

# [Yêu Quái Kỳ Đàm] Chi Song Sinh Chung Khê

## Contents

|                                                  |          |
|--------------------------------------------------|----------|
| <b>[Yêu Quái Kỳ Đàm] Chi Song Sinh Chung Khê</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .                            | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .                            | 12       |
| 3. Chương 3 . . . . .                            | 29       |
| 4. Chương 4 . . . . .                            | 41       |
| 5. Chương 5 . . . . .                            | 55       |
| 6. Chương 6 . . . . .                            | 66       |
| 7. Chương 7 . . . . .                            | 78       |
| 8. Chương 8 . . . . .                            | 91       |
| 9. Chương 9: Phiên Ngoại: Nguyên Tiêu . . . . .  | 103      |

## [Yêu Quái Kỳ Đàm] Chi Song Sinh Chung Khê

---

### **Giới thiệu**

Thể loại: Cường cường, ma quái, chút ngược, 1×1, HEEedit: ReiTuy là hai người nhưng họ lấy cùng chung một tên, đến nay

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-quai-ky-dam-chi-song-sinh-chung-khe>*

### **1. Chương 1**

Ngay từ đầu, chỉ có một người.

Khi sư phụ ở trước mặt Chung Khuê, ăn 999 tiên đan luyện từ người sau, một Chung Khuê khác được sinh ra.

Một Chung Khuê giống như hắc, một cá thể độc lập do thân thể hắc phân liệt ra.

Hắc nhìn kẻ xích thân lửa thể, giống mình như đúc, như ảnh ngược.

“Hắc” nói: “Ta chính là người, người chính là ta, chúng ta là một đôi chặt chẽ không thể phân.”

Cho nên bọn họ cùng chung danh tự, đem Chung Khuê một phân thành hai. Chung Khuê – nhân loại, có được họ, gọi là Tiểu Chung; Chung Khuê – không phải người, có được tên, gọi là Tiểu Khuê.

Hắc cùng với Tiểu Khuê rời đi Tu Chân đường, vì giúp chân nhân luyện đan, nhiều năm chưa từng xuống núi. Chuyến này không yên, nếu không có Tiểu Khuê làm bạn, hắc còn thật không hiểu nên làm thế nào cho phải.

Chân núi có một thôn trang, hắc hỏi Tiểu Khuê: “Chúng ta đặt chân ở thôn trang này như thế nào?” Hắc đã vô lực hành tẩu.

“Cũng được.” Tiểu Khuê trả lời hần.

Bởi vậy hai người đứng ở thôn trang chân núi, một lần ở chính là sáu năm.

Vừa mới bắt đầu bọn họ ở chỗ trống ngoài thôn trang, dựng nhà tranh, nhưng nhà tranh lại chịu không nổi gió thổi mưa rơi. Bởi vậy sửa thành nhà cây, nhà cây so nhà tranh chắc chắn hơn, trừ bỏ khuyết điểm rỉ nước, kỳ thật coi như không tệ.

Người trong thôn đối khách ngoại lai bọn họ tương đối thân thiết, thôn trưởng hảo tâm an bài bọn họ đến Vương thị công tác. Vương thị bởi vì chồng mất sớm, dưới gối chỉ có một đứa con gái không con trai, vài mẫu đất trong nhà đã lâu không vun trồng.

Vừa vặn để Chung Khuê hai người bổ sung vào chỗ trống này, song phương theo như nhu cầu đều vô cùng hoan hỉ.

Con gái Vương thị, cùng Chung Khuê quen biết là lúc, đúng ngay đậu khấu chi niên (tuổi dậy thì của thiếu nữ cỡ 13 ~ 14), mới tình đầu. Đối tính cách sang sảng trung hậu của Chung đại ca thật là thích, âm thầm ái mộ. Ngược lại, đối với Khuê đại ca âm trầm ít lời rất là chán ghét, hơn nữa nàng có thể cảm nhận được Khuê đại ca đối nàng cực bất thiện. Cố tình hai người này lại như hình với bóng, làm cho nàng khó có thể thổ lộ với Chung đại ca.

Xuân nhật trì trì, thái phiên kỳ kỳ\*. Tháng ba là mùa cải trắng thu gặt, Vương thị cùng con gái và Chung Khuê hai người vội vàng thu gặt. Nghe Trương thị cách vách làm ruộng nói, ngày xuân thời tiết tốt, sâu bọ ăn lá xanh như hổ ngựa chạy qua, tổn hại đến mức còn lại ở giữa đã là tốt, khiến các hộ nông gia tổn thất đến cân nào. Có đồng ruộng trồng lúa, còn có thể bị chim phá hư.

\*Trong một bài thơ [Xuất xa] – , chỗ này đầy đủ là “Xuân nhật trì trì, hủy mộc thê thê. Thương canh dê dê, thái phiên kỳ kỳ” ý là: Mùa xuân tới rất chậm, để người rất là chờ mong. Lúc này đây, hoa cỏ đều trưởng thành rất nhanh, sinh cơ bừng bừng, cỏ mọc chim oanh hót, các loại cây nông nghiệp, đều mọc rất tốt.

Một phen thu gặt, đồng ruộng thuộc quyền Vương thị, xem như may mắn, vừa không sâu cắn, cũng không chim mổ. Hoàn chỉnh mạnh khỏe toàn bộ thu gặt. Việc này vừa ra, ở trong thôn gọi ra sóng to gió lớn.

Thế gia nghề nông các nơi ồn ào đến nhà Vương thị hỏi bí phương phòng sâu chim, Vương thị chỉ là cười nói: “Cũng không có bí phương gì. Chuyện gieo trồng, đều là giao cho người trẻ tuổi phụ trách.”

Bởi vậy mọi người ồn ào chuyển dời manh mối, đặc biệt đến nhà cây huynh đệ Chung thị dựng lên quấy rầy.

Bên cạnh nhà cây có xây thêm vườn, Chung Khuê đang cho gà vịt ăn thức ăn trộn, nghe được một số đồng nhân mã ở ngoài cửa kêu gọi.

Trong nhà cây một chút phản ứng cũng không có, khả rõ ràng Tiểu Khuê đang ở trong nhà cây. Hần muốn mặc cho thôn nhân ở ngoài cửa kêu rách cổ họng, Tiểu Khuê cũng sẽ không chủ động mở môn.

Chung Khuê vì Tiểu Khuê tính cách lạnh lùng, thở dài thiệt nhiều, buông thức ăn trộn, nhanh chóng đến nhà cây giúp thôn nhân mở cửa. Miệng không quên nói Tiểu Khuê vài câu: “Người như vậy không được rồi.”

Tiểu Khuê chỉ là ngẩng đầu liếc hần một cái, cúi đầu tiếp tục công tác bóc vỏ đậu trong tay mình.

Chung Khuê mở cửa, đối mọi người lộ ra mỉm cười khó hiểu, một bên chào hỏi: “Trương huynh, Lý tẩu, Trần huynh, Đại Mao, Lâm tẩu —— a? Thôn trưởng người cũng tới rồi!”

“Ôi chào, ” thôn trưởng đẩy chúng thôn dân ra, cầm bố khăn thô ráp phủ nhân may cho mình, lau mồ hôi, nói với Chung Khuê: “Tiểu Chung a, nghe Vương tẩu nói, các người phụ trách gieo trồng rau với lúa cơ hồ không bị sâu chim phá hư, mọi người là tới hỏi hỏi các người có phải có cách làm đặc biệt gì hay không, hay là bí phương để mọi người tham khảo tham khảo.”

Phương pháp? Chung Khuê sửng sốt một hồi, nghĩ rằng, không phải là nông canh bình thường sao? Nào có cái bí phương gì. Theo đó nói thật: “Nhưng chúng ta không dùng bí phương gì.”

Thôn dân sắc mặt suy sụp, bắt đầu nghị luận ồn ào.

Có phải muốn tàng tư hay không, không muốn chia sẻ cùng mọi người.

Chung thị huynh đệ nhỏ mọn như vậy, uống phí chúng ta đối tốt bọn họ như vậy.

Thôn dân phần oán bức lên, thôn trưởng đứng mũi chịu sào, mồ hôi lạnh chảy ròng, lại xoa xoa, hảo thanh khuyên bảo: “Chung lão đệ, người chỉ lộ ra một chút, tất cả mọi người một nhà, thu hoạch phong phú đối tất cả mọi người đều tốt.”

“Các người đợi đã, ta đi hỏi đệ đệ của ta, nói không chừng thật sự có bí phương gì.” Chung Khuê xấu hổ cười, khép cửa, quay đầu. Đối Tiểu Khuê nhỏ giọng hỏi: Làm sao được?

Tiểu Khuê ngừng công tác trong tay, buông cây đậu chưa bóc vỏ, im lặng nhìn hắn.

“Người biết rõ có bí phương gì sao?” Chung Khuê hỏi. Tiểu Khuê khẳng định có nghe những lời người ngoài cửa đó nói, đáng giận, lúc này trầm mặc là có ý gì.

“Không có bí phương.” Tiểu Khuê cho đáp án.

Chung Khuê không chút nào ngoài ý muốn, phiền não gãi gãi đầu, “Ta đã biết không có. Không xong, không cho đáp án, những người đó khẳng định sẽ không bỏ qua.” Vừa mới câu oán hận, thôn nhân nói cũng không nhỏ, cái gì Chung thị huynh đệ nhỏ mọn như vậy linh tinh, khó mà nói không chừng còn có thể trên lưng đeo thanh danh vong ân phụ nghĩa.

Tiểu Khuê đứng dậy, vỗ vỗ bụi trên người, đi ra ngoài cửa, y nói: “Ta đến.”

Chung Khuê sững sốt, đến? Tới làm cái gì? Đang muốn ngăn cản, Tiểu Khuê đã mở đại môn, mặt hướng thôn nhân.

Thôn trưởng cảm đầu không hiểu ra sao nhìn Tiểu Khuê, hỏi: “Đệ đệ của người nói cái gì đó?” Hiển nhiên nhận không ra bọn họ là hai người khác nhau.

“Các vị không ngại dùng ngải thảo. Ngải thảo có công dụng khu trùng, về phần chim chóc chỉ có thể nói đồng ruộng may mắn nhà ta, trước đó gặp chim thú công kích.” Tiểu Khuê nói với mọi người.

Thôn dân phân phân thấp giọng thảo luận, ngải thảo a ngải thảo. Sau đó cảm thấy mỹ mãn rồi nhà cây Chung thị.

Vài ngày sau, ngải thảo nháy mắt lưu hành trong thôn trang. Từng nhà cơ hồ đều treo lên ngải thảo, trừ hàng ngải thảo nhiều nhất, hai cân, gieo trồng ngải thảo hình thành thị hiếu, mỗi hộ nhân gia nghề nông đều trồng một chút.

“Thực sự có của người. Người như thế nào sẽ nghĩ đến dùng ngải thảo khu trùng?” Chung Khuê cảm ngải thảo, vỗ vỗ vai Tiểu Khuê, khen ngợi có thêm. Vừa rồi đi qua đồng ruộng nhà Trần huynh, bọn họ tặng mấy cây ngải thảo cùng lập xuống tự mình yêm chế coi như tạ lễ. Bên trong tràn ngập hương khí ngải thảo, mình cũng không bài xích mùi vị kia. Đột nhiên nghĩ đến cái gì, lại hỏi Tiểu Khuê: “Không đúng a, đồng ruộng Vương thị căn bản không trồng ngải thảo, rốt cuộc vì cái gì còn trùng có hại sẽ không đến ăn ruộng chúng ta?”

Thập phần khó hiểu, Chung Khuê lấy ngải thảo gảy mặt mình, gãi ngứa. Chính là không nghĩ ra.

Tiểu Khuê hừ cười, trả lời hắn: “Nếu người thấy yêu quái gieo trồng đồng ruộng, người có dám bước vào?”

“Đương nhiên không dám.” Chung Khuê trả lời ngay.

“Đúng vậy, chính là đạo lý đó.” Tiểu Khuê gật gật đầu, “Đám sinh vật bậc thấp tự nhiên không dám tới gần.”

Chung Khuê tỉnh ngộ, ánh mắt phức tạp, hỏi Tiểu Khuê: “Tiểu Khuê, người là yêu quái sao?”

Tiểu Khuê lắc đầu. Phủ nhận.

Chung Khuê thở khà khì, an tâm nói: “Haizz, vậy là tốt rồi. Tuy rằng không biết người rốt cuộc là cái gì, nhưng so yêu quái tốt hơn. Yêu quái là sẽ hại người, Tiểu Khuê sẽ không hại người, Tiểu Khuê không phải yêu quái.”

Tiểu Khuê mỉm cười. Y quả thật không phải yêu quái, nhưng mà tuyệt đối sẽ không phải nhân loại.

“Ta đi ngủ trước.” Chung Khuê vỗ vỗ vai Tiểu Khuê, đem ngải thảo giao cho Tiểu Khuê, tự đi đến giường, ngủ trước.

Tiểu Khuê nằm ngải thảo, nháy mắt hóa thành khói bụi.

Đáy lòng y có dự vọng hủy diệt, đến nay không ngừng áp lực cổ dự vọng này, nhưng y không biết mình còn có thể giả vờ tới khi nào. Nhưng vì Chung Khuê, y sẽ tiếp tục nhẫn nại.

Chỉ cần y nghĩ đến Chung Khuê, vẫn nghĩ, liền có thể áp dụng vọng hủy diệt, lần nào cũng đúng.

Tiểu Khuê sẽ không hại người, Tiểu Khuê không phải yêu quái. Tiểu Khuê nhớ tới lời Chung Khuê nói, trong lòng vô cùng vui vẻ, lộ ra tươi cười ngọt ngào khả ái.

Năm thứ tư, cuối thu khí sáng, Vương thị cùng này nữ nhi ngắt dâu nấu kén, vì mùa đông đan áo ấm. Đặc biệt vì các nam nhân đang trồng trọt trong ruộng. Nữ nhi Vương thị, đến năm cập kê, đã thành niên.

Nàng đối Chung đại ca tình hữu độc chung, đem tình ý của mình một châm một đường dệt áo ấm, nguyện hân có thể hiểu được tâm ý của mình.

Thân là mẫu thân Vương thị làm sao nhìn không thấu tâm tư nữ nhi, đối Tiểu Chung người này cũng là trùng ý thật sự, nếu tiểu nữ có thể cùng người kết quả, chẳng phải giai đại hoan hỉ. Mẹ con một tâm, dệt tơ tích tảo.

Chung Khuê vốn xoay người cấy mạ, đột nhiên giật mình một cái, đánh hắt xì thật to. Thở lỗ chà xát mũi, đứng lên, nhắc tay lau mồ hôi, mới hoàn thành ba phần ruộng đất. Quay đầu nhìn phía Tiểu Khuê, không biết Tiểu Khuê tốc độ như thế nào. Kinh thấy Tiểu Khuê đã hoàn thành năm phần ruộng đất, cái này thật sự xấu hổ, nhanh chóng xoay người tiếp tục cấy mạ không ngừng nghỉ.

Y theo tốc độ này, chạng vạng có thể đem mạ mới cấy xong.

Cùng ngày, không kịp chạng vạng, hai người thấy mạ đã cấy xong. Nhờ có Tiểu Khuê người nhanh nhẹn, hoàn thành bộ phận của mình sau, thuận đường hỗ trợ Chung Khuê cấy mạ, rất nhanh đem toàn bộ mạ cấy xong.

“Thời tiết chuyển lạnh, chú ý nhiều một chút.” Tiểu Khuê biểu đạt quan tâm. Thường ở phía trước Chung Khuê, đem mạ còn thừa cắm vào trong đất. Mạ yếu bị hao tổn, những mạ còn thừa, có thể thay thế bổ sung vào.

“Lúc về, kiểm chút củi lửa, đốt lấy ấm.” Chung Khuê nói, thu thập công cụ.

Hai người đến Vương thị làm xong bữa tối, cùng người cáo biệt, trên đường về nhà, hai người không ngừng nhặt nhánh cây, ước chừng là hai tay ôm rất nhiều, mới cam nguyện về nhà.

Đốt củi sưởi ấm, Chung Khuê ấm áp tiến vào ổ chăn, do Tiểu Khuê phụ trách tắt lửa. Xác định Chung Khuê ngủ say, Tiểu Khuê mới tắt lửa, ngủ ở một bên Chung Khuê.

Mấy năm qua, bọn họ đều là như thế này đồng giường cộng chăn. Y lại với nhau, sưởi ấm cho nhau, cùng nhau vượt qua trời đông giá rét.

Một ngày bắt đầu gió bắc thổi, chân vào nước ruộng nhịn không được lạnh run, lại đến mùa này.

Ngày đó kết thúc công việc, y theo lệ thường đến Vương gia cọ côm. Sau bữa cơm, Vương thị để cho bọn họ ở lâu một hồi, cầm ra hai kiện xiêm cùng nữ nhi may, đưa cho Chung Khuê bọn họ. Để cho bọn họ lập tức mặc thử, nếu không hợp, có thể lập tức sửa chữa.

Chung Khuê mặc vào áo ấm, ngoài ý muốn phát hiện bên trong lại lót một lớp bông chống lạnh, vừa người hay không là thứ yếu, tâm ý trọng yếu nhất. Áo Tiểu Khuê cùng mình không khác lắm, Chung Khuê đi đầu hướng hai người nói lời cảm tạ.

“Thích thì tốt.” Vương thị vui vẻ cười vỗ vỗ vai hân, lại nhìn phía tiểu nữ.

Chung Khuê theo tầm mắt của nàng, thấy nữ nhi Vương thị mỉm cười ngại ngùng. Hai hán không khỏi cũng thẹn thùng.

Thấy hai người như thế, Vương thị trong lòng tự có sách, cười đến vui vẻ.

Năm thứ năm, trời đông giá rét chưa xong, tân niên đã tới.

Kề bên này tổng cộng ba chỗ thôn trang, chợ hàng năm đều là thay phiên tổ chức, năm nay đến phiên thôn trang cách vách đỉnh núi lo liệu chợ. Trong thôn Chung Khuê nam tử ước hẹn tụ họp, tính toán cùng nhau đến thôn trang cách vách buôn bán cây trồng mình trồng.

Do thôn trưởng đi đầu, tiếp nhận xe đẩy mọi người chất đầy hàng hóa, cơ hồ mỗi một hộ đều xếp cây trồng tràn đầy. Hơn nữa rau cải trắng là nhiều nhất. Một thôn bán cải trắng, một thôn bán da thịt dã thú, một thôn buôn bán trúc kim. Có thôn bán thương phẩm, có thể nhìn ra địa phương thừa thãi vật gì. Nói là buôn bán, nhưng kỳ thật cũng chỉ là lấy vật đổi vật giao dịch đơn giản, cùng tiền tài không quan hệ.

Tiểu Khuê phụ trách đẩy xe, phía trên chất đầy cải trắng, đợi đến trên đường mệt mỏi, mới cùng Chung Khuê đổi tay. (Trên cơ bản, Tiểu Khuê chưa từng để Chung Khuê đẩy xe.)

Chung Khuê đi theo bên người Tiểu Khuê, cùng Trần gia đại lão cách vách đẩy xe nói chuyện phiếm, “Chúc mừng chúc mừng, nghe nói sinh nam hài.”

“Cám ơn.” Trần huynh cười to, “Con ta rất khỏe mạnh, tương lai nhất định có thể làm.”

“VẬY VỀ SAU KHÔNG PHẢI THOẢI MÁI HƠN.” Chung Khuê cùng cười, chia sẻ vui sướng.

“Đúng vậy a, ” Trần huynh nhất thời hoan hỉ, liền đáp lại: “Mấy ngày nữa đầy tháng, cơm hấp\* không thiếu một phần các người.”

\*Nguyên văn là , trộn gạo nếp hấp với thịt xé sợi, hành phi, tôm, mực khô, hạt dẻ, v.v..cũng lấy dầu mè và xì dầu làm gia vị. Theo tập tục của Đài Loan, trong nhà có trẻ con chào đời sẽ lấy canh gà và cơm này tế tổ và gửi thân hữu.

“Này đương nhiên.” Chung Khuê sang sảng cười, quay đầu, đối Tiểu Khuê bên cạnh nhướn mày, truyền đạt: Người xem, lần này đồ ăn tân niên, có cơm hấp có thể ăn.

Tiểu Khuê mặt không chút thay đổi gật gật đầu, thờ ơ.

Chung Khuê đối Tiểu Khuê lãnh đạm sớm thấy nhưng không thể trách, không lưu tâm, tiếp tục cùng thôn nhân khác nói chuyện phiếm.

“Lý tẩu lần trước muối dưa giòn còn ăn ngon thật.” Lần này mục tiêu là Lý thị đại lão.

“Ăn ngon mới nói, ta lần sau mang thêm một chút cho người.” Lý bá cười nói.

Chung Khuê lại xem Tiểu Khuê liếc mắt một cái, lại thêm đồ ăn. Bộ dáng dương dương tự đắc. Mượn danh nói chuyện phiếm hư phung, thật ra là xin xỏ thức ăn, nhưng Chung Khuê làm không biết mệt.

Lướt qua một ngọn núi, Chung Khuê theo thôn nhân kia nhận lời tân niên thêm đồ ăn, đã nói hơn mười lần.

Chung Khuê hừ ca đồng dao trong thôn, dần dần thôn dân yêu ca hát cùng gia nhập, mọi người khí thế ngẩng cao, hoan hoan hỉ hỉ đi vào một thôn trang khác.

Thôn trang sớm có nhân bài trí đầy đủ hết, nhận ra thôn trưởng hướng hán tiếp đón: “Ô! Tới rồi! Chúng ta bên này cơ hồ đều đổi xong. Chờ các người đã lâu, như vậy liền tất cả đều đến đông đủ.”

“Thôn bọn ta cách đây xa nhất, đương nhiên tối nay đến.” Thôn trưởng nói. Mỗi ba năm được giải thích nguyên nhân một lần, từng đời thôn trưởng truyền xuống, lại truyền đến thôn trưởng này, mỗi ba năm liền được nói một lần. Bởi vậy oán giận bọn họ tới trễ, tựa hồ biến thành tập tục, mỗi ba năm đều phải một hỏi một đáp, mới tính có không khí tân niên.

Thôn nhân phần mình tản ra, cùng thôn nhân khác giao dịch đồ vật. Chung Khuê hai người cũng không ngoại lệ, ăn quy củ mười củ cải trắng có thể đổi một cái lồng trúc, mười lăm củ cải trắng có thể đổi một tấm da thú, bọn họ mang vật phẩm ước chừng có thể đổi b lồng trúc hoặc hai tấm da thú.

Trao đổi cái gì từ trước đến nay là do Chung Khuê tác chủ, Chung Khuê lúc này khó có thể lựa chọn, đến tột cùng muốn đổi da thú hay là lông trúc?

“Ta là muốn hai lông trúc, nhưng như vậy liền không đủ đổi da thú.” Chung Khuê thấp giọng nói.

“Không bằng như vậy, ta đổi người hai lông trúc, tính người mười lăm củ cải trắng, như vậy liền có thể đổi da thú.” Thôn dân bán lông trúc nhỏ giọng đề nghị. Loại tác pháp phá giá thị trường này, là vì Chung Khuê là khách hàng cũ mới có ưu đãi.

“Được được.” Chung Khuê vui vẻ đáp ứng, nhanh chóng cầm mười lăm củ cải trắng cùng người trao đổi hai lông trúc.

Tiếp lại cùng thôn dân bán da thú mua da thú, mua được vật phẩm mình muốn, Chung Khuê cảm thấy mỹ mãn đem đồ vật đặt lên xe đẩy, đến một bên chờ người khác hoàn thành giao dịch.

Chung Khuê đem da thú bạch sắc ôm vào lòng, lông xù xúc cảm vô cùng tốt, duy nhất đáng tiếc là trừ cái mùi lông dê ra. Có lẽ làm chút ngải thảo có thể trừ bỏ mùi vị kia. Dù sao ngải thảo nơi nơi đều có trồng, thuận tay là xong.

“Trong nhà đã có da thú, vì sao còn muốn mua?” Tiểu Khuê hỏi.

“Người một tấm, ta một tấm, mùa đông cũng không cần giành chần.” Chung Khuê đáp lại, hẳn muốn mua da thú đã lâu rồi. Nhưng năm rồi thiếu lông trúc, cần mua lông trúc khẩn cấp, da thú chỉ đành nhẫn nhịn, lại trì lại hoãn. Lần này rốt cục ngoan quyết tâm mua. (Trên thực tế, là người bán lông trúc nhìn hẳn là khách lâu, tính tiện nghi chút mới có thể mua da thú.)

“Ta không giành chần, chúng ta không cần một tấm da thú khác.” Tiểu Khuê nói. Hai tấm da thú như vậy về sau không phải là ngủ riêng ư, tư tâm tưởng vây quanh Chung Khuê ngủ. Bởi vậy bọn họ không cần một tấm da thú khác phân cách bọn họ.

Chung Khuê nghe xong sững sốt, lấy lại tinh thần, có chút trách cứ nói: “Mua cũng đã mua, chẳng lẽ muốn ta trả về sao?” Tiểu Khuê không lên tiếng, khiến Chung Khuê âm ức hồi lâu, đột nhiên nghĩ đến, “Không thì cho Vương tẩu các nàng cũng được.” Vừa vặn có thể cảm tạ các nàng may áo ấm.

Tiểu Khuê không nói gì, tỏ vẻ tán đồng.

“Người nói không giành chần, vậy tại sao ta mỗi lần tỉnh lại cũng đắp không hết chần?” Chung Khuê khó hiểu.

“Đó là bởi vì ——” Tiểu Khuê liếc hẳn một cái, còn nói: “Người sẽ đá chần.”

Chung Khuê gãi gãi đầu ngây ngô cười, “À, vậy à.”

Đoàn người đi đường cũ quay về thôn, lúc về vừa vặn hoàng hôn, đúng giờ ăn cơm.

Chung Khuê hai người đem đẩy xe trả cho Vương thị, nhân tiện đem da thú giao cho các nàng, Vương thị vui vẻ cực, con gái ngượng ngùng cười, lại trốn vào phòng. Tuy rằng không phải rất rõ ràng trạng huống, nhưng vui vẻ là tốt. Chung Khuê đối mẹ con Vương thị phản ứng không hiểu ra sao, ngây ngô cười đáp lại. Uyển chuyển cự tuyệt lưu lại dùng cơm, cùng Vương thị cáo biệt, hai người bước trên đường về.

Trên đường không quên nhất nhất bái phỏng thôn dân, lấy chút thứ thôn dân đáp ứng cho lót dạ linh tinh, trừ bỏ cơm hấp đầy thán, món lót dạ khác đều có thể lập tức đến tay. Cước bộ nhẹ nhàng, Chung Khuê lại ca bài đồng dao.

“Lên núi xem từ đằng quần quít bên cây, xuống núi thấy cây quần quít từ đằng. Từ đằng sống quần quít cây đến chết, cây sống cùng từ đằng gắt gao quần quít.”\*

\*Shit, cái bài hát khó edit quá, nguyên văn: , , .

Tiểu Khuê lẳng lặng nghe, lộ ra mỉm cười ôn nhu ấm áp.

“Tiểu Khuê, chúng ta ngày mai giết gà ăn đi. Cùng Vương thị các nàng cùng nhau ăn cơm tất niên. Như thế nào?” Chung Khuê đề nghị.

“Được a, tùy người.” Tiểu Khuê không ý kiến. Về nhà lập tức chuẩn bị củi nấu cơm.

“Hôm nay nhiều đồ ăn như vậy, vậy nấu cơm đi.” Chung Khuê buông đầu lạp (nón), lách đến vườn phía sau, chọn lựa con gà béo mập nhất, lấy lá dài buộc chân gà làm ký hiệu.

Ngày mai phải giết người, tay chân nên lưu loát chút, để cho người một đường đi ngay. Mang theo tâm cảm ơn, cúng bái chọn trứng gà mái. Nhặt mấy quả trứng gà mới đẻ, lại vung thức ăn cho gia súc, đóng cửa vườn, không để gà chạy đi.

Trở về phòng, vì đốt củi mà ẩm áp, Chung Khuê rót chén trà nghỉ ngơi một hồi. Sau đó buồn ngủ.

Hôm sau, Chung Khuê hai người mang theo gà mái mập mập, đến trong nhà Vương thị làm khách. Lấy dây từng trói chặt chân gà, treo trước cửa sổ nhà Vương thị. Trên đường đi ngang qua một hai hộ nhân gia, Trương huynh, Lý tẩu liên tiếp đối hắt cười, đặc biệt cổ quái.

Chung Khuê trả về mỉm cười xấu hổ, hỏi Tiểu Khuê bên cạnh: “Tại sao bọn họ nhìn chúng ta như vậy?”

“Không biết.” Tiểu Khuê nhún vai.

Không chỉ là Trương huynh Lý tẩu cổ quái, đến trong nhà Vương thị, khi Vương thị đi ra nghênh đón bọn họ, thấy đợi làm thịt gà, cũng là cười đến đặc biệt thoải mái.

“Điều này sao không biết xấu hổ. Người thật sự là rất có tâm.” Vương thị mời chào bọn họ vào trong nhà, tiếp nhận gà đợi làm thịt, sau quay đầu đi, vừa la lên: “A Muội a, còn không mau đi ra, Chung đại ca người đến nha.”

Vì sao phải đặc biệt chỉ tên? Chung Khuê khó hiểu cùng Tiểu Khuê nhìn nhau. Người sau chỉ là nhún vai.

Nữ nhi Vương thị xoa góc áo, đi đến trong sảnh, cùng hai người tiếp đón: “Chung đại ca, Khuê đại ca, các người tới rồi.” Làm bộ, tiếng nhỏ nhẹ như muỗi.

“Gi?” Chung Khuê nghe không rõ ràng, nửa nói đùa cười nói: “Như thế nào nói chuyện với người tiếng nhỏ như vậy?” Lúc trước giọng lớn đến mức tại ruộng cách vách cũng có thể nghe được nàng nói chuyện.

“Đáng ghét.” Nữ nhi Vương thị ngược lưng đưa tay muốn đánh Chung Khuê, đùa giỡn như thường lui tới. Nhưng nhớ tới mẫu thân nhiều lần nhắc nhở, ở trước mặt Chung Khuê lưu lại ấn tượng tốt, liền thu hồi tay mím môi cười, mềm mại nói: “Ta giúp các người châm trà.”

“Nha đầu sao không thích hợp?” Cảm lạnh? Hay là sinh bệnh? Lại là một hành động Chung Khuê không thể hiểu được.

Tiểu Khuê như trước nhún vai, không đưa lời bình.

Nữ nhi Vương thị rót trà xong, thỉnh hai người uống trà. Y theo lệ thường, Chung Khuê cùng nàng nói chuyện phiếm, thường thường đùa thiếu nữ, mà Tiểu Khuê luôn giữ yên lặng, không nói chuyện.

Hậu viện truyền truyền đến tiếng giết gà, ở tiền sảnh người trẻ tuổi nói nói cười cười, lúc này bọn họ phẳng phất như người một nhà.

“Đi thôi Tiểu Khuê, chúng ta đi ruộng, xem mầm lúa.” Chung Khuê cầm đầu lạp, chuẩn bị xuất môn.

“Các người muốn đi?” Nữ nhi Vương thị đầy mặt tiếc nuối.

“Tưới nước sửa sang lại một lần, hẳn là rất nhanh sẽ trở về.” Chung Khuê một hơi uống xong chung trà, rời đi.

Nữ nhi Vương thị lưu luyến không rời, tới cửa nhìn theo bọn họ rời đi. Phẳng phất bọn họ đi không phải ruộng, mà là chân trời góc biển. Vô hạn phiền muộn.

“Nàng đang nhìn người.” Tiểu Khuê đột nhiên lên tiếng.

Chung Khuê tự nhiên phản ứng, quay đầu vừa nhìn, quả thực A Muội đang nhìn mình. Sang sang cười, cùng nàng phẳng tay.

“Ta không thích nàng nhìn người như vậy.” Tiểu Khuê biểu lộ chán ghét.

“Xem một cái cũng sẽ không thiếu một miếng thịt.” Chung Khuê quay đầu trở lại, không đem lời nói Tiểu Khuê để ở trong lòng. Nói sang chuyện khác, “Lần này ta nghĩ trồng chút cây ăn quả. Không bằng cùng Lý gia đổi chút hạt cam quýt, như thế nào?”

“Tùy người.”

“Đợi theo ta đi lên tiếng tiếp đón.”

“Đều được.” Cơ hồ là hành vi phóng túng.

Hai người trước vòng qua đi Lý gia đổi chút hạt cam quýt, chúc tân niên cho nhau hàn huyên một phen. Lại về ruộng Vương thị, Tiểu Khuê phụ trách giúp mạ tưới nước, Chung Khuê gieo xuống hạt cam quýt.

Bận rộn hồi lâu, lại gần hoàng hôn. Trở lại trong nhà Vương thị, A Muội đang bưng lên từng món ăn nóng, hương khí truyền ngàn dặm, ở xa đã ngửi được mùi đồ ăn. Vốn Chung Khuê không đói bụng, bị hương khí này hấp dẫn, bụng mãnh liệt kêu.

Khẩn cấp chờ chủ nhà lên bàn, mang lên hoàn chỉnh một con gà nấu rượu, Chung Khuê ánh mắt đều thẳng.

Thời khắc Dùng cơm, Chung Khuê nhin không được trêu ghẹo: “A Muội nếu có hảo thủ nghề này, ta khẳng định lập tức thú người qua cửa.”

Cái này đối Vương thị cùng nữ ánh mắt đều thẳng, nóng bỏng nhìn Chung Khuê.

Chung Khuê này vừa mở miệng, khiến hai người vặn vẹo ý nghĩ, nghĩ lầm Chung Khuê đưa ra điều kiện, nếu A Muội tay nghề như mẫu thân, mới nguyện ý cầu hôn. Từ nay về sau, Vương thị mẹ con sinh hoạt có mục tiêu mới, khiến A Muội tay nghề theo sát mẫu thân.

Đêm đó, Vương thị cùng nữ nhi đối thoại: “Người may áo ấm, hẩn đưa người da thú trả lại. Hơn nữa con gà hôm nay, tỏ vẻ hẩn đối với người cũng có ý tứ. Chính người cố gắng chút, sau này đều do người nấu ăn. Đợi đến hẩn nhận thủ nghề của người, hẩn sẽ cầu hôn.” Vương thị vỗ vỗ vai nữ nhi.

Nhưng này chỉ là Vương thị nhất sương tình nguyện. Chung Khuê căn bản không ý tứ này, về nhà còn ồn ào: “Vương tẩu tay nghề thật tốt, hại ta ăn nhiều, ăn no quá.” Chỉ hướng miệng, ý là ăn no đến muốn phun ra.

“Muốn đến bờ sông dạo một chút hay không?” Tiểu Khuê đề nghị.

“Cũng có thể. Ăn chống đỡ như vậy cũng ngủ không được.” Chung Khuê đứng dậy, cùng Tiểu Khuê cùng nhau đến bờ sông tản bộ.

Lướt qua vườn dưng, phía sau có sông ngòi, sông ngòi nối tiếp xỏ xuyên qua toàn bộ thôn. Bờ sông điểm điểm tinh quang, đom đóm đèn bay múa, rải rác tại bờ sông, số lượng nhiều, xa xem rất đẹp, nhìn gần kỳ thật có chút đáng sợ.

Nhưng Chung Khuê không phải quá để ý, bởi vì Tiểu Khuê vừa tiếp xúc với gần, đom đóm đèn sẽ tự động lảng tránh, phảng phất sợ hãi Tiểu Khuê, bị buộc đến một đầu sông khác.

Xem tình cảnh này, Chung Khuê tán thưởng: “Có người thật tốt. Nghe nói nhà thôn trưởng gần đây bị muỗi làm cho không thể ngủ, bộ dáng thực phức tạp. Có lẽ người nên đến nhà thôn trưởng đi một chuyến, ở nhờ một đêm cũng không tệ.”

“Người đây là muốn đuổi ta đi sao?” Tiểu Khuê đầy mặt thụ thương.

Chung Khuê sững sốt, cười nói: “Người nghĩ đi đâu. Ta không có muốn đuổi người đi.”

Cho dù Chung Khuê nói như vậy, vẫn là không cách nào làm cho Tiểu Khuê an tâm. U u nói: “Không theo sát người, không biết người sẽ bỏ lại ta, bản thân chạy đến nơi nào.”

“Ta cũng không có chạy bao nhiêu xa. Nhiều lắm là đến phụ cận nhà người ta nhàn thoại mà thôi.” Chung Khuê phản bác.

Đối Tiểu Khuê mà nói, cái này đủ để tạo thành khủng hoảng. Chỉ có hẩn biết, mình là cỡ nào ỷ lại Chung Khuê, nửa người của y.



Năm thứ sáu trung tuần, thôn trang phát sinh đại sự.

Con trai thôn trưởng cưới con gái yêu của Lâm gia, nhà thôn trưởng phong cảnh lo liệu việc vui, toàn bộ thôn vui sướng. Thôn trưởng danh tác thỉnh toàn bộ người thôn trang uống rượu mừng, cả Chung Khuê bọn họ đều được mời.

Từ lúc trước một ngày mời khách, Chung Khuê bắt hai con gà đến chúc mừng. Bởi vậy ngày mời khách, bọn họ tuy là thân phận người bên ngoài, lại được an bài chỗ ngồi gần thôn trưởng. Vương thị và con gái được thơm lây, cùng bọn họ ngồi cùng bàn. Khiến Vương thị rất có mặt mũi, càng thấy con rể tương lai này, hảo cảm tăng vài phần.

Rượu mừng rượu mừng, ngày vui đương nhiên có rượu. Vài hán tử quần chúng cùng nhau, thực dễ dàng uống quá nhiều. Lão yếu phụ nữ và trẻ em đi về nhà trước, lưu lại tiếp tục cụng rượu nháo động phòng.

Chung Khuê uống nhiều quá, đối với không khí ngây ngô cười. Một ít Trương Tam Lý Tứ chưa lập gia đình thấy Chung Khuê trên bàn còn có rượu, phân phân ngồi lại đây đòi uống rượu. Vừa uống vừa nói ăn nói khùng điên.

“Huynh đệ các người cảm tình thật tốt.”

“Đến lúc đó ai thú lão bà, có phải cũng huynh đệ cộng hưởng hay không?”

“Như thế nào có thể, đương nhiên là dọn đi ra ngoài. Tự lập môn hộ rồi.” Chung Khuê miễn cưỡng đáp lời.

“Đáng giận, thật hâm mộ a! Ta cũng hảo muốn thú lão bà!”

“Vì cái gì, vì cái gì A Muội không để ý ta?”

Cùng loại đề tài này, người đàn ông độc thân tham gia hỉ yến sau hữu cảm phát triển, đề tài đòi lão bà hâm nóng lên.

Tâm lý nho chua, khiến mọi người cảm giận bất bình.

“Đi một chút, nháo động phòng đi!” Trong đó một người hét to.

Chung Khuê chỉ ngây ngốc nói: “A —— không phải vừa mới nháo sao?”

“Không sao, lại nháo một lần! Ai kêu hần là trưởng tử thôn trưởng!”

Cứ như vậy một đám hán tử say lắc lắc lắc lắc, chuẩn bị đi nháo động phòng. Chung Khuê nhất thời hiểu kì, cũng vội vàng đi theo. Tiểu Khuê theo ở bên người tùy thời chuẩn bị điều hần.

Đoàn người lên lút trốn ở ngoài tân phòng, nhìn vào trong phòng. Có thể là người muốn nháo động phòng chơi rất hưng, kéo cửa sổ tối hồng, nửa che che đập chống đỡ, nhưng không lần át được cảnh xuân vô hạn bên trong.

Vốn đại hán vô cùng say rượu giờ phút này đều tỉnh dậy, đánh mất ý niệm nháo động phòng trong đầu, cái này lại có trò hay xem nha.

Chỉ thấy con trai thôn trưởng ngã mạnh lên người Lâm thị, biến thành nữ hài liên tiếp kêu thảm thiết, không ngừng cầu xin tha thứ. Nhưng nam tử bị dục vọng xông choáng đầu căn bản không để ý tới, cơ hồ là cưỡng bạo thô lỗ.

“Nhìn đoán không ra tiểu tử này xuống tay nặng như vậy.” Nói là nói như vậy, nhưng trên mặt tràn đầy hưng phấn. Nữ tử kêu càng thê thảm, nam nhân càng hưng phấn.

Đáng sợ là, có người nhìn không được ngay tại đương trường thẩm du. Quần thể noi theo, còn thi đấu ai nhấn lâu nhất mới bắn.

Chung Khuê đến một bên nôn mửa, lấy cố thân thể không thích hợp, cùng Tiểu Khuê đi trước.

Bị mọi người chụp mũ không tốt, hi ha cười hần một phen, liền không để ý tới, chuyên chú nhìn hai người kia động phòng.

Gió mát thổi tới, Chung Khuê tỉnh rượu tám, chín phần, chỉ bằng một phần men say kia đối với không khí ngây ngô cười.

“Đợi uống chút trà nóng, ngày mai mới không đau đầu.” Tiểu Khuê chỉ sợ là nam tử duy nhất trong toàn bộ tiệc cưới không chạm rượu, chỉ vì phải chiếu cố người bên cạnh vừa uống say liền khó hầu.

“Tiểu Khuê Tiểu Khuê Tiểu Khuê ——” Chung Khuê nỉ non.

Tiểu Khuê dừng bước lại, hỏi hẩn làm sao.

“Ta về sau tuyệt đối sẽ không đối với lão bà của ta như vậy.” Chung Khuê hữu cảm bạo phát. Đối với con trai thôn trưởng hung ác thật sự xem không nổi, “Ta sẽ đối lão bà của ta vô cùng tốt, sẽ không để cho nàng kêu thảm thiết.”

Tiểu Khuê trầm mặc. Chờ Chung Khuê lại bắt đầu sững sờ ngây ngô cười, mới nói: “Chờ người có lão bà rồi nói sau.”

“A Muội tay nghề gần đây tiến bộ rất nhiều, không khác lẫn lăm có thể thú quá cửa.” Chung Khuê cười nói.

“Cưới vợ sau, người thật sẽ dời đi ra ngoài?” Tiểu Khuê kỳ thật thực để ý.

“Đương nhiên, phải tự lập môn hộ.” Chung Khuê vỗ vỗ ngực, “Không thì sẽ bị lão bà khinh thường.”

“Người uống nhiều quá.” Tiểu Khuê gương mặt bình tĩnh, một cổ tức giận nảy lên.

Không ngừng đè nén xuống lửa giận của mình, về nhà phao chén trà nóng, để Chung Khuê uống xong. Chung Khuê ý thức mông lung, trong thoáng chốc đi đến trên giường ngủ.

Giây lát, Tiểu Khuê kê sát lên, ghé vào lỗ tai hẩn nói nhỏ: “Tiểu Chung —— “

“Ân?” Buồn ngủ nồng hậu đáp lại.

“Đừng cưới vợ.”

“Ân?”

“Đừng rời khỏi ta.”

“Ân.”

“Người là của ta.”

Đồng dạng, ta cũng thuộc về người. Tiểu Khuê ôm Chung Khuê, nhắm mắt lại, hưởng thụ nhiệt độ cơ thể hẩn mang đến.

Buổi sáng tỉnh lại, Tiểu Khuê ôm được đặc biệt chặt, Chung Khuê khó có thể trở người, chỉ phải lay động tỉnh Tiểu Khuê. Nhưng Tiểu Khuê tựa hồ đã sớm tỉnh, bộ dáng không giống như là vừa tỉnh ngủ, có chút không tha buông hẩn ra.

Chung Khuê không lưu tâm, rửa mặt sau chuẩn bị khởi công.

Tối trước nhà Vương thị dùng bữa sáng, cầm khí cụ, đến ruộng đất canh tác.

Có lẽ là tối hôm qua tiệc cưới kích thích, càng xem A Muội càng thuận mắt, ngấm lại nàng đến tuổi thành hôn, chậm chạp không gả, có phải đang đợi hẩn cầu hôn hay không.

Không phải hẩn tự cho là đúng, chỉ là A Muội tuyên bố thích hẩn, Vương tẩu đối với mình cũng là đặc biệt chiếu cố, hẩn chính là một hồi sự như vậy đi. Chung Khuê thâm nghĩ, đối với cây lúa ngây ngô cười.

“Rượu còn chưa tỉnh a?” Tiểu Khuê đi qua bên người, thấy hẩn ngây ngô cười, trêu chọc hẩn.

Chung Khuê thu hồi khuôn mặt tươi cười, “Công tác công tác!” Đột nhiên nhiệt tình mười phần.

Vừa nghĩ đến cầu hôn, kết hôn, sinh hài tử, cảnh tượng con cháu cả sảnh đường kia, Chung Khuê cả người đều sống lại, tựa như một con rồng vẩy đuôi, chăm chỉ cố gắng công tác.

Chạng vạng, hai người một đường quay về trong nhà Vương thị dùng cơm, A Muội mang sang một món ăn cuối cùng, cùng Chung Khuê nhìn nhau, thẹn thùng cúi đầu, đến bên người mẫu thân ngồi xuống.

Xem đi xem đi, quả nhiên là như vậy. Chung Khuê ghen cười, vui đầu mĩnh liệt ăn cơm.

Vào lúc ban đêm, Chung Khuê hướng Tiểu Khuê cho thấy tâm ý mình muốn cưới vợ, ngay từ đầu chỉ là vòng quanh vấn đề, tiếp mới tiến vào chủ đề.

“Tiểu Khuê, người cảm giác A Muội Vương tẩu như thế nào?”

“Cái gì như thế nào?”

“Chính là cá tính a, tay nghề a, có thể sinh hài tử hay không a.” Hấn muốn bảy tám hài tử.

“Hỏi cái này làm gì?”

“Người cảm giác ta thú A Muội như thế nào?” Thế này mới tiến vào chủ đề.

“Người muốn cưới A Muội?” Tiểu Khuê mở to hai mắt, trừng hấn.

Chung Khuê sợ tới mức lùi bước, sợ hãi đỡ lấy ngực.

Không thể! Thanh âm Tiểu Khuê tựa hồ có thể theo đáy lòng truyền đạt cho hấn, trái tim nín chặt.

“Tiểu, Tiểu Khuê?” Chung Khuê sợ hãi nhìn y.

Tiểu Khuê cúi đầu, cực lực áp cảm xúc. Chung Khuê có thể cảm nhận được y giấy dựa, tựa hồ liền muốn phát sinh cái gì ——

“Không thể! Người là của ta!” Tiểu Khuê kêu to, y hất vớ toàn bộ đĩa bát trên bàn, còn không cam lòng, bắt đầu đối cái bàn phát tiết. Y khắc chế không cho mình tức giận.

“Đừng như vậy!” Chung Khuê ý đồ ngăn cản Tiểu Khuê hung ác, bắt lấy tay y.

Tiểu Khuê bắt ngược lấy hấn, ném hấn lên giường. Chung Khuê đầu đánh lên ván giường, choáng một hồi, Tiểu Khuê xé mở y phục của hấn, ở trên người hấn cắn cắn, dùng lực kéo chân của hấn ra, đột nhiên xâm phạm.

“Tiểu, Khuê —— đừng tay! Không được!” Chung Khuê cầu xin tha thứ.

Nhưng Tiểu Khuê không vì vậy mà dừng tay. Trước mắt chính là đại tiệc thềm nhỏ dải đã lâu, rốt cục đặt tới trước mặt mình, hấn nói cái gì cũng không có khả năng dừng lại. Tiểu Khuê mất đi khống chế xâm phạm. Không để ý Chung Khuê khóc thét, Tiểu Khuê nhét vào trong miệng hấn vải thô, để hấn không thể ra tiếng.

“Người là của ta! Chúng ta là một đôi chặt chẽ không thể phân!” Y nắm tóc của hấn, buộc hấn ngưỡng về phía sau, “Mơ tưởng trốn thoát ta!”

Tiểu Khuê tàn bạo, đem Chung Khuê bức khóc. Nhưng này còn chưa đủ áp chế cổ dục vọng hủy diệt trong lòng Tiểu Khuê.

Y bẻ gãy hai tay hai chân Chung Khuê, sau đó rời đi. Trong chốc lát lại trở về, ôm Chung Khuê đứng ở trước đại môn thôn trang, ngửa mặt lên trời cười to.

“Người xem, ” Tiểu Khuê phóng cây đuốc trên tay, ngọn lửa nháy mắt lan tràn, tất cả phòng ốc trong thôn giống như đều bị tạt một lượng lớn dầu, nhanh chóng thiêu cháy, “Đây chính là đại giới người muốn rời đi ta.”

A a a a a a ——

Tiếng kêu thảm thiết nổi lên bốn phía, hỏa thế nhanh chóng lan tràn, thôn nhân bị lực lượng vô hình vây khốn ở bên trong phòng, không thể chạy trốn.

Tiểu Khuê nhắm mắt lại, hưởng thụ tiếng thét chói tai thê thảm kia, đáy lòng vô hạn vui sướng.

Y vẫn muốn làm như vậy. Giết người —— giết càng nhiều càng nhiều người. Lúc này y, phảng phất trùng sinh. Không cần áp cổ dục vọng thị huyết kia nữa.

Cứu cứu ta ——

Tiếng kêu cứu càng ngày càng nhiều, tiếng thét chói tai càng ngày càng cao.

Con trai Trần huynh vừa mới tròn tuổi, một nhà thôn trưởng hôm qua mới xong xuôi việc vui, Trương Tam Lý Tứ còn chưa cưới vợ, Vương tẩu cùng A Muội —— mọi người ——

“Cứu bọn họ...” Hần thỉnh cầu, run rẩy. Tay chân hắn đều bị Tiểu Khuê bẻ gãy, chỉ có thể trơ mắt nhìn hết thấy phát sinh, bất lực.

Nồng đậm sương khói tận trời, cơ hồ muốn bao phủ khắp không trung. Bọn họ ở đó, núi đen một mảnh.

Tiểu Khuê Tiểu Khuê Tiểu Khuê —— người có thể nào tàn nhẫn như vậy? Tại sao muốn làm như vậy? Chung Khuê tức nổ.

“Không có khả năng. Đây là đại giới của ngươi.” Tiểu Khuê cúi đầu bức hắn hôn môi, “Chúng ta đi thôi.” Cười cười, ôm hắn rời đi. Thỏa mãn khát vọng y cho tới nay. Lộ ra bản tính của y, này mới là chân chính là y.

Đại họa: hỏa hoạn không ngừng cháy, thẳng đến chỉ còn tro tàn, mới có thể dừng lại.

Chỉ trong một đêm, diệt trang.

Nhưng mà, này chỉ là bắt đầu.

## 2. Chương 2

Tiểu Khuê đứng ở bên cạnh Huyền Nhai, ngón trỏ chỉ quạ đen, nghe quạ đen mang đến tin tức. Nhận được tin tức mình muốn, để cho quạ đen bay đi, trở lại bên người Chung Khuê.

Cách Chung Khuê ba thước, có quạ đen y phải đi giám thị Chung Khuê. Quạ đen thấy y đi vào, giương cánh rời đi.

Quạ đen vừa đi, Chung Khuê bắt đầu sợ hãi, sợ đến phát run. Từ lúc diệt trang đến nay, đều là tình huống này.

Khiến Tiểu Khuê thập phần phức tạp. Đi vào bên người Chung Khuê, hỏi: “Tiểu Chung không thích quạ đen sao?”

Chung Khuê lắc đầu.

“Hay là Tiểu Chung không thích ta?” Tiểu Khuê mặt dữ tợn, chậm rãi tới gần hắn.

Hắn sợ hãi, chậm rãi lui về phía sau.

“Chẳng lẽ Tiểu Chung không thích ta?” Tiểu Khuê mặt vặn vẹo đến đáng sợ, nếu nghe được đáp án y không thích, y có thể sẽ tự tay giết hắn.

Sợ hãi tử vong, Chung Khuê lựa chọn lắc đầu, phủ định lời Tiểu Khuê nói.

“Rất tốt, rất tốt.” Tiểu Khuê hôn trán hắn, buộc hắn mau ngủ.

Chung Khuê bật khóc.

“Tiểu Chung không phải sợ, chúng ta là nhất thể, ai cũng không rời ai được.” Tiểu Khuê thấp giọng nói, trấn an hắn.

Nhưng chính Tiểu Khuê là người Chung Khuê sợ nhất.

Chung Khuê biết, Tiểu Khuê thị huyết.

Giữa bọn họ có liên hệ, mỗi khi Tiểu Khuê giết người, hắn đều có thể cảm nhận được vui sướng cực kỳ kia. Chung Khuê hận nhất như vậy, phảng phất dường như hắn cũng thích giết người.

“Nhị lão gia, ” đây tớ nhỏ đẩy cửa vào, thông báo: “Thượng Thư đại nhân bên ngoài cầu kiến.”

Phòng trong chỉ một người Chung Khuê, hiển nhiên đây tớ nhỏ nghĩ lầm hắn là Tiểu Khuê, dù sao tướng mạo hai người hoàn toàn giống nhau.

“Người nhận sai.” Chung Khuê đi chân trần xuống giường, quần áo không chỉnh, cũng không che lấp, đến bên cạnh bàn rót chén trà cho mình.

Đây tớ nhỏ nhìn bộ dáng Chung Khuê này, nhìn đến gốc. Hắn vừa mới đến Tướng Quân phủ không lâu, nghe nói tướng quân đều cùng ca ca song sinh của mình đồng giường cộng chằm, mới đầu hắn chỉ tưởng đơn thuần cùng nhau ngủ mà thôi. Nhưng hiện nay Chung đại nhân trước mắt trên người điểm điểm dấu vết hoan ái, nói rõ bọn họ không phải đơn thuần cùng nhau ngủ mà thôi. Khó trách nhóm nha hoàn tỷ tỷ nói đến việc này, đều là bộ dáng cảm khái vô hạn.

Nhưng bọn hắn là huynh đệ —— đây tớ nhỏ nhú mày, bộ dáng thực phức tạp.

Chung Khuê xem trong mắt, nghĩ lầm đây tớ nhỏ là tìm không thấy Tiểu Khuê lại phiền não, mở miệng hỏi: “Là vị Thượng Thư đại nhân nào?”

“Là Binh Bộ Thượng Thư Hoàng đại nhân.” Đây tớ nhỏ đáp lại.

Hoàng đại nhân đến tìm Tiểu Khuê, chẳng lẽ lại muốn khai chiến. Chung Khuê ánh mắt thâm trầm. Đối đây tớ nhỏ nói: “Nói với Thượng Thư đại nhân tướng quân thân thể không thích hợp, thỉnh hắn ngày khác bái phỏng.”

Đầy tớ nhỏ tuy đầy mặt hồ nghi, nhưng ngoan ngoãn lui ra, truyền đạt cho Thượng Thư đại nhân.

Đầy tớ nhỏ rời đi, Chung Khuê theo sau xuất môn, đến hoa viên tìm người. Hắn biết nên đến nơi nào tìm người, hắn chính là biết.

Trung tâm hoa viên có lương đình, trong lương đình có người đang phẩm trà, trên bàn đặt trà cụ, sớm phao xong hai chén trà, chờ hắn lại đây. Nhất định là quạ đen mật báo, báo cho biết mình sắp sửa lại đây. Tướng Quân phủ tuy lớn, lại khắp nơi phủ đầy nhân tuyến, ai cũng trốn không thoát ánh mắt quạ đen, ánh mắt tà ác, dưới ánh mặt trời lóe ra quang mang đáng sợ.

“Người tới rồi. Tới uống trà.” Tiểu Khuê đưa hắn chén trà.

“Hoàng đại nhân tìm người.” Chung Khuê mở đầu.

“Ta biết, người không phải đuổi hắn đi?” Tiểu Khuê trả lời, không có trách cứ ý tứ. Buông trà cụ, tiếp cận Chung Khuê, giúp hắn buộc lại y phục. Nói câu: “Cẩn thận cảm lạnh.”

Chung Khuê đẩy tay y ra, đi thẳng vào vấn đề hỏi y: “Hoàng đại nhân tìm người, có phải lại muốn chiến tranh hay không?”

“Có lẽ.” Tiểu Khuê trả lời: “Nhưng mà không nhất định. Cũng có thể sợ ta công cao chấn chủ, muốn đem ta sung quân biên cương.”

Vậy thật sự là không thể tốt hơn. Chung Khuê nghĩ thầm. Chỉ cần không giết người, đều không thể tốt hơn.

Hai quạ đen bay tới, mỗi con ngậm một chiếc hài, đặt tới trên bàn, Tiểu Khuê cầm lấy hài, ngồi xổm xuống, nhắc chân Chung Khuê lên, giúp hắn đi giày. Còn nói: “Sàn không sạch sẽ.”

“Lúc trước đều dẫm bùn, còn sợ chút không sạch sẽ ấy?” Chung Khuê rất có hỏa khí.

Tiểu Khuê giúp hắn mang hài, lần nữa đứng lên, mang theo cung chùy súng nịch cười, hỏi: “Có phải tức ta tối hôm qua chơi quá mức hay không?” Đưa tay muốn vén sợi tóc qua một bên.

Chung Khuê quay đầu đi, tránh y đụng chạm.

Tiểu Khuê thu hồi tay, quay về nguyên vị ngồi xuống, uống trà.

Chung Khuê đáy lòng truyền đến Tiểu Khuê kiềm nén tức giận, kinh sợ thấy không ổn, đứng tại chỗ không biết nên làm thế nào cho phải.

Tiểu Khuê nếu tức giận, ắt phải kiến huyết. Tiểu Khuê tuy không tổn thương hấn, nhưng y sẽ giết người vô tội.

“Ngồi xuống uống trà.” Tiểu Khuê ngữ khí bình tĩnh.

Chung Khuê khó được thuận theo ngồi xuống, bưng trà lên, muốn uống không uống do dự hồi lâu, cuối cùng uống hết chén trà kia.

Thế này mới cảm thấy Tiểu Khuê hết giận. Hỏi hấn: “Uống ngon không?”

“Ta uống không ra ngon dở.” Không phải là trà sao? Chung Khuê dựa theo thực tế nói.

Tiểu Khuê cười, đáp lại hấn: “Ta cũng uống không ra ngon dở.” Hay hoặc là nói, y căn bản không có vị giác.

Đáng tiếc hai người uống không ra ngon dở, lá trà kia là thượng đẳng Bích Loa Xuân, trà Thánh Thượng ban cho.

“Gần đây gánh hát lại đẩy ra tân hí, đợi cùng đi nghe một chút?” Tiểu Khuê mời. Cũng không rót thêm trà.

Chung Khuê do dự, hấn thích nghe hí, nhưng cùng Tiểu Khuê cùng nhau nghe hí, tình huống lại bất đồng. Quạ đen nhận thấy hấn do dự, nhảy đến bên chân Chung Khuê, muốn mỗ hài hấn. Chung Khuê lui chân chột lóe, xua đuổi quạ đen: “Đi đi.”

“Liên định như vậy.” Tiểu Khuê mỉm cười. Xuyên tạc lời của hấn, cùng quạ đen hợp tác khăng khít.

“Ta cũng không đáp ứng.”

“Ân?”

“Không, không có gì.” Chung Khuê quay mặt qua, thu hồi lời của mình.

Quạ đen nhảy lên bàn, Tiểu Khuê uy thực thưởng cho, sau vừa lòng giương cánh bay cao.

Cơm trưa qua đi, Tiểu Khuê thay cho Chung Khuê quần áo ra ngoài, tựa như con rối mặc người bài bố. Giúp Chung Khuê thay quần áo, là yêu thích của y, nhưng giúp hấn thoát y, mới là chuyện y chân chính thích làm.

Không để ý tới Chung Khuê cự tuyệt, Tiểu Khuê trước khi xuất môn, lại đè hấn làm một lần. Khi xuất

môn, sai người chuẩn bị xe ngựa, tay vịn thắt lưng Chung Khuê, để hấn tựa vào trên người mình. Không để ý ánh mắt người khác, ngồi lên xe ngựa.

Từ trong phủ ra đến ngoài cửa, đủ để khiến Chung Khuê mồ hôi lạnh chảy ròng, vô lực dựa vào Tiểu Khuê thở.

Đường xá khó tránh khỏi xóc nảy, Chung Khuê nghiêng răng nghiêng lợi nhằn nạy, tay Tiểu Khuê còn không an phận ở trên người hấn du tẩu, hấn cả khí lực quả trách đối phương cũng không có. Tiểu Khuê giúp hấn mát xa, làm cho hấn khỏe hơn.

Tới hí lều, Tiểu Khuê dẫn đầu xuống xe, muốn đỡ Chung Khuê, lại bị đối phương cự tuyệt.

“Nhiều người ở đây.” Chung Khuê cự tuyệt. Tự mình xuống xe.

Chủ gánh hát thấy Tiểu Khuê, khuôn mặt tươi cười nghênh đón, chào hỏi: “Tướng quân, lão ngài rất cực tới rồi. Vị trí đều chuẩn bị tốt. Mời.” Nhanh chóng dẫn bọn hấn đến vị trí lầu hai thanh tĩnh. Trên bàn còn bày trà cùng tiểu điểm tâm.

Hai người ngồi xuống, ghế dựa cũng còn chưa nóng, người quen đặc biệt lên tiếng tiếp đón.

“Khuê tướng quân! Cư nhiên ở trong này gặp người. Còn tưởng rằng thân thể người không thích hợp, như thể nào còn có thể lực còn xem cuộc vui?” Binh Bộ Thượng Thư Hoàng đại nhân đi vào, đến bên người bọn họ, tự động kéo ghế dựa, ngồi xuống.

“Hoàng đại nhân.” Chung Khuê muốn đứng lên, lễ phép tiếp đón. Nhưng Tiểu Khuê đưa tay áp chế động tác hấn đứng dậy.

“Không cần để ý đến hấn.” Tiểu Khuê hành động khiêu khích, đưa tới Hoàng đại nhân không vui.

Hoàng đại nhân khó chịu một hơi, tuyên bố không vui, nhưng có việc cầu người chỉ đành nhịn. Đương gia hoa đán lên đài, bắt đầu ngâm hát hí khúc từ. Hoàng đại nhân đứng ngồi khó yên, có miệng khó trả lời, lại không dễ phát tác.

Chung Khuê lựa chọn coi thường hấn, đem chú ý dời lên sân khấu. Hoa đán giơ tay nhắc chân ý nhị mời phân, thanh âm lạnh lạnh, nếu không nói ai sẽ biết hấn là nam tử chính cống đâu.

“Khuê tướng quân, ” Hoàng đại nhân thử mở miệng. Chỉ thấy Tiểu Khuê bộ dáng hứng thú lan san, không ngăn cản hấn nói chuyện, nhưng cũng không đáp lại hấn. Hoàng đại nhân nuốt nước miếng, thêm can đảm đem muốn nói nói cho hết lời.

Quả nhiên, cùng Chung Khuê đoán giống nhau, Hoàng đại nhân là tới cùng Tiểu Khuê thương thảo chiến



tranh sự nghi.

Chung Khuê nghe, không thể thờ ơ, thiếu chút nữa đánh vỡ chén trà trong tay. Để chén trà trong tay xuống, trình diện đến Sở Bá Vương cùng ái nhân Ngu Cơ xa nhau, vì không liên lụy Bá Vương, Ngu Cơ lựa chọn tự vẫn.

Nếu, hắn cũng có thể khinh địch như vậy chết đi, thật là có bao nhiêu tốt.

“Không được nào, Tiểu Chung, không thể có loại suy nghĩ này.” Tiểu Khuê uống trà.

Liên tưởng cũng không cho phép hắn tưởng phải không? Chung Khuê nói nhỏ: “Người rất bá đạo.”

Hoàng đại nhân lại ngó qua Chung Khuê cùng Tiểu Khuê, suy đoán bọn họ đến tột cùng đang nói cái gì đó, đáng tiếc khó giải.

Đó là trao đổi chỉ có hai người mới hiểu.

Hí khúc hát xong, người xem vỗ tay bảo hay, gọi thẳng đã nghiền.

Tiểu Khuê đứng dậy, vừa muốn rời đi, Hoàng đại nhân cấp hô: “Khuê tướng quân! Chuyện đó —— “

“Công thủ đều được, toàn bộ xem ý chỉ Thánh Thượng.” Tiểu Khuê ngữ khí không kiên nhẫn, nói xong liền rời đi.

Hoàng đại nhân đứng tại chỗ, nhìn Khuê tướng quân ôm thất lưng Chung Khuê ca ca y, càng xem càng cảm giác cổ quái.

Bình thường huynh đệ sẽ thân cận như thế? Tuy kỳ quái, nhưng cũng không dám tùy tiện hỏi Khuê tướng quân.

Ngày kế, Thánh Thượng ban thánh chỉ, mệnh Khuê tướng quân lập tức tấn công man di phương bắc. Nhưng mà, trước đó một ngày, Thánh Thượng đã cùng đối phương hạ chiến thiếp. Bởi vậy đạo thánh chỉ này không thu không được.

Tướng Quân phủ vì chuyện xuất chinh, bận rộn đến mức gà bay chó sủa, Chung Khuê mặt tối tăm nhắt, ngồi ở trong lương đình hoa viên nhìn mọi người bận rộn.

Lại muốn chiến tranh. Tiểu Khuê thị huyết, Hoàng đế hiếu chiến. Hiện nay mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an, rõ ràng chỉ là đưa đưa công phẩm tức có thể giải quyết vấn đề, bọn họ lại không biến thành dân chúng lâm than thì không được. Chung Khuê không vui đến cực điểm.

Cầm trà cụ ném tới quạ đen giám thị hẳn, quạ đen sợ tới mức giương cánh đào tẩu, không lâu lại bay trở về tiếp tục giám thị.

Chung Khuê không nhẫn nại đuổi đi, “Tránh ra.” Nhưng quạ đen bỏ mặc không để ý, chúng nó chỉ nghe lời một mình Tiểu Khuê.

“Lại hướng quạ đen phát giận.” Tiểu Khuê tiến đến. Thị nữ phía sau bưng một bàn tô cao, đặt tới trên bàn, tiếp theo nhặt lên mảnh vỡ chén trà, lui ra.

“Quạ đen là có linh tính vũ tộc, người đối nó xấu, nó sẽ lại ghi người một đời.” Tiểu Khuê cầm lấy trà cụ một bên, sai người lại phao một hồ trà, hái hoa cúc bên cạnh hoa viên, ném vào trong chén, lại rót trà nóng vào.

“Vậy thì như thế nào?” Chung Khuê trừng Tiểu Khuê, “Chẳng lẽ những con quạ đen này có thể ăn ta?”

“Đương nhiên sẽ không.” Tiểu Khuê cười khê, phất tay khiến quạ đen một bên tán đi. Lương đình chỉ còn hai người bọn họ. Tiểu Khuê lấy lòng hẳn nói: “Dù sao nhàn rồi, không bằng đánh ván cờ như thế nào?”

“Người biết rõ đối sách của ta, ta cũng biết đối sách của người. Chúng ta hai người nên đánh cờ như thế nào?” Chung Khuê cự tuyệt. Dù sao hai người cũng là tâm ý tương thông, đánh cờ chán ngắt. Hơn nữa biết Tiểu Khuê nhượng cờ, khiến hẳn càng thêm tức giận.

“Chỉ là vui đùa một chút, không cần quá nghiêm túc.” Tiểu Khuê triệt hạ trà cụ trên bàn, mặt bàn chính là một bàn cờ lớn, quân cờ thả một bên, chưa từng thu gom. Chỉ là vui đùa một chút, không cần phỏng đoán xếp đặt bố trí, trực tiếp xem.

Chung Khuê nhìn y lại không để ý tới ý nguyện của mình, mà khư khư cố chấp, tuy căm giận bất bình, lại cũng chuyên tâm chơi cờ.

Tiểu Khuê cầm hắc kì, trừ bỏ hạ hắc kì, ngẫu nhiên cũng sẽ giúp Chung Khuê đi bạch kì. Đến tốt cùng là hai người đánh cờ, hay chỉ Tiểu Khuê một người chơi cờ, nếu người bên ngoài đến xem, cũng xem không hiểu.

Kỳ thật đã sớm phân ra thắng bại. Chung Khuê vô tình tiếp tục, ăn tô cao, không hề để ý tới tình thế bàn cờ.

Tiểu Khuê tiếp tục hoàn thành, qua lại xem.

“Lúc nào xuất phát?” Chung Khuê cuối cùng hỏi, trong phủ trên dưới vì chuyện xuất chinh bận rộn không thôi, hẳn là chủ nhân lại cả thời gian xuất phát cũng không biết. Nghĩ đến trong phủ phó dong kêu hẳn một tiếng Đại lão gia, nhưng thực tế đương gia tác chủ chân chính, lại là Tiểu Khuê Nhị lão gia này. Hẳn làm đại lão gia thật đúng là chột dạ.

“Sáng mai luyện binh sau, cùng đoàn người cùng xuất phát.” Tiểu Khuê hạ xuống hắc kì, hoàn thành ván cờ, vừa lòng mỉm cười.

“Thánh Thượng cũng đi?” Chung Khuê cảm ứng được Tiểu Khuê tư tưởng, ngoài ý muốn hỏi.

“Đúng vậy a, nói là tăng cường sĩ khí.” Nhưng y muốn mang quân đội căn bản không cần hấn. Tiểu Khuê nghĩ, cũng làm cho Chung Khuê biết ý nghĩ của mình.

“Ý tưởng này của ngươi nếu khiến Thánh Thượng biết, không giết ngươi cửu tộc không thể.” Chung Khuê nói. Một hơi ngậm vào tô cao, vị ngọt mềm, vào miệng tan ngay.

Tiểu Khuê vừa nghe, khoái trá cười nói: “Nhưng ta không có cửu tộc có thể để hấn giết a.” Huống chi, ai có bản lĩnh, giết được y vĩnh sinh bất tử.

Đối với ý tưởng của Tiểu Khuê không ai bì nổi, chỉ liếc mắt một cái, không đưa lời bình.

Hôm sau, theo như lời Tiểu Khuê nói, sau khi luyện binh xong, liền bước trên xuất chinh lữ đồ. Hoàng thượng đến đây trợ trận hiệu quả quả thật không lớn, không bằng Tiểu Khuê một câu tiến lên, nổi lên tiếng vọng. Nhưng đây cũng chỉ là nhạc đệm nhỏ khởi hành.

Địa phương quân đội hạ trại, cách phương bắc quân địch ước chừng hơn mười dặm, Tiểu Khuê phái ra quạ đen tìm hiểu địch tình. Không trung một đám quạ đen xoay quanh, nghe Tiểu Khuê ra lệnh một tiếng, tập thể rào rạc rời đi.

Tiểu Khuê nhắm mắt dưỡng thần, chờ quạ đen hồi báo. Tiểu Khuê trầm tĩnh tản mát ra khí thế xơ xác tiêu điều, giờ này khắc này không ai dám tiếp cận.

Phút chốc, Tiểu Khuê mãnh liệt mở mắt ra, quạ đen bay trở về. Chung Khuê đếm đếm số lượng, thiếu một con, quay đầu nhìn phía Tiểu Khuê, chỉ thấy trên mặt y tà tử mỉm cười, không khỏi rùng mình.

Áp chế sợ hãi, hỏi Tiểu Khuê: “Xảy ra chuyện gì?”

Tiểu Khuê gia tăng mỉm cười, y nói: “Không có gì, chỉ là đối phương chỗ đó có Vu Sư, bắt đi một con quạ đen của ta. Vu Sư đối phương biết chúng ta đến, đêm nay khẳng định tăng mạnh đề phòng.” Không giảm hưng trí, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Hấn không hiểu là cái gì khiến Tiểu Khuê hưng phấn như vậy.

“Ta không đánh bất ngờ, ngược lại bắn khoả.” Tiểu Khuê ha ha cười.

“Như vậy ngươi muốn đánh bất ngờ sao?” Sở dĩ hỏi, là vì Chung Khuê cảm thụ không được Tiểu Khuê có bất cứ ý nguyện đánh bất ngờ.

“Không, không đánh bất ngờ.” Tiểu Khuê đưa tay, lệnh quạ đen đứng ở trên ngón tay y, sờ sờ quạ đen đầu, ác ý nói: “Để cho bọn họ lo lắng đề phòng đến trời sáng đi. Vừa lúc có thể tiêu hao một ít chiến lực.”

Quạ đen như là đáp lại y, ô kêu một tiếng. Tiểu Khuê cười cười, quay về trong trường doanh, bên trong còn có một đồng người chờ thương thảo chiến thuật sách lược.

Chung Khuê nhìn y vào sổ doanh, xoay người, đến địa phương khác chuyển chuyển. Quạ đen cố định giám thị hần bay đến trên cây, trên cao theo dõi. Chung Khuê nhặt cục đá trên đất, ném tới quạ đen, đáng tiếc không đánh trúng.

Quạ đen bị bơm kêu, phảng phất cười nhạo hần. Chung Khuê trừng mắt một cái, rời đi.

Chung Khuê tuy cùng Tiểu Khuê giống nhau, nhưng không quân phục, hần đột ngột tồn tại trong quân doanh hành tẩu, mọi người phân phân hướng hần hành lễ. Trái một tiếng Chung đại nhân, phải một tiếng Chung đại nhân.

Chung Khuê lướt qua đám người, rốt cục tìm đến quân y. Tiến vào trường doanh quân y, nói chuyện: “Đại phu, liệu có chỗ cần hỗ trợ?”

“Có. Nhờ tướng quân dừng đánh trận. Thì sẽ không có người thương vong, người cũng không cần giúp ta chiếu cố.” Đại phu hờn giận.

“Đó là chuyện không có khả năng.” Chung Khuê bắt đắc dĩ.

“Như vậy chỗ này của ta, không có chỗ ngươi có thể giúp đỡ bận rộn.” Đại phu nộ nói, lớn mật đuổi Chung Khuê rời đi.

Chung Khuê vừa ra trường doanh, liền nghe thấy quạ đen ô kêu. Bỏ qua quạ đen, đến một bên cự thạch ngồi xuống. Toàn bộ quân đội, chỉ hần không có việc gì làm, cũng không cần làm. Cúi thân thể, liền tư thế này, ngủ gật.

Không biết qua bao lâu, quạ đen bay đến trước người Chung Khuê, mổ mổ tay hần, đánh thức hần.

Chung Khuê mờ mịt một hồi, lấy lại tinh thần, đứng dậy. Quạ đen nhắc nhở hần, đến giờ nên trở về trường doanh.

Trở lại trường doanh hần cùng với Tiểu Khuê, chiến thuật sách lược thương thảo chưa kết thúc, Tiểu Khuê ngồi ở chủ vị thờ ơ lạnh nhạt, phảng phất hết thấy cùng y không quan hệ. Tuy nói quả thật cùng y không

quan hệ, chiến thuật sách lược không quan trọng, y chỉ cần có thể giết người có thể.

“Tiểu Khuê ——” vốn định trách cứ Tiểu Khuê thái độ không tốt, nhưng hắn vừa lên tiếng, mọi người quay đầu nhìn mình, bỗng nhiên một trận khản trương.

“Tiểu Chung lại đây, ” Tiểu Khuê hướng hắn vươn tay. Chung Khuê theo bản năng tới gần y, tựa hồ chỗ y mới là địa phương an toàn. Tiểu Khuê đưa tay ôm thắt lưng hắn, hỏi: “Có phải đói bụng hay không?”

Chung Khuê lắc đầu, đột nhiên phát hiện hành động hai người quá mức mờ ám, xấu hổ quay mặt qua.

Tiểu Khuê nhướn mày nhìn phía mọi người, phảng phất khiêu khích, mọi người phân phân cúi đầu, không dám phát ngôn.

“Ta, ta nên đi ra bên ngoài.” Chung Khuê muốn rời đi bầu không khí xấu hổ này, ý đồ đẩy Tiểu Khuê ra.

“Muốn rời khỏi là bọn hắn, không phải ngươi.” Tiểu Khuê bắt được ngay, trừng mọi người, thẳng đến mọi người rời đi.

Cái này, người toàn quân doanh đều biết quan hệ hắn cùng với Tiểu Khuê không chịu nổi, tựa hồ lại về đến Tướng Quân phủ, bất luận đi đâu đều giống nhau, đều là kết quả giống nhau. Làm cho hắn chỉ có thể võ trang chính mình, giả bộ lạnh lùng, mới có thể chống cự đồn đãi, thị thị phi phi. Chẳng lẽ nhất định muốn hắn không chịu được như thế mới được sao? Chung Khuê oán giận.

“Nhưng mà Tiểu Chung, ta chỉ là muốn cưng chiều ngươi, không được sao?” Tiểu Khuê bác bỏ. Hai tay giam cầm thắt lưng Chung Khuê, một chút cũng không có dấu hiệu rời lỏng ra, y muốn quang minh chính đại cưng chiều hắn.

Không được. Chung Khuê phủ định.

“Ai nói không được?” Tiểu Khuê tà mị cười: “Ai dám nói, ta giết kẻ ấy.”

Tàn bạo vô cùng. Đến tột cùng là bởi vì bản thân y ma tính, hay là tính cách vốn có của Tiểu Khuê. Bất luận nguyên nhân nào, Chung Khuê đều không thể gánh vác.

Ngày kế, khai chiến.

Chung Khuê chưa ra tiền tuyến, lưu lại trong doanh. Bên tai gió gào thét qua, hắn phảng phất có thể nghe phương xa truyền đến trống trận. Từng tiếng, nặng nề mà to lớn.

Đêm qua, các tướng lĩnh lại tụ tập ở doanh trường Tiểu Khuê, cuối cùng thương thảo xuất chiến.

Cho dù biết chiến thuật có lợi bên ta, Chung Khuê vẫn treo tâm, không thể yên ổn xuống dưới. Đến tột cùng là sợ bên ta thương vong, hay là sợ địch quân thương vong, hoặc là hai phe đều sợ.

Hắn thống hận chiến tranh.

Mặt trời lặn về tây, dần dần có bóng người trở về. Phương xa nghe bọn lính xướng ca khải hoàn, Chung Khuê nhú mày, cho dù đánh chiến thắng vẫn không thể an tâm. Bọn lính khiêng thương binh, nhất nhất trở về, phía sau nhóm binh lính ca hát đuổi kịp.

Thủy chung không thấy được bóng dáng Tiểu Khuê, Chung Khuê lướt qua mọi người, rốt cục tìm được Tiểu Khuê bọc hậu.

Biết rõ Tiểu Khuê không có việc gì, biết rõ Tiểu Khuê vĩnh sinh bất tử, nhưng thấy Tiểu Khuê bình an hẳn mới có thể an tâm. Đối với Tiểu Khuê, đến tột cùng là ôm tình cảm như thế nào, mình cũng nói không rõ.

“Tiểu Khuê!” Chung Khuê vui mừng lộ rõ trên nét mặt, đang muốn tiếp cận y.

Đột nhiên phương xa chỗ cao bắn tới một mũi tên, đối diện trái tim Chung Khuê, thẳng tắp xuyên thấu hẳn.

Chung Khuê kinh ngạc cúi đầu, nhìn mũi tên xuyên qua thân thể, thô đen cứng rắn, cũng không phải mũi tên mộc chế bình thường, so với thứ kia càng thêm lợi hại, càng thêm trầm trọng, phía sau còn buộc dây thừng to. Chung Khuê ngẩng đầu, nhìn phía chỗ bắn tên, đột nhiên trùng mắt to. Tên rậm rạp, cơ hồ che lấp phía chân trời, phóng tới bọn họ.

Là đánh bắt ngờ.

Chung Khuê không kịp kêu ra thanh âm cảnh cáo, mũi tên xuyên thấu thân thể của hắn, kéo hắn về phía trước

Cổ lực lượng kia, cũng là lực lượng phi nhân loại, kéo hắn cách mặt đất, phảng phất kéo hắn bay đi.

Tiểu Khuê trơ mắt nhìn Chung Khuê biến mất trước mặt, đuổi không kịp cổ lực lượng kia, thậm chí ngay cả góc áo Chung Khuê cũng chưa bắt được.

Này mới hiểu được, đó là địch quân Vu Sư giở trò quỷ.

Nổi giận gầm lên một tiếng, Tiểu Khuê rút kiếm ra, phẫn nộ vung lên, quét tới mũi tên bay đến y. Không để ý tới binh lính khác chờ ở quân doanh, đuổi theo hướng Chung Khuê biến mất.

Phía sau Tiểu Khuê, khóc thét nổi lên bốn phía, bọn lính nhất nhất ngã xuống.

Địch quân Vu Sư bắt đi Chung Khuê, rơi vào trong chiến trường khắp nơi là thi thể. Trong không khí tràn ngập nồng đậm mùi máu tươi, thi thể đưa tới phần đông kèn kèn cùng ruồi bọ, những cái này là đại tiệc cho bọn chúng. Chung Khuê đứng ở trung ương, nhìn chiến trường chung quanh, thi thể, vũ khí, dĩa lang, ruồi bọ, kèn kèn, mùi máu tươi, dạ dày muốn ói, nôn mửa.

“Đây là huyết nhục đồng bào tộc ta, ” Vu Sư oán giận.

Chung Khuê ngẩng đầu, nhìn Vu Sư trên tế đàn, đột nhiên tưới nước hắt.

“Ta muốn người nợ máu trả máu!” Vu Sư tác pháp, cầm lưỡi dao, đi xuống tế đàn.

Chung Khuê không thể động đậy. Chẳng lẽ là nước vừa rồi, hạn chế hành động của hắn? Chung Khuê nghi hoặc, sợ hãi nhìn Vu Sư hướng hắn đi tới.

“Yêu ma!” Vu Sư rút mũi tên trong cơ thể hắn, kích động hỏi: “Nói cho ta biết, tên của người!”

Kỳ quái, rõ ràng thực chờ mong tử vong, như thế nào đã chết đến nơi, còn có thể cảm thấy sợ hãi vạn phần.

Chung Khuê mắt thấy ngực mình chảy ra máu đen, chứng minh mình thật không phải nhân loại. Ý đồ ngăn chặn không ngừng trào ra máu đen, khổ sở khóc.

“Nói cho ta biết, tên của người.” Vu Sư đối hắn ngã ra trên đất. Như là thôi miên, dẫn hắn nói ra tên của mình. Lấy nước tinh thuần, hạn chế yêu ma, lấy bùn đất phương bắc, khống chế yêu ma.

Chung Khuê không thể khắc chế chính mình, chậm rãi niệm ra tên của mình: “Chung Khuê —— tên của ta là Chung Khuê.”

“Yêu ma Chung Khuê!” Vu Sư đối hắn hô to: “Người giết trăm ngàn tộc nhân ta, ta muốn người nợ máu trả máu!”

Chung Khuê trong ý thức mông lung, chỉ thấy Vu Sư đưa lưng về dương quang, hướng hắn giơ lên cao hai tay, buông mạnh xuống. Lưỡi dao sắc bén, lại lần nữa đâm thủng trái tim hắn. Hắn tựa hồ có thể nghe tiếng trái tim nhảy lên, tiếng lớn đến mức tựa hồ chấn vang tai hắn, tốc độ dần dần biến yếu.

Không nghĩ tới sẽ là chết trên tay Vu Sư. Chung Khuê muốn thấy rõ bộ dáng Vu Sư, dùng lực nheo mắt, nhưng ý thức dần dần mơ hồ, tầm mắt khó có thể ngắm nhìn.

Tiểu Khuê ——

Chung Khuê không hiểu bản thân, vì cái gì lúc này còn có thể nhớ tới Tiểu Khuê. Rõ ràng sẽ chết, trong lòng duy nhất vướng bận, chỉ có một mình Tiểu Khuê. Tiểu Khuê đối với hắn, đến tột cùng là tồn tại như thế nào. Không rõ, đến chết cũng không rõ.

Chung Khuê hôn mê, chậm rãi ngã xuống.

Hắn một lần cho là mình thật sự sẽ chết.

Chung Khuê lại tỉnh lại, Tiểu Khuê liền ở trước mặt hắn, hắn kinh ngạc cùng Tiểu Khuê nhìn nhau.

Kỳ quái, Tiểu Khuê mang theo tươi cười vui vẻ, nhìn hắn. Không biết y vì sao vui vẻ. Chung Khuê tràn đầy nghi hoặc.

“Người nghĩ ta.” Tiểu Khuê nhếch miệng cười.

Chung Khuê chưa từng thấy y cười qua như vậy, đơn thuần như vậy, cười không tâm cơ. Hơn nữa hắn không hiểu câu đó.

Tiểu Khuê nhắc lại một lần: “Người nghĩ ta.”

Chung Khuê vô ý thức muốn lui ra phía sau, nhưng phía sau tức là đá phiến, không có đường lui.

“Bờ vực sinh tử, người người cuối cùng nghĩ không phải là người khác, là ta. Là ta.” Tiểu Khuê nhắc lại “là ta”, vui vẻ cười. Chậm rãi tới gần Chung Khuê.

“Tránh ra.” Chung Khuê kháng cự. Nhưng không thể phủ nhận, tại bờ vực sinh tử, hắn quả thật thâm nghĩ Tiểu Khuê.

“Tiểu Chung, tại sao không thả tâm, nhận ta chứ?” Tiểu Khuê bắt được hai tay của hắn, không để hắn lại kháng cự mình.

Chung Khuê liều chết không theo, mím chặt đôi môi, không chịu trả lời.

Tiểu Khuê tuy rằng nhẹ giọng thở dài, nhưng vẫn bảo trì tâm trạng vui sướng, đối Chung Khuê nói: “Ta không bức người, dù sao ta đã biết tâm ý của người.” Đưa tay dán lên lồng ngực Chung Khuê, vị trí trái tim, “Tâm là không biết nói dối.”

Tâm là không biết nói dối —— Chung Khuê nghiêng rằng nghiêng lợi, phần hận hỏi: “Vậy người biết rõ ta hận người cái gì?”



“Biết.” Tiểu Khuê trả lời. Kéo vạt áo của hấn ra, vết thương ngực đã khép lại, ngay cả sẹo cũng không có. Vết thương bên ngoài, nghiêm trọng hơn cũng có thể khép lại, nhưng vết thương trong lòng lại khó trị liệu.

“Khi ta giết người, người liền hận ta; khi không giết người, liền không hận ta.” Tiểu Khuê nói.

“Người biết rất rõ ràng ——” vì cái gì còn muốn giết người? Chung Khuê không thể hỏi hết câu. Trong óc chợt lóe quá nhiều hình ảnh Tiểu Khuê giết người. Rất nhiều người.

Tiểu Khuê áy náy, tự bạch: “Không giết không được, ta áp chế không được ma tính của mình.” Tựa vào trên người Chung Khuê.

“Không thể vì ta, không giết người sao?” Chung Khuê hỏi. Tiểu Khuê hướng mình làm nũng, Tiểu Khuê bộ dáng giống mình, đã có ma tính không thể không giết người.

Tiểu Khuê không trả lời hấn.

Cho dù Tiểu Khuê không trả lời, hấn cũng biết đáp án.

Bởi vì tâm linh là tương thông.

Chung Khuê nhắm mắt lại, trầm thống chảy nước mắt.

Do tâm linh giống nhau, lúc ấy sau khi hôn mê Chung Khuê nhìn thấy, chứng kiến cảnh tượng Tiểu Khuê.

Lúc ấy Vu Sư nói, thân trúng Phệ Ma Ngân Nhận, Tiểu Khuê mất thấy mình ngã xuống. quạ đen quanh mình Tiểu Khuê bay tới đột kích Vu Sư, mổ mù hai mắt Vu Sư, một nát mũi hấn.

Tiểu Khuê ôm mình, rút ra ngân nhận trên người hấn. Dao vừa rút, theo ngực hấn trào ra càng nhiều máu đen. Tiểu Khuê sờ lồng ngực, miệng vết thương nhanh chóng khép lại. Đợi đến khỏi hấn, mới buông hấn xuống, đứng lên. Cầm ngân nhận trong tay, áp sát Vu Sư.

Vu Sư thống khổ kêu to, lung tung phát tay muốn đuổi đi quạ đen tập kích.

Cùng với Vu Sư tiếng kêu thảm thiết, Tiểu Khuê phần nộ nói: “Người vạn không nên động hấn.”

Vu Sư chỉ kêu to, căn bản không nghe thấy lời Tiểu Khuê nói.

“Hấn tuy là nửa người của ta, nhưng chỉ là nhân loại. Chân chính yêu ma là ta, người vạn không nên giết hấn.” Tiểu Khuê phần nộ nói, quạ đen bay đi, làm cho y có thể bắt lấy Vu Sư.

Vu Sư ra sức giãy dựa, tay bắt đến mặt Tiểu Khuê, nhưng Tiểu Khuê mắt cũng không nháy, trừng Vu Sư.

“Đừng! Thiên Thần a!” Vu Sư nói phương ngôn trong tộc, hướng trời xin giúp đỡ.

Tiểu Khuê gậy ông đập lưng ông, tại lồng ngực Vu Sư đâm hai dao. Dao thứ nhất rút ra, máu phun lên người y, Vu Sư giãy dựa tay dính máu, cũng biết bản mặt Tiểu Khuê. Dao thứ hai đâm vào, buông lỏng tay, Vu Sư ngã xuống.

Chung Khuê mạnh lấy lại tinh thần, há mồm thở dốc. Tiểu Khuê vỗ vỗ lưng hắn, giúp hắn hoàn khẩu khí.

Chung Khuê nhớ tới một ít truyền thuyết lảng giềng.

Nghe nói kỳ huynh Khuê tướng quân dũng mãnh thiện chiến không phải nhân loại, thần chí tướng quân bị người vây khốn, nói gì nghe vậy.

Tựa hồ là nói, thân là huynh trưởng Khuê tướng quân không phải nhân loại, hắn có thể khống chế hành động Tiểu Khuê, khiến Tiểu Khuê đối với mình nói gì nghe vậy. Lời đồn này, có lẽ là người bên ngoài xem hình thức bọn hắn ở chung, kết quả lung tung cân nhắc ra tới.

Tiểu Khuê đông cứng lạnh lùng cùng mình ương ngạnh xảo quyệt, quả thật giống người bị khống chế cùng chủ khống chế, huống chi Tiểu Khuê đối với mình đủ loại dung túng. Yêu ma yêu ma, cùng Tiểu Khuê so sánh, mình ngược lại như là người khống chế yêu ma.

Có lẽ là truyền đến trong tai Vu Sư phương bắc, làm cho là mình mới là yêu ma, thật cho là mình có thể chống đỡ Tiểu Khuê.

Cho nên hắn mới không chết. Nếu Vu Sư xuống tay với Tiểu Khuê, có lẽ bọn họ lần này thật có thể chết.

Đáng tiếc, Vu Sư sai lầm, đồng thời cũng đánh mất mạng của mình.

“Tiểu Chung, cảm giác chết không thành, thật đáng tiếc sao?” Tiểu Khuê cảm ứng được ý nghĩ của hắn, hỏi hắn. Còn nói: “Nhưng ta thực may mắn, hơn nữa biết trong lòng Tiểu Chung có ta.”

Trong lòng đương nhiên là có y, cảm hận cũng là y, vương bản cũng là y. Bởi vì bên người cũng chỉ còn lại có y.

“Có thể đi sao?” Tiểu Khuê dặt tay hắn, chuẩn bị rời đi.

Chung Khuê đứng dậy, tuy đi lại tập tễnh, nhưng vẫn có thể đi lại. Mặc cho Tiểu Khuê dặt hắn, rời đi thạch động.

Thạch động gần với doanh trướng bọn họ, cúi đầu nhìn lại, đều là trước mắt điêu tàn, hắc thiết tên khắp nơi, binh sĩ phương hấn trúng tên ngã xuống số lượng rất đông. Chung Khuê hai chân vô lực, ngã ngay tại chỗ.

Nhóm binh lính vốn còn xướng bài ca khải hoàn, nay đều thành từng khối —— thi thể.

“Liệu có ai còn sống?” Run rẩy thanh âm, hỏi Tiểu Khuê.

“Trừ ta và người ra, toàn quân bị diệt.” Tiểu Khuê trả lời.

Toàn quân bị diệt. Một tay Chung Khuê bị Tiểu Khuê nắm, một tay nắm chặt bùn đất.

Tiểu Khuê vẫn đứng, chờ hấn hoãn cảm xúc, một lần nữa đứng lên.

Hấn chắc là không biết bởi vậy mà an ủi Tiểu Chung, dù sao mình giết người, so trước mắt chứng kiến còn nhiều hơn. Y sẽ không an ủi Tiểu Chung, y chỉ có thể chờ hấn thích ứng. Thích ứng cũng tốt, chết lặng cũng tốt, như vậy mới có chỗ ở bên cạnh y, thật dài thật lâu.

“Tiểu Chung muốn quay về kinh, hay là bắt đầu sinh hoạt mới?” Tiểu Khuê hỏi. Tướng Quân phủ ngày quá chán ngán. Tuy có thể khiến y giết người đương nhiên, qua nhiều năm như vậy y muốn giết nhất là tiểu hoàng đế, nhưng tên kia đối y vênh mặt hất hàm sai khiến lại sợ hãi vạn phần. Bất luận quay về kinh hoặc đổi sinh hoạt mới, y cũng là mục tiêu công kích thứ nhất, sẽ là lưỡi dao trên đầu Thánh Thượng.

“Người đã làm tốt quyết định, cần gì phải hỏi ta?” Chung Khuê bắt đắc dĩ.

“Nếu Tiểu Chung có ý tưởng khác, ta nguyện ý vì người nhẫn nại.” Tiểu Khuê nói rất dễ nghe.

“Muốn người nhẫn nại, người lại giết càng nhiều người.” Chung Khuê trừng y.

“Đây là tất nhiên.” Tiểu Khuê thừa nhận. Y có thể chịu đựng không giết tiểu hoàng đế, nhưng cần càng dùng nhiều mạng người để phát tiết ma tính thị huyết của y. Hỏi: “Chỉ cần một câu của người.”

Là giết một người, hay là giết càng nhiều người.

Bởi vì Tiểu Khuê quan hệ, trên lưng hấn công bao nhiêu mạng người. Chung Khuê vẽ mặt hoảng hốt, áp lực quá mức, ngất đi.

Đến tột cùng còn phải tiếp tục công tới khi nào?

Hắn cùng Tiểu Khuê nhất định sẽ có báo ứng.

Giết một người.

Gió lạnh nổi lên bốn phía, Chung Khuê ở trên đại diện hoàng cung, nơi này vốn phải có vệ binh, nhưng trên điện còn sót lại ba người — hắn, Tiểu Khuê cùng Hoàng Thượng.

Đó là kết giới Tiểu Khuê làm ra. Bốn phía cảnh tượng tối om không quá rõ ràng.

Chiếu theo lời y nói, thật đến ám sát Hoàng Thượng.

Hắn đổi chuyện Tiểu Khuê, tuyệt không lý giải. Rõ ràng tâm linh tương thông, nhưng hắn thậm chí không biết Tiểu Khuê khi nào học được loại pháp thuật sử dụng kết giới này. Hắn liền như vậy mất thấy Tiểu Khuê càng ngày càng không giống nhân loại. Nhưng y vốn không phải nhân loại, có lẽ đây mới là bản tính chân chính của y.

“Không — đừng giết ta, ” Hoàng đế hoảng sợ, hướng y cầu xin tha thứ. Không ngừng lui về phía sau, phía sau hắn đã là long ỷ khổng lồ, không đường thối lui. Hô to: “Người mau tới!” Nhưng thanh âm là truyền không ra, người bên ngoài cũng nhìn không thấy bọn họ.

Này mới tỉnh ngộ, thì ra hắn sắc phong đại tướng quân cũng không phải nhân loại. Toàn bộ ứng truyền thuyết trên phố.

Hoàng đế ra sức giãy dụa, Tiểu Khuê cũng không đề phòng, khoảng cách rộng ra. Rút ra đao kiếm bãi sức (vật trang trí) trên điện, đâm tới Chung Khuê.

Giống như Vu Sư, tưởng lầm là Chung Khuê không chế Tiểu Khuê, là yêu ma chân chính.

Chung Khuê không né không tránh, đối với công kích không sợ hãi, ngược lại đồng tình. Ngay cả Hoàng Thượng cũng hiểu lầm quan hệ của bọn họ.

Mũi kiếm cùng Chung Khuê chỉ lệch một phần, Hoàng đế đột nhiên dừng lại, phía sau bị Tiểu Khuê toàn bộ nắm lên, khóc thét kêu thảm thiết. Tiểu Khuê thủ pháp tàn nhẫn, tươi sống xé da Hoàng đế, máu tươi tứ phương. Chung Khuê nhắm mắt lại, không dám nhìn cảnh tượng trước mắt.

Tiểu Khuê ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười quanh quẩn trong kết giới, to lớn mà điên cuồng.

Hai người bọn họ, nhất định sẽ có báo ứng

### 3. Chương 3

Lòng sông khô cạn, không có một ngọn cỏ, đất cạn ngàn dặm, người chết đói đầy đường. Đây là nạn hạn hán gần trăm năm qua, nghiêm trọng nhất.

Chung Khuê lấy khăn voan che mặt, chống đỡ bão cát, cùng đồng hành với lưu dân thành trang khác.

Hắn vốn không nên cùng người đồng hành. Hai người hắn vốn chỉ là dạo chơi nghỉ ngơi phụ cận, Tiểu Khuê chẳng biết tại sao tại bốn phía mở ra kết giới, đá hấn bên ngoài. Bên ngoài quạ đen ý đồ xâm nhập kết giới, nhiều lần thất bại. Ngay cả sứ giả của Tiểu Khuê cũng xông vào không được, hướng chỉ là mình. Cho nên hắn ở ngoài kết giới, chờ Tiểu Khuê triệt hạ kết giới.

Không khéo, gặp gỡ lưu dân thôn trang khác phía trước. Dân đói thấy quạ đen hưng phấn mà nhào tới, ở trước mặt Chung Khuê chen thành một đoàn. Chung Khuê chống cự không nổi quần chúng lưu động phía trước, chỉ phải nước chảy bèo trôi, cùng đi tới.

Tiếp liền cùng mọi người, đi vào một cổng lớn thành trấn khác.

Bởi vì lưu dân đáng sợ, quạ đen không dám tiếp cận hắn, bởi vậy hiện nay bên cạnh hắn cũng không có quạ đen giám thị. Chờ Tiểu Khuê triệt hạ kết giới sau, phát hiện mình mất tích không biết dậy cảm tưởng gì. Chung Khuê thập phần lo lắng.

Nhưng trước mắt còn có chuyện càng làm hắn lo lắng.

Lưu dân nhóm đối binh lính thủ vệ tường thành hô to mở cửa, nhưng đối phương ngoảnh mặt làm ngơ, không muốn mở cửa cho lưu dân. Nhóm lưu dân ở ngoài tường thành bạo động, đập tường thành, muốn bức binh lính mở cửa.

“Chúng ta nơi này không có chỗ dàn xếp các người.” Rốt cục một binh lính hô to với lưu dân. Khuyên mọi người rời đi.

Lưu dân ngàn dặm xa xôi tới đây, như thế nào có thể rời đi như vậy. Thầm oán mắng một tiếng cao hơn một tiếng, oán giận trào dâng.

Có người chống đỡ không nổi thân thể mỗi mệt, dựa vào tường thành ngồi xuống, chậm rãi nhắm mắt lại. Có lẽ một cái nhắm này, đã không còn khí lực mở nữa.

Cát vàng bay múa, trời sắp tối. Đói khát hồi lâu, lưu dân thể hự, không biết có thể vượt qua ban đêm rét lạnh này hay không.

Chung Khuê ngẩng đầu nhìn, binh lính trên tường thành thối lui, nhóm lưu dân không chịu để yên, ở ngoài tường thành cổ động. Nhất định muốn làm sụp tường thành. Thế mạnh này, thiên địa chấn động.

Như vậy mặc kệ lưu dân không quản, có lẽ tường thành thật sẽ bị làm sụp cũng không chừng.

Nhóm binh lính lui ra lại trở về, trong tay tựa hồ cầm thứ gì, Chung Khuê neho mắt nhìn lại, chưa thấy rõ ràng không ngừng lui về phía sau, thẳng đến thấy rõ vật phẩm, lên tiếng cảnh cáo với lưu dân: “Các vị chạy mau a!”

Lưu dân ven tường thành không kịp trốn thoát, lưu dân tựa vào tường thành bên cạnh nghỉ ngơi, bị binh lính ném đá bị thương, đầu rơi máu chảy. Có người thậm chí ngay cả tiếng khóc thét cũng không có liền chết.

Bên cạnh Chung Khuê không ngừng có người chạy trốn, tiếng thét chói tai nổi lên bốn phía, quá nhiều người chạy trốn, nhắc lên một trận gió cát. Đợi cho lưu dân toàn bộ thối lui tường thành, binh lính mới dừng ném đá xuống.

Cùng là nhân loại, trong hoạn nạn, cũng sẽ lựa chọn tương tàn.

Đột nhiên nghe được thanh âm Tiểu Khuê cười nhạo, Chung Khuê ngẩng đầu trong biển người mờ mịt bên tìm kiếm. Không thấy thân ảnh Tiểu Khuê, quạ đen tới trước, trên không trung xoay quanh, tựa hồ muốn dẫn dắt Chung Khuê.

Chung Khuê bước ra một bước, đột nhiên bị lưu dân bên cạnh đẩy ra, hốt hoảng vài bước ngã ngồi xuống đất.

Lưu dân nhìn chằm chằm quạ đen, chen lấn người khác, phía sau tiếp trước nói: “Là của ta! Ta thấy trước!”

Lưu dân lướt qua trên người Chung Khuê, nháy mắt loạn thành một đoàn, đập lên thân thể Chung Khuê không ít, cuối cùng Chung Khuê đi ra phạm vi lưu dân. Dừng lại, trước mặt đứng là quạ đen, có người đứng phía sau quạ đen. Chung Khuê sửng sốt, ngẩng đầu, liền thấy Tiểu Khuê.

“Tiểu Chung đến, ta mang ngươi rời đi.” Tiểu Khuê xoay người, hướng hấn vươn tay, Chung Khuê không nghi ngờ y đưa tay giao cho Tiểu Khuê. Tiểu Khuê dắt Chung Khuê để cho hấn đứng dậy. Trong nháy mắt hai người đụng chạm, kết giới vây khởi bên ngoài, cùng quạ đen cùng nhau bình an rời đi lưu dân.

Dọc theo đường đi, Tiểu Khuê nhẹ giọng nói nhỏ: “Ngươi xem, những người đó quá đáng sợ. Chỉ có bên cạnh ta mới là chỗ an toàn nhất.”

Tuy là yêu ma, nhưng đúng là y là chỗ an toàn nhất, thuộc về hấn. Chung Khuê cùng Tiểu Khuê cước bộ, nhắm mắt theo đuôi, trái tim đang treo, lúc này yên ổn xuống dưới.

Bên ngoài đã không thích hợp cư trú, hai người lựa chọn sinh hoạt ở thạch động trên núi, ngày qua ngày.

Chung Khuê tuy là nhân loại, nhưng đã không cần ăn, hần cùng với Tiểu Khuê vì sinh hoạt thạch động, nhưng chỉ so tử thi thú vị hơn một chút.

Phần lớn thời gian, Tiểu Khuê nằm trong thạch động, mở ra kết giới không để bất luận kẻ nào tới gần. Ngay cả Chung Khuê cũng không ngoại lệ.

So với lúc trước, Tiểu Khuê mở ra kết giới thời gian dài hơn. Chung Khuê chờ ở ngoài kết giới, cũng không biết Tiểu Khuê đến tột cùng đang làm những gì. Bất quá mỗi lần Tiểu Khuê mở kết giới ra, y đặc biệt có tinh thần.

Mặc dù có tinh thần, nhưng không có người bồi hần chơi. đành phải tìm quạ đen phiên toái.

Quạ đen không quá muốn để ý đến hần, đưa hần dẫn tới ngoài động, lại bay trở về trong động tị nạn.

Vừa ra ngoài động, Chung Khuê không có ý muốn tranh cãi, không để ý tới quạ đen. Quay người lại, thấy xa xa khói đặc dày đặc, không biết phát sinh chuyện gì. Phương hướng kia tựa hồ là thành trấn lúc trước không thu lưu dân.

“Tiểu Khuê, ta đi thành trấn chỗ đó xem một cái. Lập tức quay lại.” Chung Khuê đối trong động hô to. Không xác định Tiểu Khuê nghe thấy hay không, bất quá quạ đen ngược lại là thực nhận mệnh bay tới giám thị hần.

Khói đặc thật lâu không đi, Chung Khuê lại lần nữa đến ngoài tường thành. Cửa thành mở rộng ra, không hề có người trông coi, Chung Khuê đi vào thành trấn, tìm kiếm nơi khói đặc phát ra. Một mình vào thành trấn, đi một hồi lâu, không thấy bất cứ người sống, trong thành tựa như tử thành.

Quạ đen ô kêu một tiếng, bay đến nóc nhà, trên cao quan vọng.

Quanh quần đã lâu, Chung Khuê rốt cục tìm được chỗ khói đặc. Hần quả thực không thể tin được trước mắt mình chứng kiến.

Một chồng một chồng thi thể chờ đợi thiêu đốt, như núi chồng chất. Một bên người phụ trách đốt cháy thi thể, sắc mặt trầm trọng, đem thi thể nhất nhất ném vào đồng lửa.

Chung Khuê hướng người nọ, hỏi: “Sao lại có nhiều tử thi như vậy?”

Người nọ mặt không chút thay đổi liếc Chung Khuê một cái, động tác chưa dừng.

Chung Khuê lại hỏi: “Thành trấn này sao lại thế này? Người đều đi đâu?”

“Đoàn người nhốt ở nhà, chết đói bốc mùi, liền ở chỗ này.” Người nọ rất cục trả lời, thanh âm suy yếu, thần sắc tái nhợt.

“Vì cái gì không đi thành trấn khác ——” Chung Khuê tạm dừng, lại không nói. Bởi vì biết, cho dù đi thành trấn khác, chỉ sợ cũng là kết quả giống nhau.

“Trước đó vài ngày, ” người nọ đột nhiên nói chuyện: “Còn có thể đem hài tử trao đổi thức ăn. Có thể ăn đều ăn, hiện nay mọi người cũng không dám xuất môn, sợ người ăn thịt người, bị người ăn.”

Chung Khuê tưởng tượng hình ảnh kia, một trận ghê tởm, nôn khan một trận.

Người nọ liếc nhìn Chung Khuê một cái, còn nói: “Nếu người có thể nôn ra cái gì, ta nghĩ thôn dân khẳng định nguyện ý quỳ rạp trên mặt đất, ăn thức ăn người nhổ ra.” Đem một nắm thi thể cuối cùng để vào đồng lửa.

Hỏa thiêu nóng bức, phảng phất cách voan mỏng trong suốt. Chung Khuê xuất thần chăm chú một hồi lâu.

“Ngày khó khăn, còn phải qua bao lâu?” Chung Khuê nói nhỏ. Nhìn phía chân trời, hỏi ông trời.

Quạ đen kêu tiếng ô vang lên, Chung Khuê quay đầu, thấy quạ đen bay lên, thôn nhân cầm đá to đối quạ đen, muốn đánh hạ quạ đen ăn đại tiệc. Giống như lưu dân bị cự tuyệt, tất cả mọi người đói khát.

Người thiêu thi thể, đối quạ đen mang đến rối loạn hoàn toàn thờ ơ, một thi thể tiếp một thi thể ném vào đồng lửa.

Chung Khuê hỏi hắn: “Người không đi xem xem, nói không chừng có thể phân một chén canh.”

Người nọ hừ cười: “Không được.” Bỏ lại cuối cùng một thi thể. Lại nghe hắn nói: “Thê tử ta, đệ đệ của ta, mẹ già ta, con ta đều ở bên trong chờ ta.” Nói xong, thả người nhảy lên, nhảy vào đồng lửa.

Chung Khuê trơ mắt nhìn hắn nhảy vào đồng lửa, trợn to mắt không dám tin.

Người nọ bị hỏa thiêu đến kêu thảm thiết, lại không muốn nhảy ra đồng lửa.

Chung Khuê cứ như vậy nhìn hắn rõ ràng bị thiêu cháy, không biết nên làm thế nào cho phải.

Ông trời ơi, ngày như vậy còn muốn tới khi nào. Che hai mắt, không dám nhìn nữa, hu hu khóc.

Thằng đến đại hỏa thiêu đốt hầu như không còn, Chung Khuê nhìn tro tàn than đen sừng sờ. Trước đó một



khắc người còn đang nói chuyện với nhau, cũng đã hóa thành tro, quay về đất mẹ, không còn tồn tại. Tinh thần sa sút hồi lâu.

Quạ đen bi thương kêu, kêu gọi đồng bạn, bắt đầu tụ tập càng nhiều quạ đen, cùng với càng nhiều thôn dân.

Trời đột nhiên tối sầm, không phải trời tối bình thường, mà là bỗng nhiên hắc vụ (mây đen) dày đặc. Chung Khuê ngẩng đầu, hắc vụ bao phủ phía chân trời. Hắn thấy qua hắc vụ này, là pháp thuật Tiêu Khuê. Lực lượng của Tiêu Khuê lại càng thêm lớn mạnh.

Bước chậm đến trước mặt hắn, Tiêu Khuê vẽ mặt nhẹ nhàng khoan khoái, tựa hồ được cái gì giải phóng, bộ dáng có chút ma mị, có chút xa lạ, có chút đáng sợ.

“Tiểu Chung, ta tới đón người trở về.” Tiêu Khuê đối hắn nói, khẽ mỉm cười, vươn tay với hắn.

Chẳng biết tại sao, Tiểu Chung đột nhiên cảm giác Tiêu Khuê đáng sợ, chậm chạp không dám vươn tay, nhìn tay vươn ra. Hắn chân chờ, nói với y: “Người như thế nào —— “

“Ta làm sao?” Tiêu Khuê nghiêng đầu khó hiểu. Trong mắt chỉ nhìn hắn, chỉ có một mình hắn.

Tựa hồ lại khôi phục Tiêu Khuê vốn có, Chung Khuê sửng sốt một hồi, mới đem tay giao cho y.

“Chúng ta trở về.” Tiêu Khuê nói.

Chung Khuê bị kéo thân, đi vài bước, đột nhiên phát hiện chỗ Tiêu Khuê không thích hợp, Tiêu Khuê chân và hắc vụ cùng thể, Tiêu Khuê chân —— thậm chí không thể xưng là chân, chỉ là một đoàn hắc vụ.

“Tiểu Khuê! Chân của người!” Chung Khuê kinh hô, trực tiếp chỉ vào hắc vụ.

Tiểu Khuê miễn cưỡng cười: “Ta biết. Ta bây giờ còn chưa khống chế được cổ lực lượng này.” Mím môi, cực lực khôi phục nguyên hình, nhưng chỉ có thể miễn cưỡng duy trì một hình dạng.

“Mấy ngày nay người mở ra kết giới, là bởi vì cái này?” Chung Khuê hỏi, rung động nhìn Tiêu Khuê.

“Đúng vậy a, ” Tiêu Khuê xòe tay, hắc vụ liền nhích lại gần, “Ta muốn khống chế, nhưng tựa hồ không có hiệu quả gì.”

Chung Khuê nghĩ rằng, khó trách Tiêu Khuê mở kết giới, hắn đã cảm thấy đặc biệt có tinh thần. Có lẽ là lực lượng Tiêu Khuê, truyền đến nơi hắn. Đối hắc vụ sinh ra hiểu kì, đưa tay muốn đụng chạm hắc vụ. Tiêu Khuê nắm chặt tay nắm nhau của hai người, thân thể ngăn Chung Khuê muốn đưa tay chạm đến, không

để hắc vụ đụng vào hắc vụ.

“Đừng đụng.” Tiểu Khuê cảnh cáo: “Ta không xác định người có thể chạm nó hay không.” Sợ Chung Khuê gặp chuyện không may, mà ngăn hắc vụ lại.

Chung Khuê trừng liếc y một cái, lạnh giọng nói chuyện: “Ta chính là người, người chính là ta. Trên đời này không có người có thể chạm, ta không thể đụng vào gì đó.” Đẩy Tiểu Khuê ra, dám đụng chạm hắc vụ.

Hắc vụ như là có sinh mệnh, leo lên thân thể hắc, Chung Khuê tuy có chút sợ hãi, nhưng bảo trì trấn định. Hắc vụ kia quả nhiên sẽ không thương hắc, chỉ là leo lên thân thể của hắc mà thôi.

Chung Khuê không sợ, nhưng Tiểu Khuê lại nhìn run như cây sậy, hắc vụ liền muốn bao trùm toàn bộ thân thể hắc. Tiểu Khuê mạnh rút tay thối lui, cách Chung Khuê thật xa, thẳng đến Chung Khuê trên người hắc vụ tán đi.

“Tiểu Khuê?” Chung Khuê tràn ngập nghi hoặc, tới gần y.

“Đừng lại đây!” Tiểu Khuê quát mắng. Lại lui vài bước. Đối y nói: “Ta còn không có thể khống chế lực lượng này, hắc vụ sẽ ăn người.” Hắc vụ vốn bị dẫn tới trên người Chung Khuê, toàn bộ trèo lên nửa người Tiểu Khuê .

Chung Khuê sững sốt, còn nói: “Tiểu Khuê, hắc vụ không muốn ăn ta, ta còn rất tốt.”

“Không, không, người không hiểu, người thiếu chút nữa bị ăn.” Tiểu Khuê thất kinh, phản bác hắc: “Không thể, người không thể tiếp cận ta nữa.” Lại lui một bước. Đột nhiên xoay người, mang theo hắc vụ rời đi.

Đây là lần đầu tiên Tiểu Khuê chủ động rời mình. Chung Khuê đứng tại chỗ, bất khả tư nghị nhìn hắc vụ tiêu tán.

Bầy quạ đen kêu ô, tựa hồ cũng thật bất ngờ.

Chung Khuê đi theo phương hướng hắc vụ tiêu tán, phát hiện thôn dân nhất nhất ngã xuống đất, nhanh chóng tiến lên thăm dò, may mà người còn sống, chỉ là đã bất tỉnh. Thôn dân vốn đi ra công kích quạ đen, toàn bộ ngã xuống. Hắc ngẩng đầu đối nhóm quạ đen nói: “Coi như các người may mắn nhất về một điều mệnh.”

Bầy quạ đen như là không đồng ý ở trên đầu của hắc xoay quanh, lập tức bay đi rất nhiều. Chỉ để lại quạ đen vốn phụ trách giám thị Chung Khuê, xa xa quan vọng hắc.

Chung Khuê không liếc nhìn quạ đen một cái, tự mình rời thành trấn, đi về thạch động. Tuy không xác định Tiểu Khuê có quay về thạch động hay không, nhưng hắc sẽ ở thạch động chờ y. Hắc có thật nhiều

nghi vấn, phải hảo hảo hỏi y một chút.

Hắn ở thạch động đợi một mùa đông, Tiểu Khuê cũng không trở về. Mà ông trời vẫn không đổ mưa.

Mãi cho đến tháng năm mùa mưa dầm, ông trời cuối cùng đánh xuống giọt mưa. Chung Khuê đứng ở ngoài động, hai tay nâng mưa, vui vẻ cười. Hưng phấn đến chạy đến thành trấn, muốn cùng nhóm người trong trấn chia sẻ vui sướng.

Đột nhiên tới trời mưa thật sự lớn, Chung Khuê bị xối ướt người, cái này vẫn không dập tắt vui sướng của hắn, hắn một đường chạy đến thành trấn, cửa thành như trước mở rộng ra, hắn đi vài dặm, không thấy bất cứ thôn nhân đi ra nghênh đón mưa muộn này.

Không thích hợp, rất không thích hợp. Chung Khuê tìm tới nhân gia phụ cận, ở ngoài cửa hô to: “Mưa rồi! Mưa rồi!”

Không người đáp lại. Tiến lên đẩy cửa phòng, cửa liền bị đẩy ra. Bên trong phụ nhân dựa sát vào hài tử của mình, ngã ngồi xuống đất, quanh mình đờ tới quá nhiều ruồi và sâu bọ, tanh tưởi xông vào mũi, Chung Khuê muốn phun.

Hắn liên tục đẩy ra vài cửa nhà, thấy rất nhiều tử thi, vừa khóc vừa đối thành trấn hô to: “Có người hay không —— còn có người hay không? Còn, còn có người sống hay không?”

Đẩy ra tất cả cửa trong thành, xác nhận không còn người sống, Chung Khuê mệt ngã vào giữa thành trấn, cứ như vậy ngất đi.

Liên tục năm năm nạn hạn hán rồi cục chấm dứt, mưa vô tình rồi cục hạ xuống, nhưng trong thành không người tránh thoát một kiếp này.

Phảng phất toàn bộ thế giới cũng chỉ còn lại có hắn.

Cô tịch bao phủ hắn, trong tử thành kia không biết đợi bao lâu, mưa to rơi xuống vài ngày, tựa hồ muốn đem phần năm năm toàn bộ trả hết. Hắn trở mắt nhìn lượng mưa tích tụ, ngập cao đến mắt cá chân hắn.

Muối sinh sôi, hoàn cảnh biến phi thường đáng sợ.

Đợi cho mưa tạnh, giọt nước thối lui, Chung Khuê đem bọn kéo ra, bắt đồng lửa, đem thi thể nhất nhất ném vào hoả táng.

Hắn lúc này có thể hiểu được tâm tình người nọ lúc ấy. Tựa hồ chết lặng, nhưng ngực hoài bi ai.

Ngày đó hỏa thiêu rất lâu, từ sáng đến tối, không biết hoá táng bao nhiêu thi thể, thẳng đến đại hỏa đốt sạch, Chung Khuê cũng mệt mỏi. Nằm trên mặt đất, trời hơi hơi sáng, đã là sáng sớm.

Bỗng nhiên mây trắng bị hắc vụ che đầy, Chung Khuê ngồi dậy, nhìn lại phương hướng hắc vụ, chính là Tiểu Khuê.

Tiểu Khuê đối hắc vụ mỉm cười, hướng hắc vụ đi tới, đi đến trước mặt hắc vụ, vui sướng về phía hắc vụ tuyên cáo: “Tiểu Chung, ta tìm được phương pháp chế trụ lực lượng. Ta biết nói sao khổng chế hắc vụ không bị ăn mòn.”

Chung Khuê nghi hoặc nghiêng đầu, khó hiểu nhìn y.

“Người xem, ta có thể đem hắc vụ biến thành quạ đen.” Tiểu Khuê khoe ra. Chung Khuê nheo mắt vừa thấy, mới phát hiện trên bầu trời hắc vụ đều có hình dạng quạ đen. Tiểu Khuê vung tay lên, hắc vụ hình thành quạ đen phân phân hạ xuống, ở chung quanh bọn họ, phảng phất có hơn một ngàn con quạ đen.

Chung Khuê nhìn kỹ hắc vụ ô nha (quạ từ mây đen), hình thể không quá rõ ràng, nhưng đúng là hình dạng quạ đen.

“Tiểu Chung, ta tìm được phương pháp khổng chế cổ lực lượng này.” Tiểu Khuê hưng phấn nói: “Cho dù người chạm nó, nó cũng sẽ không mất khổng chế nữa.”

Chung Khuê đưa tay đụng vào hắc vụ ô nha, hắc vụ như là chán ghét hắc vụ chạm vào, nhảy ra, không để Chung Khuê đụng chạm. Lại thử mấy cái, tất cả bọn chúng nhảy ra không cho chạm.

Chung Khuê đối Tiểu Khuê nói: “Hắc vụ của người không cho chạm.”

Tiểu Khuê cười nói: “Chúng nó tương đối nghịch ngợm. Lại đây.” Vươn tay, ra lệnh một tiếng, trong đó một con hắc vụ ô nha bay đến trên cánh tay Tiểu Khuê. Tiểu Khuê sờ sờ đầu của nó, khen ngợi đụng chạm. Khoát tay, khiến hắc vụ ô nha bên lên trên không, quần thể khác noi theo, lại bay lên không trung.

“Tiểu Chung, chúng ta đi kinh thành đi.” Tiểu Khuê ra quyết định. Đến trước dất tay Chung Khuê, mang theo hắc vụ rời đi. Còn nói: “Kinh thành người nhiều, náo nhiệt chút.”

Như thế nào đột nhiên muốn đi địa phương náo nhiệt? Chung Khuê nghi hoặc.

“Tiểu Chung, không phải rất sợ hãi sao?” Tiểu Khuê giải thích: “Tưởng rằng tất cả mọi người chết, chỉ còn lại có mình.”

Không sai, hắc vụ ở thành trấn này, quả thật sợ hãi vô cùng.

“Chúng ta đi kinh thành, người nhiều chút, người sẽ không sợ.” Tiểu Khuê nói như vậy.

Cho nên hai người dắt tay, quyết định đi kinh thành.

Không ngủ không ngừng hành tẩu ước chừng ba ngày ba đêm, tới kinh thành, trong lúc đó ngẫu nhiên có trận mưa.

Vốn tưởng rằng thoát ly nạn hạn hán sau, kinh thành sẽ sống cảnh tượng lại phồn hoa. Kì thực không phải, trong kinh thành khắp nơi là lưu dân, vì nước đọng sinh sôi muỗi, nên sinh ra bệnh khuẩn, kinh thành lưu hành một loại ôn dịch hiểm thấy. Cửa thành bên cạnh lưu dân bị trục xuất vô số, trên người lưu dân bị trục xuất nổi đầy vết thương lở loét mưng mủ, hấp hối kéo dài hơi tàn.

Khi Chung Khuê hai người vào thành bị bốn lính soát thân, xác nhận thân thể không việc gì mới thả người vào thành.

Trong thành so ngoài thành tốt một chút, không khí tử khí trầm trầm, trên mặt mỗi người đều là dung nhan mỗi một.

Một khi đặt chân, Chung Khuê nghĩ mọi cách cứu trợ nạn dân, mà Tiểu Khuê với vì tu hành, phần lớn thời gian không ở bên người Chung Khuê. Hai người liền như vậy chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, ở kinh thành qua một đoạn thời thật dài gian.

Chung Khuê thu lưu đại lượng nạn dân, giúp dần xếp sinh hoạt, ở trong thành mỗi người xưng hô hần từ tâm, nhưng sau lưng cười thầm hần ngốc, chờ hần tự biết thiếu tiền, sớm muộn gì ngã xuống. Nhưng mà, bất kể bất cứ thể nào Chung Khuê cũng không ngã xuống, hần vốn là không cần hưởng thụ vật chất nào. Ngoài ý liệu của nhóm thành dân, cư nhiên có thể dài lâu.

Một năm, đại hộ nào đó tặng hần một tấm biển, trên đó viết: Xả thân cứu người. Cũng không biết là tán dương hay chê cười, Chung Khuê liền giữ lại.

Lại một năm nữa, Chung Khuê ở trong miệng mỗi người trở thành đại thiện nhân, phạm có người khó khăn, cũng tới cửa cầu giải. Chung Khuê là dở khóc dở cười, lại không thể đuổi người đi.

Vượt qua một năm, đại thiện nhân thanh danh lan xa, Thượng Thư đại nhân thờ phụng Phật giáo từ trụ trì trong chùa nghe nói, tính toán tháng ba đăng môn cầu kiến Chung Khuê.

Chung Khuê biết được tin tức, không lưu tâm, cũng không cho là Thượng Thư đại nhân thật sẽ đến gặp hần tiểu nhân vật này.

Chỉ là trung tuần tháng ba, Thượng Thư đại nhân thật đứng ở cửa cầu kiến, mới ý thức tới tính nghiêm trọng.

Lưu lại A Hạ trong nhà Chung Khuê đảm nhiệm chức quản gia, cũng là một trong nạn dân Chung Khuê cứu. Kinh sợ nghênh đón Thượng Thư đại nhân, để Thượng Thư đại nhân ở đại sảnh đợi một hồi.

Chung Khuê nhanh chóng từ sau viện đi ra, trong tay ôm được thảo tự mình trồng, quần áo dính vào bùn đất không lịch sự lắm, hướng về phía Thượng Thư đại nhân xấu hổ cười: “Thượng Thư đại nhân chê cười.”

“Không có, là ta đột tới bất phước, làm phiền mới đúng.” Thượng Thư đại nhân cười đáp lại hắn.

Chung Khuê cười mà không nói, khiến quản gia dưng trà. Thượng Thư đại nhân quan sát Chung Khuê, tuổi ước chừng khoảng ba mươi, nguyên tưởng rằng đối phương có lẽ so với chính mình lớn tuổi rất nhiều, không nghĩ tới cư nhiên tuổi trẻ như thế.

“Không biết đại nhân vì chuyện gì mà đến?” Chung Khuê hỏi.

So với quản gia kinh sợ, Chung Khuê bản thân phản ứng đối có vẻ lãnh đạm rất nhiều, nhưng mà không đến mức thất lễ, ẩn ẩn lộ ra phong phạm chủ nhân. Thượng Thư đại nhân thấy hắn như thế, rất là thưởng thức.

Ngày đó, Thượng Thư đại nhân chỉ là hỏi Chung Khuê như thế nào giúp nạn dân vân vân, ước định xong ngày sau chính thức đăng môn bất phước, vừa lòng rồi đi.

Mấy ngày nữa, Chung phủ thu được tám biển Thượng Thư đại nhân đưa lên, đề bốn chữ “Thiện dữ nhân đồng” (làm điều thiện với người, Mạnh Tử). Nếu là tám biển Thượng Thư đại nhân đưa, Chung Khuê xuất phát từ bất đắc dĩ, không thể không treo lên.

Quý phủ đã có hai tám biển thiện dữ nhân đồng, xả thân cứu người. Cho hắn là Đại Thuấn sao? Đại Thuấn trị thủy, hắn giúp nạn dân sao? Chung Khuê quả thực dở khóc dở cười.

Muốn biết, hắn cũng từng trở mắt nhìn Tiểu Khuê giết người, không biết ngăn lại từ đâu.

Hắn như vậy, còn xứng hai câu thiện dữ nhân đồng, xả thân cứu người sao? Chung Khuê than nhẹ, không cho là đúng.

Thượng Thư đại nhân chuyến này, ngoài ý muốn khiến đại thần trong triều phân phân hướng Chung Khuê tặng lễ vật, chỉ mong có thể gián tiếp nịnh bợ Thượng Thư đại nhân. Chung phủ bởi vậy có rất nhiều vật tư dân sinh, tiến tới có thể bang trợ càng nhiều người.

Năm thứ năm, trong thành phát sinh liên tiếp sự kiện không tầm thường. Một nhà Ngô thị từ trên xuống dưới một tối mất tích, tiếp theo là Lâm thị, tiếp theo nữa là Tần thị —— gia đình đại hộ phân phân truyền ra nhân khẩu mất tích, cũng không biết phát sinh chuyện gì, làm đến nhân tâm hoảng sợ. Trong thành đại hộ còn sót lại Chung gia cùng Hứa gia, từ trên xuống dưới nhân khẩu ước chừng hơn trăm người. Sau người mất tích, không phải Chung gia chính là Hứa gia. Tất cả mọi người nói như vậy, khiến bọn quan binh

không thể không đề phòng, đưa đến hai hộ nhân gia an bài một số đông nhân mã trông coi. Khiến mọi người không thể không tăng mạnh cảnh giác, ngay cả lên phố mua đồ ăn cũng nơm nớp lo sợ.

Tiểu Khuê nhìn quan binh ngoài cửa, trào phúng cười.

“Người cười cái gì?” Chung Khuê đi qua bên cạnh y, hỏi y.

Tiểu Khuê không trả lời hắn, chỉ là giang hai tay, muốn hắn lại đây. Chung Khuê chần chờ một hồi, nhưng vẫn tiếp cận y. Tiểu Khuê ôm hắn vào trong ngực, thỏa mãn cười nói: “Ta rất nhớ người.” Lần trước gặp mặt tựa hồ là nửa năm trước.

“Không phải đều trở về ba, bốn ngày.” Đến bây giờ còn nói tưởng niệm, Chung Khuê trả lời, không lưu tâm. Nếu thật cảm thấy tưởng niệm, hắn là ngày trở về liền tổ thái độ, nhưng Tiểu Khuê vừa về tới nhà không bao lâu lại không biết chạy đến nào. Bình thường vẫn ở bên nhau, cách biệt tới nay đến bây giờ lần đầu tiên, Chung Khuê hiếu kì hỏi: “Người lại đi đâu?”

“Tùy ý di chuyển.” Tiểu Khuê không chút để ý trả lời.

Chung Khuê cúi đầu, ngửi ngửi hương vị trên người Tiểu Khuê, hỏi Tiểu Khuê: “Vì cái gì ta ở trên người của người ngửi được mùi máu tươi nồng đậm?” Không biết làm thế nào, “Người lại giết người phải không?” Thanh âm run rẩy.

“Người không biết sẽ tốt hơn.” Tiểu Khuê sờ sờ lưng hắn, làm nũng với hắn.

Chung Khuê muốn hỏi, gần đây này đại hộ mất tích, có phải Tiểu Khuê làm hay không. Nhưng hắn hỏi không được.

Hắn rất sợ hãi đáp án của Tiểu Khuê.

Vào lúc ban đêm, ôn tồn qua đi, Tiểu Khuê liền tiêu thất. Chung Khuê một mình nằm ở trên giường, không thể ngủ.

Hắn đang suy nghĩ chuyện gì, nhưng tựa hồ vừa rồi không chân chính tự hỏi. Hắn là ngẩn người, nhưng trong đầu có một chút hình ảnh.

Sau đó chảy ra nước mắt.

Kỳ quái là, hắn cũng không biết mình khóc vì cái gì. Chỉ là rất khổ sở, hắn ngồi dậy, quyết định ra ngoài đi một chút, giải sầu.

Sợ dả thảo kinh xà, từ tiểu môn rời đi trạch dinh. Ngay từ đầu, nơi này chỉ là phế tích, lấy lý do xây nhà, cấp công tác cho lưu dân, không ngừng xây dựng chỉnh sửa, cho tới bây giờ thành một trong đại hộ kinh thành. Thời gian trôi nhanh, cảm khái vô hạn.

Soạt soạt! Tiếng chim vỗ cánh trong ban đêm im lặng vang lên.

Chung Khuê quay đầu, cánh quạ đen dưới ánh trăng tỏa sáng, bóng cây rơi trên mặt đất, cùng hắc vụ dung làm một thể.

Quạ đen cùng hắc vụ ô nha dừng ở một chỗ, là một đại hộ khác trong kinh thành —— Hứa thị phủ đệ.

Bi thương khó nói thành lời lại lần nữa nảy lên, khó thở đứng tại chỗ, hắc từng ngum từng ngum hút khí, toàn thân run rẩy không thôi, hắc ôm lấy bả vai của mình, nhin xuống thân thể phát run, từng bước đi tới Hứa phủ. Trên người phảng phất có trăm ngàn gánh nặng, nặng nề đến khó có thể hô hấp, không thể ngăn lại rơi lệ.

Hứa phủ đại môn hờ khép, hắc đẩy cửa, đi vào bên trong, trong không khí nồng đậm mùi máu tươi. Từ lúc Tiểu Khuê giết người, hương vị kia phảng phất đâm vào da thịt, vĩnh viễn khó quên.

Hắc theo phương hướng mùi máu tươi nồng nhất, quanh mình kết giới hắc vụ không ngăn đón hắc, biết hắc là một chủ nhân khác, quạ đen thậm chí không thông báo chủ nhân bên trong.

Rốt cục ở trong phòng tối nhất tìm được Tiểu Khuê. Chung Khuê một trận đầu choáng váng hoa mắt, căn bản không thể tin được hắc thấy cái gì, hắc che miệng, không nhin được muốn nôn. Phun đến rồi tỉnh rồi mù.

“Người như thế nào có thể ——” như là chỉ trích, như là ai oán.

Hắc thật hi vọng không phải Tiểu Khuê.

Tiểu Khuê đứng lên, ma mị tiếp cận hắc, trên người che dấu không nổi huyết tinh, quần áo nhiễm đầy máu tươi, khoe miệng tất cả đều là máu cùng một ít thịt nát thật nhỏ. Y cùng quạ đen của y, đang gặm nhân loại hấp hối.

“Làm sao?” Tiểu Khuê ngoài ý muốn hỏi, đối hắc vươn tay, hai tay cũng đều lấy dính máu tươi.

Mắt thấy sắp đụng tới hắc, Chung Khuê kêu to: “Đừng đụng ta!” Diên cuồng lui về phía sau, thẳng đến không đường để lui.

Tiểu Khuê bị hành động của hắc chọc giận, giữ hắc lại, y dữ tợn nói: “Người lại muốn trốn thoát ta!”



Hắn đã muốn không biết nên nói cái gì, hắn vừa khóc biên phun, quần áo Tiểu Khuê dơ bẩn, cho dù vốn đã không sạch sẽ.

“Thật ác độc, ” hắn chống cự, “Các ngươi thật ác độc —— “

“Không cho phép đẩy ra!” Tiểu Khuê cương chế bắt lại, buộc hắn đến trước người nọ, “Ngươi muốn ăn tay, hay là ăn chân?” Buộc hắn chọn ăn một bộ phận.

“Ta không cần —— “

“Nhanh lên ăn!”

“Ta không cần —— “

Chỉ là, hắn vẫn không thắng được Tiểu Khuê, vẫn ăn một bộ phận người nọ. Hắn cảm giác mình trở nên đáng sợ như Tiểu Khuê. Hắn không muốn như vậy.

“Nếu ngươi bức ta, ta liền chết cho ngươi xem.” Hắn nói như vậy.

Sau đó, đào tẩu.

Tiểu Khuê ngã ngồi trên đất, trong tay không quên cắn nuốt nhân loại.

Không ăn không được, không ăn mà nói, liền không có thể duy trì nhân hình. Chỉ có ăn người, mới có thể có nhân hình, không bị yêu ma trong cơ thể y thôn phệ.

Tiểu Khuê biết, lần này Chung Khuê là thật chán ghét, oán hận mình. Ăn ăn, Tiểu Khuê khóc.

Tiểu Khuê thân là yêu ma, lần đầu tiên khóc.

Y thật hi vọng mình không phải yêu ma, mà chỉ là nhân loại bình thường.

## 4. Chương 4

“Thầy ơi, biến ảo thuật thêm lần nữa đi!”

Chung Khuê mãnh liệt hồi thần, đứng ở trên bục giảng, hắn cư nhiên lên lớp lên tới một nửa bắt đầu ngán người, còn nhớ chuyện lúc trước.

“Thầy ơi! Biến ảo thuật đi!” Các học sinh vây quanh hân biến ảo thuật, toàn bộ phòng học hai trăm người nhất thời ầm ầm.

“Mọi người im lặng!” Chung Khuê lớn tiếng hét lên, dùng lực khép sách lại, phòng học nháy mắt lặng ngắt như tờ. Tiếp hân lại lần nữa mở sách ra, từ trong sách bay ra một con bồ câu trắng, kinh hô liên tục, chắc lấy kỳ lạ, phòng học hoan hô ồn ào.

Cách vách phòng học nữ giáo sư chịu không nổi lại đây ngăn lại học sinh, không quên quở trách Chung Khuê một phen: “Nói cho anh bao nhiêu lần, đừng ở lớp học làm ảo thuật, lớp cách người nháo như vậy bảo tôi dạy như thế nào!”

Chung Khuê hạ thấp người giải thích với cô, trở lại phòng học cùng học sinh nói: “Đều là các cậu hại tôi bị mắng. Tiếp tục lên lớp.”

Bỏ qua học sinh thất vọng thở than, tiếp tục giảng giải bài khoá. Trong bài khoá nhắc tới lịch sử một chút, có chút sự kiện tương đối gần, hân đã tự mình kinh lịch qua, ngấm lại dường như đã có mấy đời.

Tiếng chuông cuối cùng vang lên, các như trút được gánh nặng, trên bục giảng hân còn chưa tan học, mọi người phân phân thu thập sách vở. Thấy mọi người như vậy, thuận theo dân tâm, để mọi người tan học.

Thu thập sách của mình, chuẩn bị rời đi phòng học, quay người lại cước bộ dừng lại. Cửa phòng học một học sinh chặn lại, hướng về phía chính mình nhếch miệng cười, nhìn mình vạn phần sáng lạn.

Lâm Gia Duy năm tư, hệ gì hân quên, từ năm ba bắt đầu cậu là chủ tịch phụ trách chỉ đạo clb ảo thuật.

Cá tính lạc quan, sáng sủa đến muốn đánh người. Nói thật, loại này người này, hân thật đúng là ứng phó không nổi.

Nếu có thể ảo thuật, sẽ đánh người, đó là không thể tốt hơn. Cố tình Lâm Gia Duy này, là kẻ nghiện ảo thuật. Thích lúc tan lớn, chặn đường hân, buộc hân dạy mấy chiêu ảo thuật.

Muốn biết hân làm ảo thuật, pháp thuật so với xiếc gạt người cao chiêu hơn.

Người bình thường nào học được nha. Chung Khuê rất là bất đắc dĩ.

Lâm Gia Duy tiến đến dây dưa, “Thầy ơi rốt cục tan học. Em ở bên ngoài chờ đã lâu nha. Nửa tiết trước đã ở bên ngoài đợi.” Giấu không nổi hưng phấn.

Chung Khuê trong lòng thầm kêu không xong, nếu nửa tiết khóa trước đã ở bên ngoài đợi, có thể đã nhìn thấy một màn bồ câu từ trong sách bay ra. Nhất là về mặt Lâm Gia Duy dị thường hưng phấn, càng chứng minh điểm ấy.

“Thầy ơi, thầy lần này nhất định phải dạy em chiêu này rồi, siêu soái!” Lâm Gia Duy khen lên, khoa tay múa chân, còn cầm sách trên tay so, “Giống như vậy, ” khép sách lại, “Lại mở ra, ” mở sách ra, “Sau đó bỏ câu trắng liền bay ra.” Kích động nói: “Thầy nhất định phải dạy em chiêu này.”

“Cậu nước miếng đều phun lên mặt tôi.” Chung Khuê biến sắc mặt, đối phương nói đến nước miếng tung bay, phun đầy mặt hắn.

“Xin thầy dạy em!” Lâm Gia Duy thỉnh cầu.

“Nhưng mà tiếp theo tôi có tiết ——” Chung Khuê còn muốn đùn đẩy.

“Tiết tiếp theo? Thầy là nói giúp thầy Hoàng dạy thay lịch sử sao? Nhưng mà thầy Hoàng hôm trước đã về nhà.” Lâm Gia Duy đánh gãy hắn.

Đáng giận tiểu mao đầu! Nhất định muốn tra đến nhất thanh nhị sở có phải hay không! Chung Khuê oán thâm. Tiếp tục từ chối: “Nhưng mà tôi còn có việc —— “

“Chuyện gì? Em có thể đi cùng sao?” Lâm Gia Duy lóe cặp kia mắt to của cậu, lòng tràn đầy chờ đợi nhìn Chung Khuê.

Rõ ràng bộ dạng đẹp trai, như thế nào không dính học muội tuổi trẻ, càng muốn dính hắn giáo sư quốc văn, còn tra thời khoá biểu của hắn.

“Không cho đi cùng.” Cho dù hắn không cho đi cùng, Lâm Gia Duy chỉ sợ vẫn là cứng rắn đi cùng. Biết rõ điểm ấy, Chung Khuê còn nói: “Không thì, cậu tới trước phòng làm việc của tôi chờ tôi. Làm xong việc, tôi sẽ quay về văn phòng.”

Rất cục khiến Lâm Gia Duy bám riết không tha gật đầu đáp ứng, đến văn phòng chờ hắn. Lau đi mồ hôi xấu hổ trên trán, thâm than, cuối cùng thoát khỏi cái đuôi.

Lâm Gia Duy một mình một người, đi vào văn phòng Chung Khuê. Đối với người ngưỡng mộ mà nói, văn phòng Chung Khuê là thánh địa, bình thường không được cho phép là không được tiến vào. Khó được thầy lại không ở, khẳng định muốn lật đồng lật tẩy.

Bài Poker ảo thuật không tìm được, ngược lại là tìm được bảy tám bộ bài Poker bình thường. Không hổ là thầy, dùng bài Poker bình thường nhất liền có thể lần ảo thuật, cường! Mũ ảo thuật, dưới hắn là có cơ quan chuyên thả bồ câu trắng, nhưng mà cậu cũng không tìm được mũ ảo thuật, cậu chỉ tìm được mũ bình thường không qua lọt. Cậu từng xem qua thầy dùng mũ này biến ra bồ câu trắng, rốt cuộc là làm như thế nào, cường! (lần ảo thuật dùng bồ câu trắng kỳ thật đều là chim giấy.)

Trái tìm phải tìm, đột nhiên tìm được một cái bình thủy tinh, quý dị là trên bình thủy tinh dán giấy niêm phong cổ quái, mặt trên viết văn tự cậu xem cũng không hiểu. Vừa thấy đã cảm thấy tà môn, huyền kì tình

tế quan sát gì đó bên trong.

Chất lỏng nâu sẫm, nhưng lại so chất lỏng đặc hơn một chút, lại không giống như là thể rắn, chất lỏng nâu sậm đông lại.

“Đây rốt cuộc là cái gì?” Lâm Gia Duy thử lay động bình, ánh mắt gần sát bình.

Phút chốc, chất lỏng trong bình đông lại thành đại cầu, bụp một tiếng tán biến. Đột nhiên vỡ ra, dọa Lâm Gia Duy giật mình, vừa trượt tay, bình rơi xuống đất, vỡ nát đầy đất.

“Hồng!” Lâm Gia Duy hồi hận không thôi. Kích động vô cùng, không biết nên trước mặt mảnh thủy tinh, hay là trước lấy giẻ lau miễn cho chất lỏng bắn chỗ khác.

Ngồi xổm người xuống, Lâm Gia Duy cầm khăn lau, nhanh chóng ngăn trở chất lỏng chảy ra rộng hơn. Tiếp, hoang mang rối loạn cầm tờ báo, chuẩn bị nhặt mảnh thủy tinh trên đất.

Chất lỏng đột nhiên lại phá thủy cầu, khiến Lâm Gia Duy đang nhặt lên miếng to nhất dọa nhảy lên, gọi thẳng: “Mẹ nó, đây rốt cuộc là cái quỷ gì, còn bốc lên bong bóng.” Vừa không chú ý, liền cắt vào ngón tay.

Lâm Gia Duy mắng một tiếng, vung tay, thật xui vết thương còn không cạn, cứ nhiên đổ máu. Phối hợp động tác vung, máu tích trên ngón tay văng lên chất lỏng, trên thủy tinh, sàn, trên nơi nơi đều có.

Trên sàn chất lỏng đông lại, bắt đầu mãnh liệt nổi bong bóng, như là sôi trào. Lâm Gia Duy chấn động, nhanh chóng thối lui đến một bên. Nhưng chất lỏng phẳng phất có sinh mệnh, chảy tới chỗ cậu.

Lâm Gia Duy thối lui đến cạnh cửa, vội vàng muốn mở cửa, nhưng còn không kịp mở cửa đào tẩu, chất lỏng đã tới đến bên chân cậu, trào lên chân cậu. Cậu vậy như thế nào cũng vậy không ra chất lỏng, vật kia dính trên ngón tay bị thương của cậu không buông. Chậm rãi xâm nhập ngón tay cậu, cậu kêu lên thảm thiết, mắt thấy thứ quỷ kia hoàn toàn nhập vào thân thể cậu.

Giáo sư nghe được tiếng kêu thảm thiết cách vách, tiến đến gõ cửa, ước chừng gõ hai tiếng, không đợi bên trong đáp lại, nhanh chóng mở cửa, nhìn trạng huống bên trong. Một học sinh ngồi chồm hổm trên mặt đất nhặt mảnh thủy tinh, tựa hồ không có gì khác thường. Hỏi cậu: “Phát sinh chuyện gì? Tôi vừa nghe được tiếng kêu thảm thiết.”

Học sinh đối hần mỉm cười, rõ ràng là tươi cười thực bình phàm, nhưng thầy giáo lại thấy sợ nổi da gà, chỉ nghe học sinh kia nói: “Không có gì, em không cần thận đánh vỡ bình của giáo sư.”

“Làm vỡ bình cũng không có gì, thành tâm giải thích mua cái mới là được.” Thầy giáo an ủi cậu.

“Em sẽ.” Học sinh gật gật đầu.

“Không có gì thì tốt.” Thầy giáo thối lui, đóng cửa lại.

Xâm nhập thân thể Lâm Gia Duy, Tiểu Khuê trở thành tân chủ nhân của thân thể, chuyển động thân thể hoạt động gân cốt, lộ ra tươi cười tà ác dị thường. Khuôn mặt Lâm Gia Duy vốn dương quang đẹp trai, đột nhiên biến thành yêu mỹ.

Thật vất vả làm tốt chuẩn bị tâm lý bị phiền chết, Chung Khuê trở lại văn phòng, cũng không gặp bóng dáng cái đuôi Lâm Gia Duy.

Biết khó mà lui, rút lui có trật tự? Lâm Gia Duy? Như thế nào có thể. Chung Khuê ở văn phòng buồn bực hồi lâu. Lại không thấy bất cứ dị trạng, buông sách, quyết định không để ý tới, làm chuyện của mình.

Tiểu Khuê dựa vào hồi ức Lâm Gia Duy, ước chừng biết Lâm Gia Duy là người như thế nào. Sáng sửa lặt quan, tính có chút nôn nóng, nhiều người theo đuổi, thích ảo thuật, kính nể nhất Chung Khuê (bởi vì ảo thuật), đối với David Copperfield sùng bái như thần.

Tính cách thanh xuân hoạt bát, hoàn toàn trái ngược bản tính y.

Bất quá không sao, từ ký ức người này, y cơ hồ mỗi ngày đều dán Chung Khuê, như vậy cũng rất thú vị.

Y lấy thân phận Lâm Gia Duy đến tiếp cận Tiểu Chung, không biết Tiểu Chung sẽ có phản ứng như thế nào. Là sẽ nhận ra y, hay là nhận không ra y đâu? Tiểu Khuê cười.

Hôm nay thứ tư, cách ngày đó Lâm Gia Duy vô cớ mất tích, Chung Khuê đã ba ngày không gặp Lâm Gia Duy.

Theo lý mà nói, Lâm Gia Duy cho dù đợi không kịp mình về nhà, cách ngày cũng sẽ xuất hiện ở trước mặt hắn, có thể là đến cửa trường chặn người, có thể là trước sau tan lớn chặn người, có thể là ở bãi đỗ xe chặn người —— vân vân. Giống như vậy, liên tục ba ngày không thấy Lâm Gia Duy đến chặn hắn, quả thực là kỳ tích.

Thứ tư CLB có hoạt động, vừa lúc có thể hỏi hỏi cậu phải chăng trong nhà ra đại sự gì.

Cuối cùng tan học, vốn đều do chủ tịch CLB ảo thuật Lâm Gia Duy đến văn phòng tới đón hắn đi CLB, hôm nay lại là phó chủ tịch tới đón hắn.

Chung Khuê ngoài ý muốn cực, hỏi phó chủ tịch: “Chủ tịch hôm nay không có tới sao?”

“Cậu ấy đến đây a. Nhưng mà bị thành viên khác giữ lại, rút không ra thân lại đây, liền phái em tới đón thầy.” Phó chủ tịch thao thao bất tuyệt nói: “Thầy ơi, thầy có vụng trộm dạy cậu ấy cái gì bí kỹ hay không? Cậu ấy hôm nay làm này ảo thuật, em cũng chưa từng thấy, thủ pháp siêu cường nha. Thầy bắt công, em

cũng muốn học chiêu mới.”

“Nhưng mà tôi không có dạy cậu ấy chiêu mới gì, mọi người lên khóa là giống nhau.” Chung Khuê giải thích. Bị lời phó chủ tịch nói không hiểu ra sao. Nghe cậu ta nói như vậy, giống như Lâm Gia Duy ảo thuật biến rất lợi hại.

“Hay là nói tự cậu ta lại đi thỉnh thầy khác dạy ảo thuật a?” Phó chủ tịch tự nhận chân tướng. Theo gia cảnh Lâm Gia Duy, thỉnh thầy khác dạy ảo thuật cũng là chuyện rất có thể, “Đáng giận thật quá đáng!”

Làm Chung Khuê thực muốn biết Lâm Gia Duy rốt cuộc là học xiếc cái gì kinh người. Còn chưa tới phòng học CLB, liền nghe được mọi người một tiếng thét chói tai, kinh hãi vỗ tay bảo hay.

Mở cửa, thanh âm giống tuôn ra đến bàn, chẳng Chung Khuê tiến vào, phó xã nhanh chóng đóng kỹ cửa lại.

“Các vị thỉnh khổng chế âm lượng.” Chung Khuê trước ngăn lại mọi người lớn tiếng thét chói tai. Tiếp mới đem tầm mắt chuyển tới trên người Lâm Gia Duy.

Lâm Gia Duy đối với mình cười, thu thập dụng cụ ảo thuật, muốn trở về chỗ ngồi của mình.

Kỳ quái Lâm Gia Duy đối hần cười, thật là giống như bình thường, cố tình hần chính là cảm giác chỗ nào không thích hợp.

“Thầy ơi thầy ơi thầy không biết chủ tịch cậu ấy —— “

“Siêu cường! Chủ tịch biến sách thành không thấy —— “

“Sau đó lấy tiền giấy đốt ra hoa hồng —— “

“Hoa hồng đột nhiên thư biến ra sách —— “

Mọi người mồm năm miệng mười muốn nói với hần Lâm Gia Duy vừa rồi có bao nhiêu uy phong, cố tình mọi người cùng nhau nói, Chung Khuê không biết phải nghe người nào mới đúng, còn có người nói chuyện hoàn toàn không ngừng câu, hưng phấn đến nói năng lộn xộn.

Chung Khuê xấu hổ cười, kỳ thật không có nghe rất rõ ràng. Ngắc đầu, nhìn phía tiêu điểm mọi người ngôn luận.

Lâm Gia Duy đối với hần lễ phép gật đầu mỉm cười, biểu hiện có chút lãnh đạm.

Cái này, Chung Khuê xác định Lâm Gia Duy không phải uống nhầm thuốc, thì là bị người đá trúng đầu.

Khiến mọi người trở lại chỗ ngồi, bắt đầu chương trình học ảo thuật hôm nay. Là một ít xiếc bài Poker.

Trong lúc học, vẫn có thể cảm giác được tầm mắt Lâm Gia Duy nhìn mình chăm chăm không buông, rất kỳ quái tất cả mọi người theo dõi động tác tay của hắn, chính là đối tầm mắt Lâm Gia Duy cảm giác đặc biệt chói mắt. Ngẫu nhiên, vừa ngẩng đầu, đều có thể chống lại tầm mắt Lâm Gia Duy. Không nhìn động tác tay, không nhìn mọi người, cũng chỉ nhìn tầm mắt của mình.

Đặc biệt nóng rực. Hại hắn đang xếp bài, không khỏi có chút run rẩy. Sợ cái gì mình cũng không nói lên được.

Khóa CLB chấm dứt, đuổi bắt tân sinh có vô hạn vấn đề vấn đề, mọi người nhất nhất hướng hắn nói lời từ biệt, thẳng đến phòng học chỉ còn lại có hắn cùng Lâm Gia Duy. Tuy rằng cho tới nay đều là do hắn cùng Lâm Gia Duy đóng cửa, nhưng hôm nay chính là không muốn cùng Lâm Gia Duy một chỗ, cảm giác tình huống này giống dĩ vãng không kiên nhẫn.

“Thầy ơi, chúng ta cùng đi đi.” Tiểu Khuê tắt đèn cùng quạt điện, muốn đóng khóa cửa lại, nhu thuận sắm vai nhân vật chủ tịch, đột nhiên gọi lại Chung Khuê tính toán đào tẩu.

“Đi? Đi nào?” Chung Khuê khẩn trương hỏi.

Vừa khả ái vừa buồn cười, Tiểu Khuê nhịn xuống không lên tiếng cười nhạo, miễn cho lộ ra dấu vết. Vờ ngoan ngoãn trả lời: “Đi ra cửa trường mà thôi.” Còn nói: “Bất quá nếu thầy nguyện ý để em tham quan nhà thầy mà nói, em cũng không ngại đi nhà thầy.”

“Tôi vừa rồi không có mời cậu.” Chung Khuê phản bác.

Tiểu Khuê mỉm cười, không nói gì.

Kỳ quái, chính là kỳ quái! Chung Khuê nhìn chăm chăm mặt nghiêng của Lâm Gia Duy, trong lòng tràn đầy nghi hoặc. Một bụng vấn đề nghẹn dưới đáy lòng, thật sự không dễ chịu, đơn giản đi thẳng vào vấn đề hỏi y: “Cậu có phải phát sinh chuyện gì hay không?”

“Không có, sao lại hỏi như vậy?” Tiểu Khuê hỏi lại.

“Cậu —— cùng lúc trước không quá giống nhau.” Chung Khuê uyển chuyển nói.

“Có sao?” Tiểu Khuê giả ngu, “Em cùng lúc trước chỗ nào không giống?” Nếu Chung Khuê nhanh như vậy liền phát hiện là y, như vậy y không ngại cho hắn một tương thưởng.

“Cậu lúc trước cảm giác còn giống như —— thân thiện chút.” Chung Khuê tìm kiếm từ ngữ trong đầu, chỉ tìm được từ thân thiện này tương đối không dả thương người. Chân chính muốn nói rất đúng cái đuôi, đánh người tinh linh tinh.

Tiểu Khuê khẽ cười một tiếng, “À, như vậy a.”

Thái độ so sánh với trước, rõ ràng lãnh đạm rất nhiều. Chung Khuê thật sự thực không thích ứng Lâm Gia Duy đột nhiên chuyển biến.

“Như vậy thầy ơi, ” Tiểu Khuê mở miệng: “Thầy thích em lúc trước, hay là em hiện tại?” Ánh mắt lóe ra ản ản quang mang. Có chút chờ mong, nhưng kiềm nén bình tĩnh.

Chung Khuê nhìn y, trả lời: “Không biết, không thể nói rõ.”

“Hay là nói, thầy chán ghét em?” Tiểu Khuê lại hỏi: “Bất luận em lúc trước, hay là em hiện tại, thầy đều chán ghét?” Một câu hai ý nghĩa, cho dù Chung Khuê hiểu cũng nghe không hiểu.

“Tôi kỳ thật không ghét cậu.” Chỉ là không biết ứng phó như thế nào mà thôi. Chung Khuê trả lời. Nhúu mày nhìn chăm chăm Lâm Gia Duy một hồi lâu, còn nói: “Cậu rất cuộc làm sao?”

“Không có gì, ” Tiểu Khuê hừ cười, nghĩ đến một thuyết pháp, “Thầy ơi, em có hai nhân cách nha.”

“Hai nhân cách?” Chung Khuê sững sốt, hỏi: “Vậy cậu có gặp bác sĩ hay không?”

“Ba mẹ em còn không biết, nhân cách của em. Thầy phải giúp em giữ bí mật nha.” Tiểu Khuê đối hấn chớp mắt. Ybiết loại động tác hoạt bát này, rất thích hợp bộ dáng Lâm Gia Duy.

“Giữ bí mật ——” Chung Khuê do dự, “Hay là tôi dẫn cậu đi gặp bác sĩ tâm lý?”

Tiểu Khuê cười ra, ôm bụng cười cười to. Nếu không phải lấy thân phận Lâm Gia Duy tiếp cận Chung Khuê, nếu không y vĩnh viễn cũng không biết Tiểu Chung một mặt thú vị như vậy. Phút chốc, đành chỉ cười to.

Đúng vậy, nếu y lấy thân phận Tiểu Khuê xuất hiện, Tiểu Chung khẳng định không thể cùng y nhẹ nhàng tự nhiên đối thoại như vậy.

“Lâm Gia Duy? Cậu không sao chứ?” Một hồi cười to, một hồi nghiêm túc, hơn nữa lúc trước tuyên cáo mình là hai nhân cách —— Lâm Gia Duy này là muốn hù chết ai? Chung Khuê lo lắng nhìn y.

“Thầy ơi.” Tiểu Khuê dừng lại, đối với hấn cười, thanh âm vô hạn mờ ám.



Kỳ quái Lâm Gia Duy này bình thường cũng kêu thầy ơi thầy ơi, như thế nào hôm nay đột nhiên cảm giác tiếng thầy ơi của y kêu cảm giác thật sự thân mật. Chung Khuê không quá thích ứng, nhúu mày.

Tiểu Khuê tới gần Chung Khuê, khuôn mặt thanh tú đẹp trai, mang theo dương quang mỉm cười.

Rõ ràng là miệng cười dương quang, Chung Khuê lại không cảm thấy nhiệt liệt, ngược lại dị thường rét lạnh. Thành linh rùng mình một cái, theo y tới gần, liên tiếp lui về phía sau. Tiểu Khuê có khuôn mặt Lâm Gia Duy, cách Chung Khuê nửa bước dừng lại.

“Cậu có chuyện từ từ nói, đừng đến gần như vậy nha?” Chung Khuê có chút luống cuống.

“Không phải a, thầy ơi, em là sợ thầy nghe không rõ ràng.” Tiểu Khuê cười nói, như có chút hương vị trêu đùa.

“Tôi nghe được rất rõ ràng, cậu, cậu đừng tới nữa.” Chung Khuê ngăn cản Lâm Gia Duy lại muốn tới gần.

“Nhưng mà thầy ơi, em rất muốn thân cận người.” Tiểu Khuê đùa giỡn nói chuyện.

“Thân ——” Chung Khuê nuốt nước miếng, “Thân cận cái gì a? Cậu mới nói cái gì?”

“Vẫn là em tự thể nghiệm, thầy sẽ tương đối lý giải.” Tiểu Khuê bước dài, kéo eo Chung Khuê, Lâm Gia Duy cao 1m89, khom người mới có thể hôn được Chung Khuê lùn một khúc. Ngoài ý muốn phát hiện, y còn rất thích loại ưu thế thân cao áp đảo này.

Tiểu Chung phản ứng ngậy ra như phồng, Tiểu Khuê làm càn tiến thêm một bước xâm nhập khoang miệng của hắn. Lại bị mãnh lực đẩy ra.

“Cậu cậu cậu cậu cậu ——” chỉ vào Lâm Gia Duy, cậu hơn nửa ngày, Chung Khuê nói không nên lời, đầu một trận hỗn loạn.

“Ai nha, thầy ơi, em quên nói cho thầy.” Tiểu Khuê vui cười: “Nhân cách thứ hai của em, cũng chính là nhân cách hiện tại, phi thường phi thường thích thầy nha.” Bỏ thêm chút khẩu khí người trẻ tuổi, làm bộ đến duy diệu duy tiêu (làm bộ như thật).

“Lâm Gia Duy cậu!” Vẫn là không biết nên nói cái gì mới tốt. A a a! Sắp hỏng mất.

“Thầy ơi bình tĩnh một chút, tức giận sẽ mọc nếp nhăn nha. Em thấy em nên đi trước, miễn cho thầy mất không chế.” Tiểu Khuê nói xong, tự cổ tự rời đi.

Chung Khuê sững sờ tại chỗ, rốt cục nhớ tới vài câu mắng chửi người. Mất vô sự trưởng, không lớn không

nhỏ, dĩ hạ phạm thượng —— cái nào cũng không thích hợp.

Mặc kệ có hai nhân cách hay không, Lâm Gia Duy lúc trước cùng Lâm Gia Duy hiện tại, đều là nhân vật khó giải quyết.

Đáng giận, Lâm Gia Duy này từ học sinh không biết nên ứng phó như thế nào, tấn chức thành nhân vật không muốn cùng y chạm mặt!

Hay là định lý: Sự tình khi người càng không nghĩ phát sinh khi, nó chính là sẽ phát sinh. (If anything can go wrong, it will go wrong.)

Càng không muốn cùng Lâm Gia Duy chạm mặt, càng dễ dàng gặp được y. Nhưng này chỉ sợ cùng định lý không có quan hệ, cùng duyên phận cái loại mộng ảo này cũng không có quan hệ. Chính xác mà nói, bọn họ sở dĩ hội ngộ, là vì Lâm Gia Duy lại khôi phục thái độ bình thường —— chặn hấn.

Buổi sáng xuất môn, Lâm Gia Duy ngay tại khu gara nhà hấn, dương quang tươi cười, thân thiết hỏi: “Thầy ơi, em cùng thầy đến trường học đi. Dù sao tiện đường.”

“Không cần cảm ơn, tôi thích ngồi xe máy.” Đường nhiên cự tuyệt.

Giữa trưa tan tiết học, Lâm Gia Duy xuất hiện ở khóa hấn, mang theo hai phần cơm hộp, vẫn là chiêu đó người ngại sáng lạn miệng cười, đối hấn nói: “Thầy ơi, em mua hai hộp cơm hộp, chúng ta cùng nhau ăn đi.”

“Không cần cảm ơn, tôi thích một mình một người ăn cơm.” Lập tức cự tuyệt.

Buổi chiều tan học, quay về văn phòng thu thập xong này nọ, đem báo cáo sửa không xong mang về nhà. Vừa mở cửa, Lâm Gia Duy liền đứng ở cửa phòng làm việc, như trước là nụ cười thảo nhân, còn nói: “Thầy ơi, em giúp thầy cầm đi.” Đưa tay, muốn tiếp nhận cấp tư liệu.

“Không cần cảm ơn, mới một chút báo cáo tôi còn cần nổi.” Vẫn là cự tuyệt.

Tổng hợp mà nói Lâm Gia Duy khôi phục thái độ bình thường nhưng vẫn là phi thường khác thường, hơn nữa ngày đó cường hôn, Lâm Gia Duy hôm nay hành động hơn 90%, hấn hấn là có thể định luận, Lâm Gia Duy đồng học tựa hồ đang truy hấn?

Truy hấn? Như vậy đúng không? Hấn nhưng là lão nhân sống mấy trăm năm, có thể nói hoạt cương thi không chết. Truy hấn! Hoang đường! Đừng buộc hấn sống trăm năm dư lại tại đây một năm học máu bỏ mình.

Chung Khuê về nhà, đứng ở trước gương, hảo hảo chăm chú nhìn mình. Từ một nửa Tiểu Khuê bị phong

ấn sau, bề ngoài của hắn theo thời gian dần dần biến chất, trên mặt rõ ràng nếp nhăn nhẹ vắt ngang, tóc cũng trắng không ít, chợt xem dưới ước chừng là bốn, năm mươi tuổi.

Bộ dáng này, như thế nào còn có thể hấp dẫn tiểu hài tử tuổi trẻ thích? Chung Khuê không lý giải lắm.

Lâm Gia Duy quả nhiên là đại quái thai, không chỉ có hai nhân cách, còn có luyện phụ tình kết nghiêm trọng.

Lấy tuổi đích thực của hắn, làm Lâm Gia Duy tăng tăng tăng tăng tăng tăng tăng tăng tăng — tăng không biết bao nhiêu đời — tổ phụ cũng không có vấn đề gì. N Lâm Gia Duy nhất định là hồng đầu đi, mới sẽ thích mình.

Chung Khuê đối với mình trong gương bữu môi, loạn xoa mặt mình một trận, rời gương.

Lâm Gia Duy đối Chung Khuê theo đuổi càng phát ra gay cấn, người hiểu được (Chung Khuê) biết Lâm Gia Duy không kiên nhẫn gì theo đuổi, người không rõ (nhóm đại chúng bình thường) tưởng học sinh thích dính thầy. Hơn nữa Lâm Gia Duy vốn cũng rất dính Chung Khuê, chúng giáo sư đã sớm thấy nhưng không thể trách, nhìn như không thấy.

Lâm Gia Duy sáng nay ở ngoài văn phòng Chung Khuê đặt giỏ hoa quả, tuy dụng ý không rõ, nhưng trong giỏ quả thật đều là hoa quả hắn thích ăn. Trên tấm card: Thầy ơi, ba bữa luôn bên ngoài, đừng quên bổ sung rau quả.

Chung Khuê hừ, không thể tưởng được tiểu tử này còn dụng tâm. Chọn táo, chà lên quần áo trực tiếp cắn ăn.

Trong lúc Lâm Gia Duy lên lớn, Tiểu Khuê sẽ ngoan ngoãn lên lớp. Y theo tính cách vốn có của Lâm Gia Duy, y mỗi khóa đều sẽ học, nhưng vừa tan khóa, lập tức vọt tới chỗ Tiểu Chung sẽ xuất hiện chặn người.

Tính nết nguyên bản của Lâm Gia Duy người này, còn thích hợp hiện tại trạng huống của y, Tiểu Khuê cũng vui vẻ phối hợp.

Đợi tan học, nhiều đến văn phòng Tiểu Chung, cùng hắn cùng nhau ăn cơm trưa. Y nghĩ đến một phương pháp sẽ không bị cự tuyệt.

Tiểu Khuê tay nâng đầu, nhìn phía ngoài cửa sổ, bên ngoài trên nhánh cây già quạ đen đứng, ánh mắt tối đen chuyển a chuyển, vô thanh báo cho chủ nhân biết tin tức.

Biết được tin tức Chung Khuê nhận lấy giỏ hoa quả, Tiểu Khuê nhin không được vui sướng mỉm cười.

Giữa trưa chuông reo, mọi người tốp năm tốp ba rời phòng học, Tiểu Khuê không nhanh không chậm đến

học cơm mua cơm hộp, sau đó đến văn phòng Chung Khuê.

Gõ gõ, gõ gõ cửa. Chung Khuê tiến đến mở môn, cửa vừa mở ra, sững sốt một hồi, liền nói: “Tự mình có mua cơm hộp.”

“Ân, em cũng chỉ có mua phần mình.” Tiểu Khuê nhắc lên cơm hộp, cười hỏi: “Có thể cùng thầy cùng nhau ăn sao?”

Chung Khuê do dự, còn đang suy nghĩ lý do cự tuyệt. Cuối cùng vẫn là trực tiếp cự tuyệt: “Không được tôi muốn ăn một mình.”

“A ——” Tiểu Khuê kéo dài âm, giống như là ngữ khí người trẻ tuổi thường dùng vậy, “Nhưng mà em còn muốn cùng thầy cùng nhau ăn trái cây mà.”

Chung Khuê khước mắt liếc về phía giỏ hoa quả, vô thanh thở dài, nghiêng người để ý tiến vào văn phòng.

Thất sách! Đại thất sách a! Sớm biết vậy không muốn tham ăn một quả táo kia.

“Thầy ơi, táo ăn ngon sao?” Tiểu Khuê tự tìm đến vị trí ngồi xuống, mở cơm hộp. Nếu thân là yêu mình là không cần ăn, nhưng Lâm Gia Duy thân là người thường cần một ít chất dinh dưỡng.

“Ân —— cũng không tệ lắm.” Chung Khuê đáp lại. Mở cơm hộp mình mua, tuy rằng thân thể hần không cần ăn, nhưng vẫn là sẽ noi theo người bình thường làm.

Tiểu Khuê dừng lại, chuyên chú nhìn Chung Khuê ăn cái gì, xa xăm hỏi: “Thầy ơi, thầy thích ăn này nọ sao?”

Chung Khuê sững sốt, nên không phải là hần tướng ăn quá khó coi. Buông đồ ăn, rút giấy ăn lau miệng. Vừa lau vừa hỏi: “Như thế nào hỏi như vậy? Bởi vì tôi ăn tướng khó coi sao?”

Tiểu Khuê lắc đầu, phủ định: “Không phải. Em chỉ là cảm giác thầy hảo như ăn được mùi ngon.”

“Ân, cơm hộp nhà này ăn cũng không tệ lắm.” Chung Khuê theo ý nghĩa trả lời.

Mà người lúc trước luôn nói ăn không ra hương vị thức ăn. Tiểu Khuê nghĩ.

“Lâm Gia Duy? Cậu khỏe chứ?” Chung Khuê thấy Lâm Gia Duy biểu tình không đúng lắm, ý tứ ý tứ quan tâm một cái.

“Rất khỏe, em không sao.” Tiểu Khuê miễn cưỡng mỉm cười.

“Cậu nếu không thoải mái, không cần miễn cưỡng ăn cái gì.” Chung Khuê đứng dậy, tới gần y. Cẩn thận đánh giá, không có gì quái trạng, đưa tay sờ lên trán y, nhiệt độ cơ thể cũng bình thường. Đối y nói: “Không phát sốt.”

Tiểu Khuê kinh ngạc Tiểu Chung sẽ sờ trán y, sau lại có chút luyến tiếc hẩn rời đi. Thì thảo nói: “Người thật ôn nhu.”

Chung Khuê giống làm sai chuyện, kích động phản bác: “Cậu nói cái gì? Tôi là vì cậu có thể bệnh, mới có thể như vậy. Bởi vì cậu có thể là bệnh nhân nha!” Hai má nháy mắt phấp hồng.

“Không cần khẩn trương như vậy, em lại không nói gì.” Tiểu Khuê cười khê.

“Xú tiểu tử, đừng trêu đùa người lớn.” Chung Khuê mắng, trở lại chỗ ngồi ngồi của mình.

“Thầy ơi, chúng ta đi hẹn hò đi.” Tiểu Khuê đề nghị. Mất thấy Chung Khuê bị mình thỉnh linh nói ra phát ngôn kinh người dọa đến, tâm tình chuyển tốt. Còn nói: “Thầy ơi có chỗ muốn đi hay không?”

“Tôi, tôi còn chưa đáp ứng cậu ——” Chung Khuê thực dỗi.

“Leo núi được không?” Tiểu Khuê tự cổ tự nói: “Thầy ơi thầy hẳn là thật lâu không leo núi đi.”

“Đúng vậy thật lâu không đi ——” Chung Khuê không tự giác bị đối phương nắm mũi dẫn đi.

“Vậy cuối tuần chúng ta cùng đi Bạch Bạch Sơn kề bên này, thầy thấy sao?” Tiểu Khuê mời. Chung Khuê đương nhiên là một hơi cự tuyệt. Nhưng Tiểu Khuê trước khi hẩn mở miệng lại thêm một câu: “Nếu thầy đáp ứng, em liền thuận tiện hẹn thành viên clb ảo thuật, coi như làm du lịch clb. Thầy thấy như thế nào?”

“Ân ——” Chung Khuê chần chờ. Mời này rốt cuộc là hẹn hò, hay là lo liệu du lịch clb đâu. Lâm vào lưỡng nan.

“Thành viên từ năm trước ồn ào phải du lịch clb thật. Liền thuận tiện lo liệu làm đi.” Tiểu Khuê mỉm cười, nói được êm tai. Trong đầu y có ký ức Lâm Gia Duy, có ấn tượng thành viên thường xuyên nhắc nhở y tổ chức du lịch clb.

“Nếu như là du lịch clb mà nói, ” Chung Khuê mặc kệ không dứt khoát, “Hẳn là có thể.”

“Ân, thuận tiện du lịch clb.” Tiểu Khuê đạt được cười, thu thập đồ ăn, đứng dậy, “Liền định như vậy, sau khi quyết định em sẽ cùng thầy liên lạc. Em còn có lớp, đi trước.”

Thuận tiện du lịch CLB — hấn thuận tiện là có ý gì. Chung Khuê còn đang cân nhắc, đối phương đã sớm đóng cửa lại rồi đi.

Ước chừng ba ngày sau, đi ở trong đại học, vô tình gặp được thành viên CLB ảo thuật, mọi người liên tiếp đối hấn nói: “Thầy ơi, cuối tuần này muốn đi Bạch Bạch Sơn du lịch CLB a, em sẽ đi á. Chờ mong đã lâu, chúng ta rốt cục có du lịch CLB.” Về mặt vô cùng hưng phấn.

“Các cậu người trẻ tuổi cũng thích leo núi sao?” Không phải đều nói sinh viên thích làm quan hệ hữu nghị, đi bar đêm, mê game online, sao nói đi leo núi, người người đều hưng phấn cùng hấn tiếp đón.

“Leo núi kỳ thật rất tốt, chỉ cần có thể chơi vui.” Thành viên nhất vui vẻ đáp lại, nói chuyện thật sự.

Quả thật bệnh chung sinh viên — chỉ cần có thể chơi vui.

“Dù sao cũng là du lịch CLB nha, thầy ơi thầy cũng biết, chúng ta thật lâu không lo liệu du lịch CLB.” Thành viên hai nói như vậy, hướng về phía du lịch CLB mà đi.

Có rất lâu sao? Với hấn mà nói, quả thực thời gian tựa như nháy mắt mà thôi.

“Thầy ơi, trên đường leo núi mọi người sẽ làm ảo thuật giải trí sao?” Thành viên ba hướng về phía ảo thuật mà đến.

Leo núi còn làm cái gì ảo thuật? Biến chuối cho hầu tử ăn sao? Hầu tử sẽ giận dữ xé rách ba lô hấn đi.

Kết quả Tiểu Khuê long trọng tổ chức du lịch CLB ảo thuật, trùng trùng điệp điệp thuê xe du lịch, đi tới dưới chân núi Bạch Bạch Sơn. CLB ảo thuật nói như thế nào cũng là CLB lớn nhất toàn bộ đại học, thuê xe du lịch kinh phí một chút vấn đề cũng không có.

Chung Khuê ngồi ở vị trí đầu tiên trên xe du lịch, do chủ tịch Lâm Gia Duy phụ trách bồi hấn, ở bên cạnh hấn khó được im lặng, không nói một câu.

“Lâm Gia Duy? Cậu say xe sao?” Chung Khuê hỏi, nhìn sắc mặt y không tốt.

“Không có.” Tiểu Khuê cười, miễn cưỡng đáp lại.

Đối phương phủ nhận, Chung Khuê sờ sờ mũi tự đòi mất mặt, nhìn phong cảnh phía ngoài cửa sổ. Cảnh tượng ngoài cửa sổ giống như đã từng quen biết, hấn đối con đường này có ấn tượng, hấn đối này đồng kiến trúc xưa có ấn tượng, hấn đối lộ khẩu giao nhau này có ấn tượng. Hấn đã qua nơi này.

Đột nhiên cảm ngửi. Nhìn cảnh sắc ngoài cửa sổ, hoài niệm không thôi.

Tiểu Khuê thần sắc càng thêm khó coi. Y biết Chung Khuê nhận ra nơi này. Mặc dù là địa điểm mình cố ý chọn, nhưng vẫn gợi lên hồi ức không tốt của y.

“Lâm Gia Duy, đỉnh núi Bạch Bạch Sơn có phải có tòa lương đình hay không?” Chung Khuê hỏi.

“Rất nhiều đỉnh núi đều có lương đình.” Tiểu Khuê lạnh giọng đáp lại.

Đường dần dần rõ ràng, hắn càng ngày càng khẳng định Bạch Bạch Sơn nhất định là ngọn núi trong lòng hắn suy nghĩ.

Thì ra Bạch Bạch Sơn, chính là ngọn núi hắn cùng Lục Từ quen biết. Nhịn không được lộ ra mỉm cười vui sướng.

Tiểu Khuê một bên nhìn, sắc mặt càng ngày càng chìm.

## 5. Chương 5

Mọi người leo núi. Người rất nhiều, mồm năm miệng mười. Đông gia dài, tây gia ngắn. Nghe nói hoa khôi hệ kế toán cùng hệ dữ liệu A Trạch cùng một chỗ, nghe nói hiệu trưởng cùng cố vấn có gian tình, nghe nói trường học sở dĩ kinh phí cũng bất quá là vì quên hối lộ, nghe nói chủ nhiệm hệ sinh vật dựa vào quan hệ mới có thể lên làm —— bất quá bất quá bất quá đến trên người chủ tịch Lâm Gia Duy.

“Chủ tịch, cậu truy thầy nhiều năm, coi như là học thuật thành công. Ảo thuật biến đến dọa dọa kêu, cậu rốt cuộc là dùng phương pháp gì, khiến thầy rốt cục nhả ra ngậm dạy cậu ảo thuật?” Phó chủ tịch thẳng ồm ồm, hắn cũng muốn học hắn cũng muốn học.

Gọi ra mọi người làm theo, tớ cũng muốn học tớ cũng muốn học, trong núi một mảnh ầm ĩ.

“Nói cái gì truy, dùng loại từ ngữ này dễ dàng làm người ta hiểu lầm. Thầy quốc văn cậu sẽ khóc.” Chung Khuê nói xong, ngừng một hồi, còn nói: “Đợi đã, thầy quốc văn cậu chính là tôi. Đáng giận, tôi như thế nào sẽ dạy dỗ loại học sinh cậu.”

“Nhưng mà em lại không có nói sai, đúng là truy không sai a.” Phó chủ tịch phản bác: “Vừa không thấy liền đi tìm thầy, em mấy ngày hôm trước giữa trưa còn thấy hai người cùng nhau ăn cơm trưa, so với em truy bạn gái của em còn ân cần.”

“Khó trách thầy sẽ vì chủ tịch ngoại lệ.” Thành viên tán thành: “Tình cảm động trời ả!”

“Tôi thật không có lén chỉ đạo cậu ta.” Chung Khuê giải thích như thế nào thành viên cũng nghe không vào, nhìn phía Lâm Gia Duy một vị đương sự khác, đối phương nhất phái đương đương tự đắc, như là cùng hắn không quan hệ. Bạch nhãn trừng hắn, nói: “Cậu thật xấu giúp tôi giải thích một cái.”

“Phải giải thích cái gì?” Tiểu Khuê bộ dáng thoải mái tự tại, cùng Chung Khuê bộ dáng vội vàng xao động thành đôi so, còn nói: “Em quả thật vừa không thấy liền đi tìm thầy, chúng ta cũng quả thật giữa trưa cùng nhau ăn cơm.”

“Cùng nhau ăn cơm chỉ có một lần mà thôi!” Chung Khuê phản bác. Nói rất hay giống như mỗi ngày giữa trưa đều cùng nhau ăn cơm.

“Á hay hay a, có thể cùng thầy ăn cơm, còn ngằm chỉ đạo.”

“Chủ tịch thật gian trá!”

“Tớ đây cũng muốn cùng thầy ăn cơm, để thầy ngằm chỉ đạo ảo thuật.”

Đã nói không phải chuyện này. Nhảy xuống Hoàng Hà tắm không rõ. Chung Khuê bắt đắc dĩ.

“Các cậu khỏi phải mơ tưởng, thầy là của tớ.” Tiểu Khuê thừa cơ tuyên cáo chủ quyền, cảm giác như là nói đùa, bất quá vẻ mặt lại thật tâm.

Như thế nào như vậy —— thành viên không thắng thổn thức.

Thôi đi, nếu là du lịch CLB, mọi người vui vẻ là tốt. Vui vẻ là tốt. Chung Khuê cam chịu nghĩ, hoàn toàn mất đi khí lực phản bác. Tự cố tự mình đi trước, đi đến phía trước xa nhất nhất dò đường.

Vừa dò đường vừa bỏ ra đi qua tể phẩm, gạo, đậu phộng làm thức ăn, cung phụng cho nhóm tiểu yêu Bạch Bạch Sơn. Trên cơ bản ngọn núi này không có đặc điểm gì, chính là đặc biệt dễ dàng hấp dẫn yêu quái.

Tiểu yêu bình thường còn tốt, không cẩn thận đắc tội nhiều lắm đùa dai một phen. Nhưng nếu đùa dai đến đem người dẫn tới trước mặt đại yêu quái, vậy đáng sợ.

Bạch Bạch Sơn tuy độ cao so với mặt biển không cao, địa hình không phức tạp, nhưng đại đa số người đi lên leo núi, đi đến cả buổi cũng còn chưa đến đỉnh núi. Sơn đạo như là mê trận, chín cong mười tám rẽ, nhiều người hoa cả mắt phương hướng mất hết.

Đại bộ phận người ở trên núi lạc đường, đều là tiểu yêu giả trò quỷ. Nhỏ giọng nói nhỏ: Các vị tiểu tổ tông, xin thương xót, khiến chúng ta lên đường bình an.

Ba, bốn con tiểu yêu vô diện vây lại đây, nhặt gạo ven đường. Tiểu yêu vô diện ước chừng cao mười cm, rất là khả ái.

“Thầy, thầy như thế nào đem chúng ta bỏ lại, tự mình một người đi đến phía trước!” Thành viên CLB ảo



thuật xã vôi vàng vượt qua, hướng Chung Khuê tiếp đón.

“Đợi đã, trước dừng lại đây!” Chung Khuê quát bảo ngưng lại không kịp, mắt thấy thành viên một cước đạp lên tiểu yêu vô diện. Tiểu yêu vô diện, vô thanh khóc thét, theo thành viên chầm đật, hóa thành khói trắng.

Một bên tiểu yêu vô diện thấy đồng bạn bị giết, kích động bùng gào, đầu phồng, mặt đột nhiên phình lên gấp mười, đối với tên thành viên kia. Phảng phất đang vô thanh hỏi, vì cái gì ngươi muốn giết đồng bạn của ta!

Không xong. Chung Khuê trầm kêu.

“Thầy, sao thế?” Thành viên bị thanh âm Chung Khuê dọa đến, dừng tại chỗ động cũng không dám động.

Tiểu yêu vô diện mãnh diều đầu hoảng não (rung lắc dữ dội), nói rõ nghi thức triệu hồi cái gì. Chung Khuê lấy lại tinh thần, nhanh chóng họa trận mở kết giới ra, đẩy thành viên không hiểu ra sao, mệnh lệnh: “Lưu tại chỗ không nên động.” Ở bên chân thành viên bỏ ra gạo đậu phộng. Trong tay không có bất cứ đạo cụ mở họa trận, chỉ phải dùng gạo, đậu phộng để hoàn thành.

Chỉ là không biết trong tay gạo hẩm đủ họa ra dung nạp mọi người hay không, hoặc là trước khi tiểu yêu vô diện triệu hồi yêu quái khó đối phó họa xong hay không.

“Mọi người trước không được nói, tập trung dựa vào cùng một chỗ. Mau!” Không kịp thuyết minh nguyên do sự việc, Chung Khuê kích động muốn mọi người tụ tập, làm cho phạm vi trận thu nhỏ lại.

“Thầy muốn đối ảo thuật mới sao?” Mọi người nghe lời tụ tập cùng một chỗ, nóng nảy không thôi.

“Thầy cản trở thủ sao?” Một thành viên nói muốn giúp bận rộn, liền muốn bước ra phạm vi gạo.

Chung Khuê hét lên: “Dừng đi ra!” Chúng thành viên hoảng sợ.

Lúc này, đột nhiên gió nổi.

Đến đây. Chung Khuê không kịp nhảy vào trong vòng kết giới, ngoài phạm vi gạo nhanh chóng kết ấn, mở ra đại kết giới phạm vi bao hàm hơn bốn mươi người.

Gió to thổi nhánh cây lay động, cường độ cơ hồ bẻ gãy. Nhưng trong kết giới, không gió. Ngăn cách quanh mình. Mọi người lấy lại tinh thần, khiếp sợ nhìn Chung Khuê.

[Nhân loại —— ] một tiếng gào thét trầm thấp thuộc về yêu quái.

Chung Khuê run lên, chậm rãi xoay người, thấy rõ yêu quái bộ dáng.

Yêu quái, vền vền một cái đầu, như là yêu quái vô diện vô hạn phóng đại, thớ thịt căng ra, biến thành miệng rộng đáng sợ, bên miệng còn dính sợi da thịt. Nhe răng khoe miệng với Chung Khuê so mình nhỏ gấp đôi.

[ Vì cái gì muốn giết hài tử của ta —— ] yêu quái vô diện phần nộ chất vẩn, cúi đầu mặt hướng Chung Khuê, vô hạn bi thương.

Chung Khuê ngã xuống đất, miệng khép mở, phát không ra thanh âm.

[ Nhân loại, vì cái gì muốn giết hài tử của ta? ] Không nhận được trả lời, yêu quái vô diện hỏi lại, trong vô hình xuất hiện một đôi tay, bắt được cổ Chung Khuê, không để hắn có cơ hội đào thoát.

Yêu quái vô diện há to miệng, muốn ăn Chung Khuê.

Chung Khuê ngẩng đầu nhìn, răng nanh yêu quái gần trong gang tấc đột nhiên dừng lại. Kêu ô một tiếng, buông Chung Khuê ra. Kinh ngạc nói nhỏ: “Như thế nào sẽ có ——” giật mình nhìn một người trong kết giới.

Chung Khuê theo tầm mắt yêu quái, đang muốn tìm kiếm người nọ, đột nhiên yêu quái cất giọng the thé, triệu hồi bọn nhỏ của nó, nháy mắt biến mất, rời khỏi bọn họ.

Đột nhiên có biến cố, ngoài Chung Khuê ý liệu, nhìn phía nhóm thành viên CLB ảo thuật.

Không biết bên trong bọn họ, người nào có bản sự này, khiến yêu quái vô diện sợ tới mức biến mất vô tung.

Thành viên người người không dám rời kết giới, nơm nớp lo sợ nhìn Chung Khuê, động cũng không dám động.

“Không có việc gì, các người có thể đi ra.” Chung Khuê đối với nhóm thành viên cười.

Nhóm thành viên đi ra khỏi kết giới, cảm nhận được gió nhẹ, tuôn ra kinh hô.

“Thầy người quá cường! Ảo thuật của thầy thật là rất điệu!”

“Đúng vậy đúng vậy, cư nhiên có thể đem chúng em ngăn cách với gió! So David còn lợi hại hơn!”

“Lại một lần nữa! Thầy lại một lần nữa!”

Mọi người vây quanh. Chung Khuê cười ngượng ngùng, chậm rãi đứng dậy, còn chưa đứng vững liền như vậy thẳng tắp ngã xuống.

“Thầy!”

Chung Khuê nghe được nhóm thành viên lo lắng kinh hô ra tiếng, trong lòng âm thầm phản bác: quần tiểu thổ tử này còn biết phải lo lắng, còn dám ồn ào mở lại kết giới, mở lại một lần, hần hôm nay cũng đừng mong xuống núi.

Là nói, hần bây giờ là thật sự không được, để hần ngủ một lát.

Trong lúc ngủ mơ có người ôm lấy hần, một loại cảm giác rất quen thuộc, nhưng trong mũi lại là hương vị không quen thuộc. Ôm ấp mềm nhẹ, lồng ngực ấm áp, này vốn phải là tràn ngập nồng đậm mùi máu tươi mới đúng.

A, hần quên, Tiểu Khuê bị hần phong ấn. Chung Khuê phân không rõ cảm tình đối Tiểu Khuê, nhưng cổ cảm giác mát mát này lại sâu nặng.

“Tớ đưa thầy về xe du lịch, các cậu tiếp tục leo núi đi.” Tiểu Khuê hướng mọi người công đạo một tiếng, liền mang Chung Khuê đi. Quay người lại, giơ lên tươi cười dị thường vui sướng.

Cước bộ nhẹ nhàng, bước đi như bay, không cần một lát đến xe du lịch, lên xe du lịch sau, nhẹ nhàng buông Chung Khuê.

Y biết Chung Khuê mệt thắm. Rõ ràng là pháp lực chẳng ra sao, lại còn cứng rắn muốn mở ra đại kết giới bao hàm bốn mươi người. Chung Khuê của y chính là một người không biết tự lượng sức mình như vậy. Tiểu Khuê vén sợi tóc ướt mồ hôi trên gương mặt Chung Khuê, tay đặt lên tim của hần, cúi người nhỏ giọng ghé vào lỗ tai hần nói nhỏ: “Ta biết, ngươi nhớ ta.” Y thật sự thật vui vẻ.

Có lẽ Tiểu Chung trong mộng có ta. Nghĩ như vậy Tiểu Khuê cùng Chung Khuê đầu dán đầu, rình coi mộng cảnh Chung Khuê.

Chung Khuê mơ, là một đoạn hồi ức. Rõ ràng, máu chảy đầm đìa, một đoạn ký ức Tiểu Khuê không muốn xem nhất. Chỉ vì đó đều là sự thật thật sự phát sinh qua.

Hồi ức ố vàng, nhớ lại lương đình trên đỉnh Bạch Bạch Sơn. Chung Khuê thân mặc áo ngắn màu lam phối hợp quần dài kaki, ở trước mặt hần là vị thiếu nữ thanh tú thoải mái. Thiếu nữ đỉnh đầu mang theo mũ rơm, trên mũ rơm buộc ruy băng màu trắng, mặc áo không có tay âu phục màu lam nhạt tương tự như hần, cô lộ ra cánh tay nhỏ và dài, lộ da thịt trắng hồng.

Thiếu nữ đối với Chung Khuê ngại ngùng mỉm cười, nữ tử cỡ nào thanh thuần động lòng người. Cỡ nào làm người ta oán hận. Tiểu Khuê phần nộ.

Đột nhiên nổi gió, gió to thổi mạnh, thiếu nữ nhanh chóng bắt lấy mũ rơm, miễn cho bị gió thổi đi. Chung Khuê đưa tay nắm cánh tay thiếu nữ, nói với cô: “Cẩn thận cảm lạnh.” Ngữ khí ôn nhu như thế.

Thiếu nữ thẳng đôi hần cười, trong mắt rõ ràng ái mộ ái mộ. Mà ánh mắt người đó như cô, cũng là vẻ mặt yêu mến.

“Chúng ta đi thôi.” Chung Khuê đáp lên vai thiếu nữ, nhẹ nhàng sát lại, hai người dựa vào rất thân cận, rồi đi lương đình.

Tiểu Khuê biết đoạn này, thiếu nữ bị yêu quái mê hoặc, mơ mơ màng màng lên núi, xảo ngộ Tiểu Chung đang ở trong núi bắt yêu. Tiểu Chung vì an toàn của thiếu nữ, ở trong núi trên một thân cây lớn nhất đóng một trần yêu phù. Tiểu Chung mang thiếu nữ đi ra sơn đạo, thiếu nữ liền như vậy thích hần, hần cũng mê muội thiếu nữ. Sau đó hai người cùng nhau có một đoạn hôn nhân, còn sinh một nam hài. Y biết đoạn này. Tiểu Khuê siết chặt nắm tay.

Mộng cảnh thay đổi. Là thời điểm Lục Nhân sinh ra hai tháng.

Chung Khuê thật cẩn thận ôm đứa trẻ Lục Nhân, đối nó nhẹ giọng nhỏ nhẹ, đủ loại che chở, phảng phất Lục Nhân là bảo vật của hần, người hần thích nhất. Tiếp, đối người vợ ngồi ở trên giường cảm kích mỉm cười. Ôm Lục Nhân, đưa một cái tay khác, sờ hai má hồng nhuận của vợ, nhẹ giọng nói chuyện: “Em vất vả rồi.” Hai người nhìn nhau cười, trong ánh mắt có ẩn ý nói không rõ. Bởi vì bọn họ là vợ chồng, mà đứa con là kết tinh tình yêu hai người.

Tiểu Khuê biết, đây là giấc mộng của Chung Khuê. Tiểu Chung vẫn muốn rời khỏi y, cùng nữ tử khác cùng một chỗ, kết hôn sinh con, thành gia lập nghiệp. Cho nên có A Muội, sau đó có Lục Từ. Cuối cùng cùng với Lục Từ cùng nhau sinh Lục Nhân. Đây mới là nhân sinh Tiểu Chung muốn, mà không phải cái loại y cho Tiểu Chung.

Y mang cho Tiểu Chung, chỉ có sợ hãi cùng không ngừng sát sinh, y thậm chí phải ăn người để duy sinh (duy trì sự sống). Tiểu Chung sợ mình sợ đến đòi mạng, hận không thể lấy cái chết bức ép, không rời khỏi y thì không thể. Không tiếc phong ấn y, cũng không nguyện y hại người nữa.

Ở trong mắt Tiểu Chung, y chính là tồn tại như vậy? Tiểu Khuê không cam lòng, lại không thể không thừa nhận cuộc sống như thế, mới là Tiểu Chung muốn. Tiểu Chung hy vọng người có thể làm bạn ở bên cạnh không phải y.

Không phải y, không phải y, không phải y, không phải y, không phải y, không phải y ——

Vì cái gì không phải y, Tiểu Khuê cực độ phẫn nộ, vì cái gì Tiểu Chung lựa chọn nữ nhân này, mà không lựa chọn y! Y mới là một nửa của Tiểu Chung! Y mới là một nửa quan trọng nhất của Tiểu Chung! Nữ nhân này tính là cái gì!

Tiểu Khuê quên mình thân ở mộng cảnh, tiến lên nhanh siết cổ Lục Từ, ra sức siết chặt muốn bóp chết

nàng.

Trong mộng Lục Từ bị Tiểu Khuê bóp đến ngồi dậy, trong mộng Lục Từ nhìn không thấy Tiểu Khuê, cô trừng trừng nhà, hướng chồng cô cầu cứu, “Chung... Chung —— “

Nữ nhân đáng chết, không cho phép người gọi hấn! Tiểu Khuê càng dùng lực thêm.

Trong mộng Chung Khuê cũng nhìn không thấy Tiểu Khuê, chỉ có thể thử đẩy địch nhân có thể tồn tại. Nhưng trong lòng ngực của hấn còn có đứa bé Lục Nhân, che chở hài tử liều mạng đẩy người vô hình, đột nhiên hấn vỗ vào không khí.

Giật mình, tỉnh lại. Mộng vốn đẹp chuyển thành ác mộng, khiến hấn mồ hôi lạnh chảy ròng, run như cây sậy.

“Cậu khóc?”

Câu hỏi là Chung Khuê, hấn thở phì phò, nhìn chăm chú Lâm Gia Duy trước mắt. Lâm Gia Duy đầy mặt thống khổ, hai hàng nước mắt, oán hận nhìn mình. Lâm Gia Duy hai tay nắm chặt bả vai hấn, một khắc không thả lỏng, đối với hấn vẫn khóc.

“Lâm Gia Duy? Cậu làm sao?” Chung Khuê khẽ nâng tay, đỡ khuỷu tay Lâm Gia Duy, cảm giác bị nắm sắp chết, hy vọng y có thể buông tay.

“Thầy đột nhiên té xỉu.” Tiểu Khuê thử bình tĩnh cảm xúc, nghiêng răng nghiêng lợi nói, còn chảy nước mắt.

Chung Khuê sững sờ, lấy lại tinh thần, còn nói: “A, là vậy a. Có thể là tôi ngày hôm qua ngủ quá muộn, cho nên hôm nay mới có thể đặc biệt không khỏe.” Đương nhiên không thể nói là vì bảo hộ mọi người mở ra kết giới, mà dùng hết khí lực té xỉu. Tự nhiên nói dối mà vậy. Nếu như là lo lắng hấn, Lâm Gia Duy lúc này phản ứng rất kỳ quái. Chung Khuê kỳ quái nhìn y.

“Thầy, đừng quá miễn cưỡng chính mình.” Rõ ràng là lời nói quan tâm, Lâm Gia Duy lại là ánh mắt bi thống.

“Lâm Gia Duy, cậu vẫn khỏe chứ?” Hấn như thế nào cảm giác Lâm Gia Duy so với hấn càng khó coi hơn, so với hấn còn miễn cưỡng chính mình. Vẫn khóc vẫn khóc, nam nhi không dễ khóc, tuy nói bây giờ là thời đại rộng mở, nhưng Lâm Gia Duy tính cách rõ ràng là dương quang sang sảng, không giống như là người dễ dàng khóc, nhất là khóc đến ngang nhiên như vậy. Nước mắt nhỏ lên áo hấn, lên quần, lan ra một mảnh, kỳ quái là hấn cứ nhiên cảm giác đại nam hài này có điểm khả ái.

“Em không sao.” Tiểu Khuê thanh âm run rẩy, cực lực đè nén xuống không cam lòng nảy lên trong lòng.

Chung Khuê nhìn y tuyệt không giống không có việc gì, buông tay đỡ lấy khuỷu tay Lâm Gia Duy, sửa lại vổ vổ lưng y, ý đồ an ủi y, nói chuyện: “Tôi không biết cậu phát sinh chuyện gì, nhưng mà hết thấy đều sẽ qua đi.”

“Sẽ không qua đi ——” Tiểu Khuê nói nhỏ, phủ định lời Chung Khuê nói. Trong đầu là nhiều năm lúc trước, Chung Khuê đối y tất cả cảm hận, thân ảnh nhần tâm bỏ y mà đi.

“Sẽ qua đi.” Chung Khuê bình tĩnh, nói: “Có là thiên đại sự (chuyện lớn bằng trời) đều sẽ qua đi.”

Như vậy ta đã trở thành người đã qua của người sao? Tiểu Khuê muốn hỏi, nội tâm vô hạn sầu não.

“Lâm Gia Duy, có là thiên đại sự cũng sẽ qua đi, ngày vẫn tiếp tục trôi qua.” Chung Khuê cảm xúc ngàn vạn.

“Người có biết ta là ai không?”

“Tôi biết, cậu là Lâm Gia Duy a.” Chung Khuê trả lời. Phảng phất y hỏi nhất một vấn đề ngu xuẩn.

Nhưng y không phải Lâm Gia Duy. Tiểu Khuê cười khổ. Nếu Tiểu Chung biết là y, còn có thể đối y nói ra những lời như vậy sao? Có là thiên đại sự cũng sẽ qua đi —— Tiểu Chung có thể tha thứ y sao, sẽ sao? Kỳ thật đáp án sớm muộn phần rõ ràng.

Nếu như là Lâm Gia Duy, như vậy Tiểu Chung có phải có thể toàn tâm nhận hay không? Vốn Tiểu Khuê muốn cho thấy thân phận, cảm miệng, quyết định cái gì cũng không nói. Y tình nguyện giữ lấy bí mật, dùng thân phận Lâm Gia Duy, cùng Tiểu Chung một lần nữa bắt đầu.

“Lâm Gia Duy, thành viên khác đâu?” Chung Khuê nhìn quanh bốn phía, trừ bọn hắn ra, không có người ở trên xe. Các thành viên nên sẽ không lưu lại cùng nhau lên Bạch Bạch Sơn chứ. Không khỏi khẩn trương lên.

“Còn ở trên núi.” Tiểu Khuê nói theo sự thật.

Chung Khuê lo lắng muốn đứng lên, nhưng hai vai còn bị người nắm, vừa động lại bị áp chế ngồi lại. Kinh ngạc hỏi đối phương: “Cậu làm gì?”

“Không cần đi tìm, bọn họ xuống núi.” Tiểu Khuê nói, nghiêng người để hắn nhìn xem ngoài cửa sổ đoàn người trở về.

Chung Khuê nhìn lại, một đám người theo như lời y nói, phân phân xuống núi, đi tới xe du lịch. Nhưng mà, trước mắt vị Lâm Gia Duy đồng học này, còn không chịu buông tay. Hắn nhắc nhở: “Lâm đồng học, cậu có nên buông tôi ra hay không?”

Tiểu Khuê thâm thâm chăm chú nhìn, không khí cũng đông lại, cuối cùng buông y ra. Quỷ dị không nói một câu, ngồi xuống. Im lặng chờ mọi người lên xe.

“Thầy, người khỏe chứ? Đột nhiên té xỉu, tất cả mọi người thật lo lắng cho a.” Một thành viên hỏi.

“Không có việc gì, tôi tối hôm qua ngủ không ngon, đến nỗi quá mệt mỗi lần té xỉu.” Chung Khuê đầy mặt áy náy, cùng đoàn người giải thích, để cho mọi người yên tâm. Khóe mắt liếc về phía Lâm Gia Duy, đối phương mắt xem mũi, mũi xem tâm, đối bọn họ hờ hững.

Thấy thế nào đều không giống như là hài tử vừa khóc lớn. Tình tự người này pháp phòng không chừng, có thể sau khi khóc lớn lại khôi phục bình tĩnh, vững như Thái Sơn. Chung Khuê bắt đầu hoài nghi, Lâm Gia Duy không phải Lâm Gia Duy, không phải Lâm Gia Duy theo như lời cái gì nhân cách thứ hai.

Lâm Gia Duy này chỉ sợ có một nhân cách khác. Là sẽ người đối hấn oán phần.

Ai đó?

Xe du lịch một đường quay về trường học, Chung Khuê xuống xe, cùng mọi người cáo biệt. Cuối cùng rời đi là Lâm Gia Duy, khó được y không phải dính mình, ồn ào muốn cùng y về nhà. Trong lúc vô tình, lưu ý y một hồi.

Thu hồi tầm mắt, quay về trường học, đến phòng làm việc của mình cầm một ít báo cáo về nhà. Khi rời văn phòng, xảo ngộ cô Hoàng cách vách, hai người tiện đường ra cửa trường, trên đường nói chuyện phiếm một phen.

“Thầy Chung, anh gần đây có phải có bảo dưỡng hay không?” Cô Hoàng hỏi, quan sát Chung Khuê một hồi lâu.

“Bảo dưỡng? Không có a, thế nào sao?” Chung Khuê sờ sờ mặt mình, nghi hoặc hỏi.

“Àn...” Cô Hoàng tạm dừng hồi lâu, tỉ mỉ nhìn Chung Khuê đánh giá một lần, mới nói nói: “Nhưng tôi thấy thế nào cũng cảm giác anh trẻ hơn rất nhiều?”

“Hả?”

“Thật sự nha. Anh thoát nhìn giống như trẻ đi mười mấy tuổi, làn da biến rất tốt a. Rốt cuộc là dùng mỹ phẩm gì?” Cô Hoàng nói: “Đừng tàng tư, mau nói với tôi.”

Chung Khuê cước bộ chậm lại, cuối cùng dừng lại không tiến. Hắn trong đầu nhanh chóng vận tác, đáp án miêu tả sinh động, nhưng nội tâm của hắn theo bản năng phủ định.

“Thầy Chung?” Cô Hoàng nhìn hẩn sắc mặt ngưng trọng, bộ dáng không đúng lắm.

“Tôi quên còn có thứ đặt ở văn phòng.” Chung Khuê lui một bước, “Tôi trở về lấy. Cô Hoàng cô đi về trước đi, không cần chờ tôi.” Nói xong, xoay người chạy về văn phòng.

Chỉ hy vọng chuyện không như trong lòng hẩn suy nghĩ. Ở trong phòng làm việc đông tìm tây lật, chính là tìm không thấy thứ muốn tìm.

Hẩn rõ ràng đem bình giấu ở kệ bên này, lục tung tìm, chính là không thấy cái bình phong ẩn Tiểu Khuê.

Tìm không thấy, chính là tìm không thấy. Chung Khuê cơ hồ muốn đem văn phòng lật tung lên, duy độc không thấy bóng dáng bình phong ẩn, hẩn mờ mịt nhìn phía trước, ánh mắt không tiêu cự.

Nếu, giả thiết mà nói, ngày đó Lâm Gia Duy đến văn phòng hẩn tìm được bình phong ẩn, lại không cẩn thận phá phong ấn —— Tiểu Khuê, Tiểu Khuê y nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội. Cũng, có lẽ Lâm Gia Duy như vậy bị Tiểu Khuê phụ thân. Cái gì hai nhân cách, cái gì y thích đều là giả, hết thấy đều là Tiểu Khuê muốn nhìn hẩn chê cười, mới lừa hẩn. Chung Khuê đột nhiên nghĩ thông suốt, toàn thân nhịn không được phát run, phần nộ cùng sợ hãi cùng nhau nẩy lên.

Mấy ngày nay, Tiểu Khuê là thấy hẩn thế nào? Nghĩ đến đã cảm thấy trong lòng không kiên định, thập phần kích động.

Mà nay sớm nắm hai vai mình khóc rống là Tiểu Khuê, lại là vì sao mà khóc đâu? Là vì hẩn mơ sao? Tiểu Khuê nhìn mộng hẩn sao? Trong mộng công kích Lục Từ chính là Tiểu Khuê sao? Bởi vì tức giận cho nên khóc? Nhưng lúc ấy bộ dáng Tiểu Khuê, không giống như là tức giận, mà là một cổ oán phần nhắm vào hẩn. Vì cái gì? Chung Khuê tràn đầy nghi hoặc.

Lâm Gia Duy đột nhiên bừng tỉnh, mạnh ngồi dậy. Nhìn quanh bốn phía, thân trên giường trong gian phòng của mình.

Thì ra là một giấc mộng. Lâm Gia Duy nhẹ nhàng thở ra, thân thể nhịn không được sợ hãi phát run.

Mơ thấy mình đến văn phòng thầy Chung, không cẩn thận đánh vỡ bình thủy tinh, bình thủy tinh chứa chất lỏng cùng mảnh vỡ thủy tinh rơi đầy đất khi cậu thu thập mảnh thủy tinh, quệt trúng ngón tay, sau đó chất lỏng bắt đầu nổi bong bóng. Từng chút từng chút đi đến thân thể cậu, theo miệng vết thương xâm nhập vào mình. Cậu còn cho là mình liền như vậy chết đi.

Lâm Gia Duy hồi tưởng lại, còn lòng còn sợ hãi —— may mắn chỉ là mộng. Lâm Gia Duy may mắn. Chỉ là hồi tưởng, đã đổ một thân mồ hôi lạnh. Cậu xuống giường, vào phòng tắm tắm rửa. May mà cậu là một mình ở nhà trọ bên ngoài, đêm khuya tắm rửa cũng không sợ bạn cùng phòng kháng nghị. Tắm rửa xong đi ra, mới bật đèn sáng choang. Nhìn phía đồng hồ báo thức, bây giờ là rạng sáng bốn giờ rưỡi, lại quay về ngủ trên giường cũng chỉ sẽ càng mệt, đơn giản không ngủ. Nhưng đồng hồ báo thức biểu hiện ngày, tựa hồ không đúng lắm.



Chủ nhật ngày mười lăm tháng ba? Ngày hôm qua rõ ràng là thứ tư ngày mười chín tháng hai. Lâm Gia Duy sững sốt. Cầm lấy di động, xem biểu hiện ngày. Lại là chủ nhật ngày mười lăm tháng ba. Mở máy tính ra, xem xét thời gian hiện tại, như trước là chủ nhật ngày mười lăm tháng ba.

Từ ngày mười chín tháng hai đến ngày mười lăm tháng ba, cậu rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Lâm Gia Duy kinh ngạc nhìn máy tính, không dám tin, trong trí nhớ cậu cứ nhiên có gần một tháng trống rỗng.

Chuyện Lâm Gia Duy đánh mất ký ức, ở trong trường học giáo viên đang lúc sôi trào.

“Anh biết rõ chuyện Lâm Gia Duy học hệ trung văn mất trí nhớ sao?” Cô Hoàng văn phòng cách vách đem tin tức vừa biết được, hướng Chung Khuê bắt quái một phen, “Chính là Lâm Gia Duy thường tới tìm anh, chủ tịch clb ảo thuật của anh.”

“Cậu ta mất trí nhớ?” Chung Khuê sững sốt một hồi lâu.

“Đúng vậy a, gần đây tất cả mọi người vội vàng viết luận văn tốt nghiệp, cậu ta mất trí nhớ thật đúng là không phải thời điểm. Tôi nghĩ cậu ta gần đây phân chia thiếu phương pháp, khẳng định sẽ không lại đến phiền anh. Nói không chừng anh còn có thể bởi vậy cảm thấy tịch mịch đâu.” Cô Hoàng trêu ghẹo nói.

Chung Khuê cười gượng một trận. Hư ứng tất cả mọi việc, trở lại văn phòng.

Nếu Lâm Gia Duy hiện tại đến tìm hắn, hắn cũng không biết nên như thế nào đối mặt mới tốt. Tiểu Khuê bám vào trên người Lâm Gia Duy, chẳng biết tại sao Lâm Gia Duy tỉnh lại —— Tiểu Khuê làm sao?

Chung Khuê sững sốt.

Hắn là đang lo lắng ai? Tiểu Khuê sao? Chung Khuê bị đáp án trong lòng mình kinh hách.

Tâm tình thực loạn, Chung Khuê cầm ra lá bùa, lá bùa hóa thành bồ câu trắng, đồng loạt bay ra ngoài cửa sổ. Hắn không thể một người miên man suy nghĩ, hắn cần chút cứu binh đến mới được. Ngày hôm qua phái ra Thúc Thần đều hủy, hy vọng Thúc Thần này có thể mang về tin tức tốt. Bồ câu trắng Thúc Thần theo văn phòng tung cánh bay ra.

Trải qua các bên ngoài kinh hô: “Thầy Chung, anh biến ảo thuật dùng bồ câu trắng bay đi ra ngoài!”

Chung Khuê ở bên trong hô to đáp lại: “Không sao, chờ đến thời điểm, chúng nó sẽ tự mình trở về.”

Bên ngoài học sinh thấy bồ câu trắng vẫn hướng lên trên, phút chốc biến mất phía chân trời. Mọi người dụi mắt, lại hai mặt nhìn nhau.

Bồ câu không thấy!?

## 6. Chương 6

Yêu hoa Thường Phi ký túc ở đình viện trong nhà Hồ Ly, từ ngày hôm qua bắt đầu, liền bảo trì tư thế ngựa đầu nhìn cảnh tượng đặc thù không trung bên ngoài. Vốn là tư thái hoa đầu thân người, vì thấy rõ ràng cảnh tượng, đặc biệt đối bộ dáng thành thân hoa đầu người. Nhân tiện nhắc tới, hẳn bây giờ có thể duy trì bộ dáng thân hoa người đầu hai, ba ngày, thật đáng mừng.

Thời gian vừa đến, Ngôn Thâm tiến đến tưới hoa, phát hiện Thường Phi đổi tư thái, ngựa đầu thăm dò bên ngoài, hiếu kì hỏi: “Thế nào sao?” Dem bình tưới nước đổ đầy nước, tưới nước cho Thường Phi.

[ Ta từ đêm qua thấy bên ngoài không ngừng có bồ câu bay tới, ] Thường Phi giải thích: [ Nhưng vừa lại gần nơi này, liền đốt thành tro. Ta kỳ quái là, bình thường chim bị đốt không phải sẽ biến thành chim nướng sao? Như thế nào sẽ là hóa thành tro đâu? Chẳng lẽ nói, Hồ Ly đại nhân thiết kết giới lại càng cường đại rồi? ]

Ngôn Thâm nghe hẳn nói như thế, ngựa đầu nhìn ra bên ngoài, kết giới vô hình, mắt thường khó có thể thấy rõ, đương nhiên phân không ra cường độ kết giới. Bất quá phụ cận nhà Hồ Ly từ đâu đến bồ câu nuôi, nơi này ngay cả tồn tại đều thực vi diệu, ít nhất không phải địa phương bản đồ hoặc PDA tìm được.

[ A, người xem, bồ câu lại tới nữa. ] Thường Phi nói, giống như là muốn xác minh lời của mình, bên ngoài quả thực bay tới một đám bồ câu trắng. Nhắm phía nơi này, phảng phất thiêu thân lao đầu vào lửa. Khi đánh lên kết giới, kết giới tóe lửa, tiếp bồ câu trắng thành tro.

A —— đây không phải là Thúc Thần bồ câu trắng của Chung Khuê sao?

Lộp bộp! Bình tưới nước trên tay Ngôn Thâm trượt xuống, nước bên trong văng ra.

Thường Phi oa oa kêu to: [ Ứng chết! Ứng chết mất! ]

“A a, ngưng ngưng, thực xin lỗi.” Ngôn Thâm nhanh chóng nhặt lên bình tưới nước, tiếp đó không quay đầu lại chạy về trong phòng. Lớn tiếng la lên một chủ nhân khác trong nhà: “Hồ Ly!” Thanh âm xuyên qua cả nhà.

Đại Thúc Thần đi ra khỏi thiên đình, hướng hẳn hành lễ, không nhanh không chậm nói: [ Lục chủ nhân, Hồ Ly chủ nhân không ở trong phòng. ]

Ngôn Thâm sửng sốt, thế này mới nghĩ đến, “A, đúng. Ta quên, ta vừa còn đưa y xuất môn.” Ngưng ngưng về mặt đỏ bừng, lớn tuổi trí nhớ suy yếu —— bất quá hẳn cũng mới vừa bước vào tuổi hai mươi a. Khả năng phải ăn nhiều dầu cá. Suy nghĩ bắt đầu hỗn loạn.

“Ta muốn đi ra ngoài một hồi.” Ngôn Thâm đề nghị.

[Nhưng bên ngoài âm khí quá nặng, Hồ Ly chủ nhân muốn ngài hôm nay đừng xuất môn. ] Đại Thức Thần nhắc nhở.

Quả nhiên, Ngôn Thâm hỏi: “Như vậy, người có biện pháp đem Thức Thần bên ngoài đón vào sao?”

[Thức Thần của Hồ Ly chủ nhân có thể ở phủ đệ qua lại tự nhiên. ] Đại Thức Thần nói.

“Nếu như là Thức Thần người khác đâu? Thức Thần của Ông nội ta ở bên ngoài, người có thể đón vào hay không?” Ngôn Thâm nói rõ ràng.

[ Đây —— ] Đại Thức Thần chần chờ, [ Tại hạ thử xem. ]

Ngôn Thâm nhìn theo Đại Thức Thần đi ra bên ngoài, một lát, Đại Thức Thần trở về, cầm trong tay ba bốn lá bùa, hẳn chính là bùa cầu trắng bên ngoài. Ngôn Thâm đối với Đại Thức Thần ôn nhu cười nói: “Đã làm phiền người.” Đưa tay để Đại Thức Thần đem lá bùa đưa trước, Ngôn Thâm vẫn cúi đầu nhìn lá bùa, không chú ý tới bộ dáng Đại Thức Thần thẹn thùng đỏ mặt.

Trên bùa Thức Thần Chung Khuê phất tới lá, chỉ lưu lại ngắn gọn nói mấy câu: Phong ấn đã phá, mau trở về cứu mạng.

Phong ấn theo như lời trên đó, nên không phải là phong ấn Tiểu Khuê chứ? Ngôn Thâm nói nhỏ: “Cái này không tốt. Phải mau thông tri Hồ Ly mới được.”

Đại Thức Thần nghe, nghĩa bất dung từ, tự đề cử mình, [ Lục chủ nhân, tại hạ lập tức giúp ngài liên lạc Hồ Ly chủ nhân. ]

“Ân, đã làm phiền người, nhớ rõ phải nhanh.” Ngôn Thâm chụp bả vai Đại Thức Thần, liền giao cho hắn.

[Vâng! Lục chủ nhân! ] Đại Thức Thần kích động lên tiếng trả lời, tốc tốc rời đi, mau mau thông báo Hồ Ly chủ nhân.

Ước chừng mười mấy phút đồng hồ, Hồ Ly cùng Đại Thức Thần hấp tấp trở về. Ngôn Thâm nhanh chóng tiến lên nghênh đón.

“Hồ Ly!” Ngôn Thâm tới gần. Đang muốn giải thích tình huống.

Hồ Ly đánh gãy hắn, ngữ khí không vui, [ Ta đã nghe nói. ] Đến nhanh trước phòng khách, ngồi vào sô pha, [ Cho nên đâu? Người muốn như thế nào? ] Cảm xúc không tốt, mở TV, vội vàng xao động chuyển đài.

Ngôn Thâm quay đầu, nhìn phía Đại Thức Thần, chỉ chỉ Hồ Ly, nhỏ giọng hỏi: “Y ăn thuốc nổ rồi?”

[Không phải như thế, Lục chủ nhân. Là kế hoạch của Hồ Ly chủ nhân bị đánh loạn, cho nên đang tức giận.  
] Đại Thức Thần thấp giọng trả lời.

“Kế hoạch? Cái gì kế hoạch?” Ngôn Thâm tự nhiên truy vấn.

Lúc này trong phòng khách Hồ Ly hung tợn xoay người, tức giận trừng Đại Thức Thần, rống to: [ Ai cho phép nói chuyện với người! ]

Đại Thức Thần sợ hãi hơi hơi khuất thân, Ngôn Thâm thấy thế, đối y nói: “Người đi xuống trước đi.” Đại Thức Thần không dám mở miệng lên tiếng trả lời, vội vàng hành lễ nhanh chóng lui ra.

Ngôn Thâm đi vào Hồ Ly bên cạnh ngồi xuống, hỏi Hồ Ly: “Người hôm nay có kế hoạch?”

[ Không, không nên hỏi ta chuyện này. ] Hồ Ly tức giận nói: [ Cho nên chuyện đạo sĩ thú, người định làm như thế nào? ] Rõ ràng nói sang chuyện khác.

Ngôn Thâm cũng không truy vấn, thuận thế nói chuyện chính sự, “Ta nghĩ hẳn là muốn gặp mặt. Càng nhanh càng tốt.”

[ Bên ngoài âm khí quá nặng, người hôm nay không cần xuất môn. Huống hồ đó là việc của đạo sĩ thú, chúng ta không tất yếu giúp hẳn bổ. ] Hồ Ly nổi giận dè dặt, giọng điệu liên quan gì ta.

Lục Ngôn Thâm làm bộ không nghe được câu sau, còn nói: “Không bằng thỉnh hẳn tới nơi này một chuyến, người thấy như thế nào?”

[ Làm gì phiền toái như vậy, không cần để ý đến hẳn là được rồi. ] Hồ Ly phản đối.

“Vậy, ta xem ta nên xuất môn một chuyến mới được. Không làm phiền người.” Ngôn Thâm làm bộ đứng dậy, chuẩn bị xuất môn. Nhất định Hồ Ly sẽ giữ hẳn lại.

Mà Hồ Ly quả thực bắt lấy tay hẳn, không để hẳn có động tác khác, cảm giận bất bình, [ Chỉ bằng người có thể giúp hẳn cái gì? ]

Ngôn Thâm nghiêm túc tự hỏi một hồi lâu, “Ta nghĩ, nhiều giúp đỡ họa bùa trận cũng tốt.”

[ Chỉ bằng lạn phù phá trận của hẳn? Còn muốn đối kháng yêu ma mấy trăm năm? Đừng chọc cười ta. ] Hồ Ly cười nhạt. (Đừng quên, lúc trước người chính là bị lạn phù phá trận vây khốn.)

“Hồ Ly buông tay.” Ngôn Thâm yêu cầu.

[ Ta biết, ta mời hấn đến, người ngoan ngoãn ở nhà chờ. ] Hồ Ly buông tay, đổi ý đứng dậy, áp chế Ngôn Thâm buộc hấn ngồi xuống. Bất nhóm Tiểu Thúc Thần coi chừng hấn.

“Không cần như vậy đi.” Ngôn Thâm cười khế, “Ta cũng sẽ không vụng trộm chạy trốn.”

[Sợ người không nghe lời. ] Hồ Ly nói, cầm mặt nạ giao cho hấn, [ Chờ ta dẫn người trở về, nhớ rõ mang vào. ]

“Không cần đi, Chung Khuê là ông nội của ta nha.” Ngôn Thâm lấy mặt nạ, hấn cảm thấy rất ngạc nhiên.

[Ta cũng không muốn mạo hiểm như vậy, trong nhà một gốc yêu hoa đủ ta xù lông, thêm nữa thì đừng trách ta đại khai sát giới. ] Hồ Ly nói lời này thần sắc xa xăm. Nhưng nhóm Tiểu Thúc Thần một trái một phải sợ đến run lên.

“Ta mang là được, người đừng hung như vậy, đe dọa Tiểu Thúc Thần.” Ngôn Thâm đưa tay vỗ vỗ vai nhóm Tiểu Thúc Thần.

[ Ta đây xuất môn. ]

“Trên đường cẩn thận.” Ngôn Thâm đứng dậy, muốn đưa y xuất môn. Bị cự tuyệt.

[ Không cần đứng lên, người ngồi xuống. Ta đi. ] Nói xong lại hấp tấp rời đi.

Ngôn Thâm cùng nhóm Tiểu Thúc Thần liếc nhau một cái, Ngôn Thâm đối bọn họ mỉm cười, bọn họ mỉm cười trả về. Lẳng lặng chờ đợi Hồ Ly trở về.

Đại Thúc Thần đi ra, sợ Lục chủ nhân khát nước, phao một hồ trà Phổ Nhị, chuẩn bị chút trà bánh, bưng lên mặt bàn.

“Cám ơn, người thật sự là tri kỷ.” Ngôn Thâm đối cái này cảm kích cười.

Đại Thúc Thần ngại ngừng đáp lại, ngồi chồm hổm trên sàn, mang lên trà bánh, cầm khay lại lần nữa lui ra.

Khi điểm tâm ăn được không ít, Hồ Ly cùng Chung Khuê đi vào. Nhóm Tiểu Thúc Thần hoang mang rối loạn giúp Ngôn Thâm mang mặt nạ hồ ly, buộc xong dây thừng. Ngôn Thâm chờ nhóm Tiểu Thúc Thần buông tay, mới đứng lên, nghênh đón bọn họ trở về.

“Đã về rồi.” Ngôn Thâm đối với Hồ Ly nói chuyện.

[ Ta đã trở về. ] Hồ Ly trả lời, dừng trong chốc lát, chỉ chỉ Chung Khuê phía sau, [ Ta đem tên phiên toái mang trở lại. ]

“Vất vả người.”

“Ừ, ai là tên phiên toái!” Chung Khuê nhin không được phản bác. Thẳng đến Hồ Ly xoay qua, mới thấy Ngôn Thâm mang mặt nạ hồ ly, sưng sốt một hồi lâu. Chỉ vào mặt nạ hỏi: “Ngôn Thâm, người làm gì mang mặt nạ? Có lẽ mừng à?”

“Ăn ——” Ngôn Thâm trầm ngâm, “Một lời khó nói hết.” Thở dài.

[ Tránh ra. ] Hồ Ly ngại Chung Khuê chặn đường tự đẩy hẳn ra, ngồi vào chỗ trống bên người Ngôn Thâm. Chọn điểm tâm ăn. Vừa vào miệng, lập tức oán giận: [Thật khó ăn. ] Phun điểm tâm ra, [ Khăng định không phải người làm. ]

“Đừng phun ra.” Không kịp ngăn cản, Hồ Ly đã muốn phun hết điểm tâm, Ngôn Thâm trách cứ nhìn y một cái, thu hồi tầm mắt, đối Chung Khuê nói: “Người trước tùy tiện ngồi. Ta đi chuẩn bị trà bánh.”

[ Kêu Thức Thần đi chuẩn bị là được rồi. ] Hồ Ly vẫy tay, khiến nhóm Tiểu Thức Thần đi chuẩn bị.

“Ta nhìn một cái, ta cũng không muốn thấy người phun điểm tâm ra.” Ngôn Thâm vẫn rời phòng khách, đến phòng bếp hỗ trợ Tiểu Thức Thần chuẩn bị trà bánh. Tiểu Thức Thần một định làm bánh đậu đỏ; Tiểu Thức Thần hai phụ trách pha trà. Ngôn Thâm mở tủ lạnh cầm pudding ngày hôm qua làm tốt (giấu ở chỗ sâu tủ lạnh, miễn cho bị Hồ Ly ăn luôn), để lên trên bàn, tiếp hỗ trợ pha trà, trong tách bỏ thêm vào một, hai quả mơ, khiến trà càng có phong vị.

Cùng Tiểu Thức Thần một đường rời phòng bếp, trong phòng khách Chung Khuê chẳng biết tại sao lấy tư thế ngồi nghiêm chỉnh trước bàn trà, cúi đầu không dám nhìn thẳng Hồ Ly, khóe mắt thấy bọn họ tiến đến, vui sướng ngẩng đầu, cùng hẳn nhìn nhau. Ánh mắt kia truyền đạt: Lục Ngôn Thâm mau tới cứu ta, Hồ Ly tức giận thật đáng sợ!

“Sao thế?” Ngôn Thâm đi vào bên người Hồ Ly, hỏi.

[ Đạo sĩ thúi một câu cũng không nói, ta nào biết làm sao? ] Hồ Ly nhướn mày đảo qua Chung Khuê, không cho là đúng.

Không phải không nói, là không dám nói, không dám hành động thiếu suy nghĩ. Chung Khuê người cầm ăn hoàng liên, có khổ không thể nói.

“Người đừng sợ, Hồ Ly chỉ là vừa vặn tâm tình không tốt.” Ngôn Thâm an ủi Chung Khuê, đem Pudding đưa cho Hồ Ly.

[ Ta nào có tâm tình không tốt, tâm tình ta thật sự tốt. ] Hồ Ly phản bác một câu, tiếp nhận pudding, rất nhanh cắn ăn.

Rất tốt, chỉ cần cho y ăn này nọ, liền có thể khiến y câm miệng. Lần nào cũng đúng, Ngôn Thâm thể này mới có thể hướng Chung Khuê hỏi chính sự.

“Người nói, phá Tiểu Khuê phong ấn. Vậy có người thương vong sao?” Ngôn Thâm hỏi Chung Khuê.

“Không có —— ừm, ” Chung Khuê dừng lại, sửa lời nói: “Ta cũng không biết như vậy có tính bị thương tổn hay không. Tiểu Khuê hiện tại phụ thân một học sinh của ta. Trước đó ta đã cảm thấy cậu ta quái, nhưng ta không nhận ra là Tiểu Khuê. Mãi cho đến hôm trước, ta tìm không thấy bình phong ấn, mới phát hiện người kia bị Tiểu Khuê phụ thân. Nhưng mà mấy ngày nay người kia lại khôi phục ý thức. Tuy rằng đã tỉnh lại, nhưng là lại mất đi ký ức.”

“Tiểu Khuê đâu? Còn ở trong cơ thể người kia sao?” Ngôn Thâm hỏi.

“Ta không rõ. Ta hiện tại căn bản không dám cùng người kia chạm mặt, vừa nghĩ đến trong cơ thể cậu ta có Tiểu Khuê, ta liền không biết nên làm thế nào mới tốt.” Chung Khuê bất đắc dĩ.

“Có khả năng Tiểu Khuê đã rời đi thân thể người kia, chạy tới phụ thân những người khác?” Ngôn Thâm lớn mật giả thiết.

[ Không có khả năng, yêu ma vừa thức tỉnh bản sự không lớn như vậy đổi đi đổi lại. Trừ phi y lại ăn người, khôi phục năng lực tự thân. ] Hồ Ly ăn xong pudding, Ngôn Thâm lại đưa lên một ly pudding.

May mắn hẳn có dự kiến trước, một hơi chuẩn bị năm ly Pudding.

Lại ăn người a —— Chung Khuê hai tay nắm chặt, tâm tình không ngừng trầm xuống.

“Người đừng quá khổ sở. Hồ Ly chỉ nói là nếu mà thôi. Nói không chừng, Tiểu Khuê chỉ là muốn chuyển hoá cảm xúc, trước ngủ say trong thân thể Lâm Gia Duy.” Ngôn Thâm nhìn hẳn khổ sở như vậy, nói lời an ủi.

“Người nói đúng, y có thể biết được ta phát hiện phong ấn đã phá, cho nên trước trốn đi. Bởi vì chúng ta tâm linh tương thông, cho nên y khẳng định biết ta đang suy nghĩ gì.” Chung Khuê càng nghĩ càng sợ hãi. Cảm xúc có chút cuồng loạn, “Y nhất định là muốn dụ dỗ ta tiếp cận Lâm Gia Duy, sau đó bức bách ta lưu ở bên cạnh y! Nhất định là như vậy! Y người này! Chính là không chịu buông tha ta!” Hồi ức trước đây nảy lên, nắm tóc rống to kêu to.

“Người bình tĩnh một chút.” Ngôn Thâm bắt lấy tay hắn kích động quá phận, không để hắn khi kích động tự tổn thương bản thân.

[Ta ngược lại thấy người suy nghĩ nhiều quá. ] Hồ Ly mở miệng: [ Nói không chừng y chỉ là phụ thân quá mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi trước một hồi, sau đó chuẩn bị đại khai sát giới. ] Cười ngượng ngùng, [Ta nói người a, đừng nghĩ mình quá trọng yếu. Nếu ta là vị Tiểu Khuê kia, thứ nhất ăn chính là người. Tốt xấu người cũng là được nhân sống hơn trăm năm. À, điều kiện tiên quyết là, nếu người còn là nhân loại mà nói. ]

Ngôn Thâm quay đầu, mắt lạnh nhìn y, mệnh lệnh: “Ăn pudding của người.”

“Ta là nói thật!” Chung Khuê kích động phản bác: “Ta biết y muốn ta, bởi vì chúng ta tâm linh tương thông. Nhất cho tới bây giờ y còn là muốn ta.” Ô ——tim đập nhanh cảm xúc này là có ý gì?

[Người không phải là đang mừng thầm đi? ] Hồ Ly chịu không nổi tròng liếc hắn một cái, [Thật ghê tởm. ]

“Như ta là mừng thầm sao?” Chung Khuê thực nghi hoặc, “Ta vì cái gì muốn mừng thầm?”

Hồ Ly tròng mắt nhìn hắn, bộ dáng không dám tin, nhin không được hô to: [ Một người cùng tên kia ở chung hơn trăm năm, chẳng lẽ người một chút cảm giác cũng không có? ]

“Cái gì cảm giác?” Chung Khuê giống như là hải tử ngây thơ vô tri bình thường, khiêm tốn thỉnh giáo. Như thế nào sẽ có đạo lý hồ yêu biết, hắn lại ngay cả một chút cũng không.

[Người đây còn muốn hỏi ta? ] Hồ Ly hoàn toàn không có mỹ đức công bố đáp án, [ Trong lòng y có người, trong lòng người có y, này còn cần nói rõ sao? Người không phải dạy quốc văn sao? Những chuyện phong hoa tuyết nguyệt, người không rõ ràng? ] Cư nhiên có loại thầy quốc văn này, hiện tại giáo dục cũng đủ thất bại.

“Ta, ta cùng Tiểu Khuê, phong hoa tuyết nguyệt!” Chung Khuê trợn to mắt, nói chuyện lấp bắp, hắn thần sắc khùng bố, vẻ mặt càng ngày càng âm trầm. Phảng phất chưa gượng dậy nổi, suy sút uể oải, “Đừng đùa.”

“Vị đồng học bị phụ thân kia, tên là Lâm Gia Duy có phải hay không?” Ngôn Thâm hỏi, vừa mới mơ hồ như nghe được tên này. Bởi vì Chung Khuê kích động kêu to, hắn nghe được không quá rõ ràng.

“Đúng vậy, kêu là Lâm Gia Duy không sai.” Chung Khuê đáp lại, giữ vững tinh thần.

“Tiểu Khuê ở trong cơ thể cậu ta?” Ngôn Thâm truy vấn.

“Đúng vậy, hắn là còn chưa rời đi. Ít nhất ta còn không cảm giác được y ăn người.” Chung Khuê mím môi. Tiểu Khuê ăn người, thân thể của y cũng có thể cảm nhận được cổ họng phần kia, tựa như hắn cũng thích



ăn người. Nhưng mà, đến nay còn chưa có cảm thụ này.

“Tiểu Khuê như thế nào không ăn mòn cậu ta, còn để cậu ta sống?” Ngôn Thâm rất là ngoài ý muốn.

“Ta cũng không hiểu y.” Chung Khuê nhú mày, nhớ tới Tiểu Khuê lấy thân Lâm Gia Duy theo đuổi cuộc sống của mình. Rốt cuộc tính cái gì? Đoán không ra ý tưởng của Tiểu Khuê.

“Các người không phải tâm linh tương thông sao? Người không biết ý nghĩ của y?” Ngôn Thâm hiểu kì hỏi.

“Nếu thật muốn thăm dò đến tột cùng, cũng không phải là không thể được.” Chung Khuê im lặng hồi lâu, nắm chặt ngực. Không được, hắn vẫn bài xích thật sự xâm nhập thăm dò thế giới nội tâm của Tiểu Khuê, hắn nói: “Ta làm không được, ta không dám nhìn thế giới nội tâm của y.”

Ngôn Thâm thấy Chung Khuê qua đi, hắn biết Chung Khuê sợ hãi. Không bức bách hắn, đề nghị nói: “Chúng ta trực tiếp đi tìm Lâm Gia Duy, nói không chừng có thể tìm ra manh mối gì.” Chuẩn bị động thân.

“Ta còn chưa chuẩn bị tốt để đối mặt y.” Y trong miệng Chung Khuê, không biết là chỉ Lâm Gia Duy, hay là Tiểu Khuê đang ngủ say.

“Người sớm muộn gì cũng phải đối mặt.” Ngôn Thâm thúc giục.

[ Ta đã nói bên ngoài âm khí nặng, người còn muốn xuất môn. Người như thế nào ngoan cố như vậy a. ]  
Hồ Ly ngăn cản.

“Ta cũng chưa chuẩn bị tâm lý thật tốt!” Chung Khuê hát đệm, ngăn cản Lục Ngôn Thâm hành động. Ngôn Thâm nghiêng đầu nhìn hắn, trầm mặc không nói lời nào, nhìn đến Chung Khuê sợ hãi, đổ mồ hôi lạnh.

Kỳ quái, Ngôn Thâm cũng không làm cái gì, chỉ nhìn chăm chăm cũng có thể làm người ta sợ hãi, nhất định là mang mặt nạ hồ ly có vẻ lạnh lùng. Lấp bắp mở miệng: “Lại cho ta một, hai ngày suy nghĩ một chút.” Không tự giác dời tầm mắt, không dám cùng cháu của mình đối diện.

“Người cũng trốn tránh y vài thập niên, không cần nhiều hơn hai, ba ngày. Không cần suy xét, hiện tại liền đi đi.” Ngôn Thâm cường thế quyết định, quay đầu hướng Hồ Ly mời: “Muốn cùng đi hay không?”

[Không thì đâu? Ta không đi theo người, còn có ai có thể cùng người? ] Hồ Ly cắn giận bất bình.

“Có a, Thúc Thần có thể theo giúp ta đi.” Ngôn Thâm trả lời.

Đại Thúc Thần yên lặng từ trong phòng ló thân ra, nhóm Tiểu Thúc Thần ngửa đầu nhìn Ngôn Thâm, nhất trí chờ mong chú ý.

[ Ta nói qua bao nhiêu lần, muốn người đừng cùng bọn họ quá mức thân cận! ] Hồ Ly bực bội nói, mắt lạnh nhìn phía chúng Thức Thần, nhóm Tiểu Thức Thần nhất nhất cúi đầu, Đại Thức Thần lui về phòng trong.

“Cho nên người có đi hay không?” Ngôn Thâm cười hỏi. Tuy rằng đối nhóm Thức Thần có chút băn khoăn, bất quá bộ dáng Hồ Ly ghen, thật đúng là khả ái.

[ Đương nhiên. ] Hồ Ly trừng liếc hẩn một cái, đáp ứng Lục Ngôn Thâm so với mình còn giảo hoạt hơn.

“Ý nguyện của ta đâu?” Chung Khuê chỉ chỉ mình, hoàn toàn bị bỏ qua.

[Bớt dong dài! ] Hồ Ly đưa tay bắt lấy, dễ dàng nhắc Chung Khuê lên, cùng Ngôn Thâm xuất môn.

“Không phải nói bên ngoài âm khí nặng, đừng cho Lục Ngôn Thâm xuất môn sao? Nè nè nè!” Chung Khuê ra sức giãy dụa.

Chỉ thấy Ngôn Thâm đối hẩn mỉm cười, “Yên tâm đi, đánh tan, mở kết giới, còn có thể tạm thời chặn.”

Cứ như vậy Chung Khuê, Ngôn Thâm, Hồ Ly, hai người một yêu, xuất hiện trong đại học Chung Khuê dạy. Ngôn Thâm mang mặt nạ Hồ Ly, Hồ Ly giúp hẩn chống cây dù, ngoại nhân không thấy bọn họ, chỉ có Chung Khuê một người đứng ở cửa đại học.

Trải qua sinh viên và thầy cô tiếp đón Chung Khuê: “Gặp lại thầy”, “Thầy Chung vừa tới a. Không có tiết ta đi trước, gặp lại”.

“Gặp lại gặp lại, các vị gặp lại.” Chung Khuê miễn cưỡng mỉm cười ứng phó, phất tay tạm biệt người.

“Thầy Chung còn rất có nhân khí đâu.” Ngôn Thâm cười khê. Nhớ ngày đó hẩn học đại học, Chung Khuê cũng là người nổi tiếng, hỏi: “Người bây giờ còn là thầy cố vấn clb ảo thuật?”

“Đúng vậy a, ” Chung Khuê nói thực ra: “Như vậy có tiền lương nhiều. Gần đây kinh tế đình trệ, điện nước xăng gas lên một lượt, ta còn nghĩ ——” nhiều hơn nữa kiếm bao nhiêu có thể giảm bớt gánh nặng.

“Ta không muốn hỏi vấn đề vào sâu như vậy.” Ngôn Thâm ngăn cản Chung Khuê bạo phát.

[Trực tiếp bảo hẩn câm miệng. ] Hồ Ly bạch nhãn một phát, thúc giục, [Đạo sĩ thúì, còn không mau dẫn đường! ]

Bị đối đãi thô bạo, Chung Khuê nhận mệnh nói: “Trước tới phòng làm việc của ta đi.” Miệng nhỏ giọng oán giận, bản tôn bộ dạng tuần mỹ, nói chuyện lại thô lỗ như vậy, tàn phá vưu vật a.

[Ta cũng nghe được. ] Hồ Ly trừng phạt nho nhỏ, thả ra hỏa hồ thiêu người.

Lửa cháy đến nơi, Chung Khuê đau đến chụp tắt hỏa hồ, một khúc lông mày bị cháy mất.

[Cái này người chính là Vô Mi đạo nhân. ] Hồ Ly cười nhạo.

“Hồ Ly, đừng quá quắt.” Ngôn Thâm cười nói, cũng chỉ là nhắc nhở.

“Ngôn Thâm, ta lúc trước đã muốn nói, ta dầu gì cũng là gia gia của ngươi, vì cái gì ngươi luôn mặc kệ hồ yêu khi dễ ta?” Chung Khuê phi thường bất bình. Lục Ngôn Thâm đối những người khác có bao nhiêu ôn nhu, ngay cả đối Thúc Thần cũng so đối hần gia gia này thân thiết hơn.

“Ân ——” Ngôn Thâm nghiêm túc tự hỏi, mới trả lời hần: “Có thể là do ta không thích ngươi đi.”

[ Oa, Lục Ngôn Thâm, đây là ta lần đầu tiên nghe được ngươi trực tiếp chán ghét một người như vậy. ] Hồ Ly huyết sáo cười.

“Có thể mạo muội hỏi một chút, ngươi vì cái gì chán ghét ta?” Bị tôn tử nói như thế, Chung Khuê phi thường khổ sở.

“Ta nghĩ có một số việc vẫn là không biết tốt hơn.” Ngôn Thâm lảng tránh, không muốn ngay mặt trả lời. Hần nghĩ, hần là Chung Khuê đối bất cứ chuyện gì đều không nghiêm túc, khiến hần phi thường không vừa mắt, nên không có lòng dạ thích hần.

Chung Khuê bị đả kích lớn, chưa gượng dậy nổi, tinh thần uể oải, mang theo một người một yêu đi vào phòng làm việc của mình. Cầm chút trà cụ, hỏi: “Muốn uống trà không?” Hữu khí vô lực hỏi.

“Đã làm phiền ngươi.” Ý tứ muốn uống. Ngôn Thâm ở sau lưng khách khí mỉm cười, tuyệt không khách khí.

“Các ngươi tùy tiện ngồi.” Chung Khuê tùy tay bố trí. Nhận mệnh pha trà, bộ dáng phi thường ủy khuất.

Ngôn Thâm cùng Hồ Ly tùy ý ngồi xuống, trong phòng làm việc chỉ có hai cái ghế cho khách nhân ngồi. Vừa ngồi vào, Ngôn Thâm lập tức tiến vào chủ đề, “Như thế nào, có tìm được Tiểu Khuê không?” Hỏi Hồ Ly.

[Người là không tìm được, ngược lại là tìm được vài con quạ đen. ] Hồ Ly nheo mắt, xuyên qua vách tường, không biết nhìn phương nào.

Chung Khuê nghe nói, không khỏi run lên, nước nóng rơi ra, ngón tay bị phỏng, kêu nhẹ một tiếng: “Ô.”

Ngôn Thâm chỉ liếc mắt một cái tỏ vẻ quan tâm, thu hồi tầm mắt, tiếp tục truy vấn: “Có thể tìm được người quạ đen trông coi sao?”

[Một là hần, một là học sinh. ] Hồ Ly chỉ chỉ Chung Khuê, neho mắt xem cẩn thận, [ A, không cần tìm nữa, y đang hướng bên này. ]

“Cái gì! Oa!” Kêu thẳm một tiếng, đem nước nóng toàn bộ đổ lên tay mình. Chung Khuê phủi mạnh, bỏ nước nóng ra.

Hồ Ly đưa tay ngăn nước nóng bay về phía bọn họ, tức giận mắg: [ Đạo sĩ thúi, người làm cái quỷ gì a! ]

“Thực xin lỗi, ta, ta bị dọa. Không được, ta còn chưa chuẩn bị sẵn sàng!” Chung Khuê không rảnh trông nom vết phỏng trên tay, buông trà cụ, hoang mang rối loạn đến trước cửa khóa lại.

“Vì cái gì muốn khóa lại? Đã đến mức này, người còn muốn trốn tránh?” Ngôn Thâm không dám tin. Người này rốt cuộc muốn nhất gan tới trình độ nào.

“Nếu các người đáp ứng giúp ta lại phong ấn y một lần, ta đây liền nguyện ý đổi mặt y. Ta có thể theo các người cùng nhau đối kháng y!” Chung Khuê nói như thế.

Lúc này, ván cửa truyền đến tiếng đập cửa. Gõ đến Chung Khuê run như cây sậy.

“Thầy! Em là Lâm Gia Duy, có thể quấy rầy vài phút không?” Thanh âm Lâm Gia Duy ở ngoài cửa truyền vào.

Chung Khuê không dám lên tiếng, muốn làm bộ trong phòng làm việc không có người.

Lại nghe Lâm Gia Duy nói chuyện: “Ta hỏi qua các thầy cô khác, bọn họ nói thấy thầy vào văn phòng, ta biết thầy ở bên trong, có thể mượn vài phút nói chuyện không?” Tuyên bố không cho hần cơ hội giả ngu.

[ Lục Ngôn Thâm, người này thông minh bằng một nửa người. ] Hồ Ly khen ngợi.

“Cám ơn khách lệ.” Ngôn Thâm khiêm tốn nhận.

“Trước chờ một chút, ta đang bận rộn.” Chung Khuê bắt đắc dĩ, âm thầm làm vài cái hít sâu, mới dám giúp cậu mở cửa.

Răng rắc, cửa vừa mở ra, chính là Lâm Gia Duy, hướng về phía mình cười sáng lạn. Tiểu Khuê là tuyệt đối sẽ không cười như vậy với mình, Chung Khuê âm thầm thả lỏng. Lâm Gia Duy động tác dừng lại, nháy mắt đình chỉ.

[À, ] Hồ Ly trong giọng nói giương cao, tựa tiểu phi tiểu nói: [Có ý tứ. ]

Chung Khuê nhìn hoảng hốt, sợ hãi lên tiếng hỏi: “Lâm Gia Duy, cậu làm sao vậy? Cậu không nên làm tôi sợ a!”

“Người liên như vậy sợ ta sao?” Lâm Gia Duy ngẩng đầu, ngữ khí thay đổi, ngay cả thần sắc cũng đổi người. Tiểu Khuê tỉnh lại, y không cần dùng tái làm bộ, lấy nh tình chân thật tí đối mặt Chung Khuê.

“Tiểu, Tiểu, Tiểu Khuê.” Chung Khuê hốt hoảng, thiếu chút nữa té ngã.

“Tiểu Chung, người liên như vậy sợ ta?” Tiểu Khuê lấy mặt Lâm Gia Duy, đối với hắn ai oán nói: “Người tình nguyện khiến những người khác đối phó ta, cũng không chịu cùng ta mặt đối mặt? Tiểu Chung, người chính là như vậy đối đãi với ta?”

“Người, người đừng nói chuyện như vậy.” Phảng phất phải hắn có tội, Chung Khuê liên tiếp lui về phía sau, để đến bàn công tác, này mới dừng lại đến, “Ta ——” khóe mắt nhìn đến Hồ Ly cùng Ngôn Thâm, lấy ánh mắt hướng bọn họ cầu cứu.

Tiểu Khuê thân thể ngăn trở tầm mắt của hắn, trách cứ hắn: “Tiểu Chung! Ta đứng ở trước mặt người, vì cái gì người còn muốn nhìn người khác?”

“Người không nên ép ta.” Chung Khuê lui không thể lui, “Nếu người tự do, vì cái gì còn muốn tới tìm ta? Người có thể dùng thân phận Lâm Gia Duy sinh hoạt, không cần tới quấy rầy ta nữa!”

Tiểu Khuê cười lạnh.

“Người cười cái gì? Ta là nghiêm túc.” Chung Khuê bị y cười đến trong lòng nhảy dựng nhảy dựng, bất an.

“Ta biết người là nghiêm túc. Cho nên mới càng cảm thấy đáng cười.” Tiểu Khuê giọng điệu hoang đường, còn nói: “Người hẳn là muốn biết, ta đối với người là ôm chặt ý tưởng như thế nào. Người hẳn là muốn biết, những năm gần đây, ta trôi qua sinh hoạt như thế nào.” Ngữ khí bình thản lại có vẻ ủy khuất.

Chung Khuê sắc mặt tái nhợt, đối mặt Tiểu Khuê đột nhiên đầu choáng mắt hoa. Hắn nháy mắt mấy cái, lắc đầu, ý đồ bỏ ra cảm giác choáng váng.

“Chúng ta là tâm linh tương thông, không phải sao?” Tiểu Khuê hướng dẫn, “Tiểu Chung, người hẳn là muốn biết ý nghĩ của ta.”

“Ta ta, ta không muốn biết.” Chung Khuê cự tuyệt. Rõ ràng Tiểu Khuê cách mình một bước xa, nhưng vẫn cảm giác nguy hiểm. Biết rất rõ ràng Tiểu Khuê sẽ không thương tổn tới mình, nhưng vẫn là cảm thấy sợ hãi.

“Người hần là muốn biết.” Tiểu Khuê nhiều lần cường điệu, cố ý thế nào cũng phải khiến Chung Khuê biết ý nghĩ của mình.

Không khí buộc chặt, Ngôn Thâm thấy thế, nghĩ rằng có lẽ nên ngăn cản hai người bọn họ. Lại bị Hồ Ly một bên một tay áp chế, nghe y nói: [ Đừng lo lắng, Tiểu Khuê sẽ không tổn thương hần. ] Huống hồ Tiểu Khuê lực lượng hiện tại cũng không cách nào có thể gây tổn thương cho bất luận kẻ nào.

“Tiểu Chung, người hần là muốn biết.” Như là ma quỷ nguyên rủa, Tiểu Khuê vừa hết câu, Chung Khuê một trận đau đầu, đau đến hần quì một gối, ôm đầu kêu thảm thiết.

Từng màn hiện lên trong óc hần, nếu như theo lời Tiểu Khuê, là hần nên biết, lại là sự thật thủy chung không dám đối mặt.

Hần không muốn biết, thế giới thuộc về Tiểu Khuê.

## 7. Chương 7

Ngay từ đầu, chính là hai người.

Từ lúc y có ý thức tới nay, chính là y cùng Tiểu Chung, hai người bọn họ, một nửa của nhau.

Vừa thành hình bản thân mở mắt ra, người thứ nhất thấy chính là Tiểu Chung, nháy mắt liền chú định y vĩnh hằng ái luyện. Chỉ cần liếc mắt một cái, liền có thể quyết định hết thấy.

Y vĩnh viễn nhớ rõ, ban sơ bắt đầu, y đối Tiểu Chung nói câu nói đầu tiên: “Ta chính là ngươi, ngươi chính là ta, chúng ta là một đôi gắn bó không thể phân.”

Đây không phải là y đối Tiểu Chung tuyên thệ, mà là nguyên rủa, y muốn bọn họ trở thành một đôi gắn bó không thể phân.

Nếu muốn nói thời gian y khoái nhạc nhất, chỉ sợ là hơn sáu năm vừa mới bắt đầu sinh hoạt nông thôn kia, cuộc sống chất phác đơn giản, ngày chỉ có hai người bọn họ.

Y thích nhất nghe Tiểu Chung ngẫu nhiên nhin không được ngâm nga vài câu sơn ca. Phảng phất là xướng cho y nghe.

“Lên núi nhìn tử đằng triền cây, xuống núi nhìn cây triền tử đằng. Tử đằng sống cây triền đến chết, cây sống tử đằng gặt gao cùng triền.”

Này vốn là tình ca xướng cho nữ tử nghe, nhưng vào lỗ tai y, y chính là thứ ký sinh đại thụ, lấy cây duy sinh tử đằng. Phải quán quít hần nhất sinh một đời, vĩnh viễn viễn.

Y luôn lắng lắng nghe, trong lòng một trận ầm áp, không tự chủ được cười ra.

Y từng nghĩ, nếu như có thể giống như vậy, chỉ hai người bọn họ, cùng nhau thật dài thật lâu, cũng là không tệ. Nhưng Tiểu Chung không để y mơ mộng đẹp lâu lắm.

Thôn trưởng thỉnh uống rượu mừng đêm hôm đó, đoàn người ồn ào tìm kiếm, y mơ hồ có chút dự cảm, Tiểu Chung tựa hồ phải rời khỏi y. Từ trong miệng hắn không ngừng nghe được say ngôn say ngữ, không ngừng nói cười vợ cười vợ, thậm chí nhắc tới A Muội trong nhà Vương thị.

Tiểu Chung cùng thôn nhân đối thoại, không ngừng xẹt qua tâm trí y.

“Huynh đệ các người tình cảm thật tốt.”

“Đến lúc đó ai thú lão bà, có phải cũng huynh đệ cộng hưởng hay không?”

“Như thế nào có thể, đương nhiên là đi ra ngoài. Tự lập môn hộ rồi.”

Sợ thấy Tiểu Chung muốn rời khỏi y.

Y không cần Tiểu Chung cưới vợ, không cần Tiểu Chung rời khỏi y, Tiểu Chung nên là của y, bọn họ là một đôi gắn bó không thể phân.

Nhưng ý nghĩ của y không thể truyền đến trong lòng Tiểu Chung.

Hôm sau, Tiểu Chung nói tới nói lui, cuối cùng vẫn là hỏi y: “Người thấy ta thú A Muội như thế nào?”

Tiểu Chung để y vỡ mộng, mộng đẹp thanh tỉnh, y với Tiểu Chung chung quy không sánh bằng một A Muội, một A Muội có thể trở thành vợ hắn, giúp hắn nối dõi tông đường.

Ma tính kiềm nén tới nay, mãnh liệt bạo khai, y không ngăn được tâm tình muốn tàn sát bừa bãi. Y biết, mình thương tổn Tiểu Chung, Tiểu Chung rất thống khổ, không ngừng hướng y cầu xin tha thứ. Y kỳ thật rất muốn dừng lại, y kỳ thật không muốn thương tổn Tiểu Chung. Nhưng y dừng không được, không thể khắc chế tàn bạo trong cơ thể mình.

Này mới là chân chính là y, chân chính ma nhân Tiểu Khuê.

Quá trình ngược đãi Tiểu Chung, y thậm chí cảm giác rất khoái nhạc, tựa hồ có thể thỏa mãn dục vọng mỗi bộ phận y.

Nhưng chỉ là như thế này, còn chưa đủ đã nghiền.

Y muốn càng nhiều càng nhiều thống khổ, y muốn càng nhiều càng nhiều khốc tiết. Y còn muốn khoái nhạc hơn.

Không đơn giản là Tiểu Chung, còn có thôn dân xui khiến Tiểu Chung rời khỏi mình, bọn họ cũng nên nhận được trừng phạt.

Muốn so với Tiểu Chung nhận được, càng thêm thống khổ gấp trăm lần.

Một phen đại hỏa, có thể hủy diệt thôn trang. Diệt trang, chỉ cần một đêm.

Y nhận được thỏa mãn trước nay chưa có, nhưng này chỉ là bắt đầu.

Sau đó, quanh mình y bắt đầu tụ tập quạ đen.

Quạ đen rất tốt, thông linh, lại nghe lời. Đối với giám thị Tiểu Chung, là giúp đỡ phi thường dùng tốt.

Y chỉ cần giết giết người, mặc cho quạ đen mổ xác chết thịt thối, có thể nhận được chúng nó trung thành.

Chỉ tiếc, Tiểu Chung không thích quạ đen.

Đoạn ngày Tướng Quân phủ, thật đúng là xưng được với bình thần. Hòa bình đến y cơ hồ quên ma tính của mình.

Tiểu Khuê cười lạnh, như thế nào có thể quên, y chỉ là cực lực kiềm chế mình mà thôi.

Người quốc gia này hiếu chiến, ngày hòa bình này sẽ không lâu dài.

Một ngày, trong triều Binh Bộ Thượng Thư Hoàng đại nhân đặc đến quý phủ quấy rầy, Tiểu Chung khiến tôi tớ khuyên lui Hoàng đại nhân, như vậy quần áo bất chỉnh lao ra phòng, đi đến trước mặt y.

Vừa nói, vừa giúp Tiểu Chung mặc áo khoác, sợ hấn cảm lạnh, giúp hấn mặc chắt. Quạ đen bay tới, mỗi con ngậm hài, đặt tới trên bàn, y cầm lấy hài, ngồi xổm xuống, nhắc chân Chung Khuê lên, giúp hấn đi giày.

Y thích giúp Tiểu Chung mang hài, thích cầm chân Tiểu Chung, giúp hấn đi giày. Tư thế hèn mọn cái gì, kỳ thật cũng không trọng yếu, y chỉ là thích ngán ngủi nháy mắt nắm giữ Tiểu Chung.



Ngày đó sau giờ ngộ, mang theo Tiểu Chung thân thể không thích hợp xuất môn xem hí. Vốn định Tiểu Chung có thể bởi vậy ý lại mình, cố tình Tiểu Chung tính tình cường ngạnh, chính là không chịu nhận y giúp đỡ. Tính toán này, xem như tính sai.

Hí chưa bắt đầu diễn, không nghĩ đến Trình Giảo Kim, Hoàng đại nhân hướng bọn họ tiếp đón. Rõ ràng là phái người nhìn chăm chăm Tướng Quân phủ, cùng bọn họ một đường tiến đến. Hoàng đại nhân vội vã như thế tìm y trao đổi, chắc là có liên quan chiến tranh.

Cũng tốt, rất hợp ý.

Chỉ là một bên Tiểu Chung nghe được tâm hoảng hốt, đặt chén trà xuống, đột nhiên vùng dậy ý nghĩ: Nếu, hẳn cũng có thể khinh địch như vậy chết đi, thật là tốt bao nhiêu.

Y lấy lại tinh thần, dừng lại cùng Hoàng đại nhân đối đàm, uống một ngụm trà, đối Tiểu Chung nói chuyện: “Không được nào, Tiểu Chung, không thể có loại suy nghĩ này.”

Đúng vậy, Tiểu Chung, về tử vong, tốt nhất nghĩ cũng đừng nghĩ.

Hôm sau, thánh chỉ đến, rốt cục phải khai chiến. Y đương nhiên vui vẻ thật sự. Ngược lại với y, Tiểu Chung có vẻ rầu rĩ không vui, thậm chí đối quạ đen phát giận. Y cũng chỉ có thể bởi Tiểu Chung chơi cờ, phân tán lực chú ý.

Trước khi xuất phát, tiểu hoàng đế tiến đến duyệt binh, y nhìn tiểu hoàng đế bên cạnh, thái độ ngạo mạn mà không ai bì nổi, đối y vênh mặt hất hàm sai khiến. Không sao, những khuất nhục nay y trước nhãn nhãn, một ngày nào đó sẽ toàn bộ đòi lại.

Tiểu hoàng đế đối đãi kiêu căng, còn có thể lộ ra tươi cười không quan trọng.

Đêm trước khai chiến, quạ đen của y bị Vu Sư địch quân bắt đi, là y sơ sẩy không chú ý nhiều hơn. Không nghĩ tới Vu Sư cư nhiên là hướng về phía Tiểu Chung mà đến.

Tình hình chiến đấu kịch liệt, mà bọn họ khải hoàn mà về. Khi quay về quân doanh, đầu tiên chính là vui mừng lộ rõ trên nét mặt Tiểu Chung, hướng về phía y kêu gọi tên của y.

Y biết Tiểu Chung vẫn để ý mình.

Địch quân đột nhiên đột kích, một mũi tên bắn trúng trái tim Tiểu Chung. Cho dù hiểu được Tiểu Chung sẽ không chết, nhưng nháy mắt này trái tim y căng thẳng. Lần đầu tiên trong đời, cảm nhận được sợ hãi to lớn.

Nhìn phương hướng Tiểu Chung biến mất, lập tức đuổi theo. Khi y đuổi tới tể đàn trên chiến trường, Vu

Sư chính giờ lên cao lưỡi đao, hung hăng đâm vào trái tim Tiểu Chung.

Y nghe được, nháy mắt ý nghĩ duy nhất trong lòng Tiểu Chung.

Tiểu Khuê ——

Tiểu Chung nghĩ, cư nhiên là y.

Bờ vực sinh tử, người Tiểu Chung cuối cùng nghĩ không phải người khác, chính là y Tiểu Khuê, một nửa của Chung Khuê.

Nói đến, có lẽ còn phải cảm tạ Vu Sư. Nếu không phải Vu Sư phương bác đối Tiểu Chung thi pháp, có lẽ y đời này cũng không biết thì ra Tiểu Chung trong lòng có y. Nhưng Vu Sư đáng chết. Tất cả người thương tổn Tiểu Chung đều đáng chết.

Huống hồ, y tàn bạo thị huyết ma tính, trời sinh thích giết người.

Tiểu Chung luôn nghĩ, hai người bọn họ, nhất định sẽ có báo ứng.

Y lúc ấy như thế nào cũng không tin, chính xác mà nói, bản thân ngay lúc đó, cũng không tin nhân quả thế gian.

Nhưng mà, trên đời này, là thật có nhân quả tuần hoàn.

Đại nạn hạn hán năm ấy, ma tính trong cơ thể y đột nhiên thức tỉnh, khắc chế không nổi mãnh liệt bốc lên, một cỗ lực lượng ngay cả bản thân cũng không thể khống chế. Ma tính hắc vụ theo thân thể của y phát ra, từng chút từng chút thôn phệ bản thân. Y không thể không mở ra kết giới, ngăn cách ngoại giới, không để hắc vụ này nguy hại Tiểu Chung.

Khi đó vừa không chú ý, hắc vụ liền đi đến trên người Tiểu Chung. Tiểu Chung không thèm để ý, nhưng y nhìn lại run như cây sậy.

Y không thể không rời đi Tiểu Chung, sợ trễ chút hắc vụ sẽ thôn phệ Tiểu Chung.

Tiểu Chung không biết, nhưng y biết. Ma tính hắc vụ, là thật tính toán thôn phệ hẳn.

Y chỉ có thể rời Tiểu Chung, một mình tìm kiếm phương pháp kiềm nén ma tính.

Lúc ấy đang gặp khó khăn, cảnh tượng người ăn thịt người, trong mắt y đúng là một loại phong cảnh khác.

Trong mắt của y trong cơ thể nhân loại linh hồn lam nhạt lưu động, khi người ăn thịt người kia linh hồn màu lam nhạt sẽ dần dần biến mất, linh hồn người còn sống sẽ đậm hơn. Linh hồn màu lam nhạt kia tựa hồ phi thường mỹ vị.

Y khát vọng linh hồn như vậy, y khát vọng linh hồn thâm sắc kia.

Lần đầu tiên ăn người, ma tính hắc vụ bồn chồn bình tĩnh trở lại, lần thứ hai, lần thứ ba —— ăn càng nhiều người, càng có thể khống chế hắc vụ. Cái tay vốn bị thôn phệ, từng chút từng chút một trở về.

Y rốt cục tìm được phương pháp ức chế ma tính —— ăn người.

Quạ đen là đồng lõa của y, dịch cốt tước nhục (lóc xương róc thịt), mở ruột mổ bụng, linh hồn càng dơ bẩn, càng mỹ vị, vào miệng lập tức tan.

Cách nửa năm, đã có thể thuận buồm xuôi gió khống chế hắc vụ, y thể này mới dám trở lại bên người Tiểu Chung. Mang theo Tiểu Chung rời hương trấn, đến kinh thành.

Kinh thành, mảnh đất phồn vinh, có nhiều linh hồn mỹ vị nhất.

Nhân gia nhà giàu sống qua thời kì khó khăn, không biết ăn bao nhiêu người, tản mát ra mê người hương vị ngọt ngào.

Vừa mới bắt đầu, vì không để Tiểu Chung phát hiện, y chỉ tới thành trấn bên cạnh kinh thành ăn người. Nhưng dần dần, khẩu vị y càng lúc càng lớn, càng ngày không đủ.

Trong kinh thành, nhân gia nhà giàu thực tủy biết vị, thường thường còn ăn thịt người. Đó là linh hồn màu lam phiếm đen. Y không chịu nổi hấp dẫn.

Tiểu Chung được xưng là đại thiện nhân, tựa hồ rất thích tình huống hiện tại, y không muốn phá hư hiện trạng. Bởi vậy khác với dĩ vãng can rõ giết người, y lần này cẩn thận điều thấp không để bất luận kẻ nào phát hiện.

Đến kinh thành đặt chân năm thứ năm, y chung quy ngăn cản không được khát vọng đối linh hồn dơ bẩn, vẫn còn xuống tay với nhân gia nhà giàu. Ngô thị, Lâm thị, Tần thị, đều bị y ăn.

Mất thấy mọi người vì thế đề cao cảnh giới, không khỏi có chút buồn cười. Cho dù quan binh bắt được y, có năng lực đối y như thế nào? Y là bất tử chi thân, ai có thể giết được y.

“Người cười cái gì?” Tiểu Chung đi qua bên cạnh y, hỏi y.

Trước mắt Tiểu Chung so dĩ vãng vui vẻ rất nhiều, y nói cái gì cũng không nguyện phá hư hắc khoái hoạt. Y giang hai tay, muốn Tiểu Chung lại đây, ôm hắc vào lòng, thỏa mãn cười nói: “Ta rất nhớ ngươi.” Trong lòng Tiểu Chung phá lệ dịu ngoan.

Nhưng vẫn bị Tiểu Chung phát hiện trên người y giấu không được mùi máu tươi, Tiểu Chung ở trong lòng ngực của y run rẩy. Y vẫn biết Tiểu Chung không thích y giết người.

“Ngươi có phải lại giết người hay không?” Tiểu Chung hỏi.

Y không chỉ giết người, còn ăn người. Y cười khở, sờ sờ lưng Tiểu Chung, giấu diếm hắc, “Ngươi không biết sẽ tốt hơn.”

Tiểu Chung không biết, sẽ không hận y. Trăm ngàn không thể để cho Tiểu Chung biết.

Nghĩ là nghĩ như vậy, nửa đêm giạt bình tĩnh, trong hơi thở toàn bộ là hương vị linh hồn nhân loại dơ bẩn, trong lòng Tiểu Chung ngủ rất sâu, không phát giác y đứng dậy, trở người tiếp tục giấc ngủ.

Có lẽ là đêm nay y làm quá mức, mới để hắc mỗi một quá mức, ngay cả y đứng dậy cũng chưa phát giác.

Hắc vụ hình thành quạ đen, đứng ở bên cạnh cửa sổ gỗ gõ, thúc giục y động thân.

Trong không khí hương khí lại càng thêm nồng đậm, y chịu không nổi hấp dẫn, phủ thêm áo khoác, hóa thành hắc vụ cùng quạ đen một đường, đến Hứa phủ ăn người.

Trẻ con là thức ăn của quạ đen, y chỉ ăn người trưởng thành.

Đến Hứa phủ, Hứa lão gia đang hành hạ đến chết nha hoàn nhà mình, nha hoàn đã hấp hối, Hứa lão gia còn không chịu thả nàng, ở trên người nàng điên cuồng đem thân thể.

Tiểu Khuê liếm liếm khoe miệng, trước mắt Hứa lão gia tản mát ra hương vị phi thường ngon miệng.

Quá trình ăn, hắc vụ quạ đen phần mình tản ra tìm kiếm con mồi của nó, Hứa thị đại phủ không một ai may mắn thoát khỏi, bất luận nam nữ già trẻ. Nồng đậm vị ngọt huyết nhục, dung hợp sâu vào linh hồn.

Vừa ăn vào bụng, y không dừng được.

Y nghe được Tiểu Chung đến đây, nhưng y không dừng được, cắn mạnh xương cốt Hứa lão gia, uống máu của hắc, ăn thịt hắc.

Tiểu Chung cảm xúc thập phần bi thương, cũng nảy lên trong lòng y, cắn huyết nhục, tâm tư dần dần hạ xuống.

Sau đó Tiểu Chung đến đây, biểu tình không dám tin, không thể chịu đựng được, phun đến rồi tỉnh rồi mù. Trách cứ y: “Người như thế nào có thể —— “

Như thế nào có thể như thế nào? Ăn người sao? Nhưng mà không ăn không được a, không ăn sẽ bị hắc vụ cắn nuốt.

Tiểu Chung không hiểu, tổn thương y. Cho nên y xúc động, làm một chuyện ngu xuẩn.

Y bức Tiểu Chung ăn người. Tiểu Chung khóc, không ngừng mắng y.

Chung Khuê. Y nguyện ý vì người này, kiềm nén ma tính. Y thậm chí có thể vì người này thay đổi thuận theo, y có thể chịu đựng không giết người.

Nhưng mà Tiểu Chung mắng y, lấy cái chết bức ép, nói phải rời khỏi mình.

Người như thế nào sẽ chết đâu? Biết rõ Tiểu Chung không chết được, nhưng vẫn khiến hấn rời đi.

Bởi vì Tiểu Chung là như thế cường liệt căm hận mình, chân chân chính chính thống hận y.

Mà y chỉ có thể không ngừng không ngừng mà ăn người, linh hồn dơ bẩn vốn mỹ vị, tựa như ăn sáp, tẻ nhạt vô vị.

Y nghĩ, đây chính là báo ứng của y.

Hết thấy đều là y sai, dung túng ma tính trong cơ thể không ngừng diễn sinh, nếu không sẽ không đi đến cục diện bây giờ.

Y thật y vọng mình không phải yêu ma, mà chỉ là nhân loại bình thường.

Trong miệng là thi cốt Hứa lão gia, hòa với nước mắt một hơi một hơi nuốt vào.

Tiểu Chung, đừng đi, trở về bên cạnh ta.

Y là như vậy như vậy nóng bỏng khát vọng, một ngày nào đó Tiểu Chung trở lại bên cạnh y.

Nhưng không. Y chờ là công dã tràng.

Quạ đen mang về tin tức, nói cho y biết Tiểu Chung xuất hiện ở phương đông, y đến phương đông tìm kiếm.

Đỉnh núi Bạch Bạch Sơn, bay qua một đám quạ đen.

Lần đầu tiên cùng Lục Từ gặp mặt, đối phương tưởng lầm mình là Tiểu Chung, giúp y mở cửa, cười với y, lôi kéo tay y tiến vào trong phòng.

“Anh hôm nay sao trở về sớm như vậy, ” Lục Từ cười hỏi, còn nói: “Anh với em nhất định tâm linh cảm ứng, em vừa rồi còn nói, hy vọng anh hôm nay về sớm chút đâu!”

Nữ nhân từ lúc cùng y chạm mặt đầu tiên bắt đầu, vẫn nói không ngừng, ẩn ẩn lộ ra quan hệ cô ta cùng Tiểu Chung.

“Ông xã, em đã nói với anh, hôm nay Nhân Nhân có đột phá lớn.” Lục Từ lôi kéo y, đi vào phòng trẻ con, trong không khí tràn ngập mùi sữa. Hương vị trẻ con.

Trong phòng đặt một giường trẻ em, đứa bé trên giường tập trung chú ý vào trò chơi huấn luyện trẻ con, đứa bé duy nhất trên giường, phát ra tiếng kêu bì bõm mơ hồ không rõ, muốn khiến người khác chú ý.

Đây là ——

“Ông xã mau tới!” Lục Từ về phía trước, đứng ở bên giường trẻ con, ngoắc y đi qua.

Y cất bước đến phía trước, nhìn nữ nhân kia, lại nhìn nhìn đứa bé trên giường, một cổ lửa giận nảy lên.

Đây là vợ Tiểu Chung, đây là con Tiểu Chung. Mà y chỉ là một người khách bên ngoài.

Nữ nhân này bữa bãi nghĩ lầm y là chồng cô ta, lôi kéo tay y, cùng y thân mật đối thoại.

“Anh xem, ” Lục Từ đối Lục Nhân nói: “Nhân Nhân, Nhân Nhân, mẹ là ai?” Lấy hình miệng hướng dẫn đứa bé nói chuyện.

Chỉ thấy đứa bé mở to mắt, mờ mịt nhìn cô ta, thông thả nói với cô đơn âm đơn giản: “Ân mẹ.”

“Nghe không! Nhân Nhân vừa mới gọi em là mẹ a!” Lục Từ kích động vỗ cánh tay y, mặt đầy cảm động.

Y lãnh mắt nhìn anh nhi, quả thật cùng Chung Khuê có chút tương tự, nhưng bề ngoài mà nói, càng giống nữ nhân bên cạnh y. Bởi vì đây là vợ Tiểu Chung, đây là con trai Tiểu Chung. Tất thấy trong phòng này, khắp nơi nhắc nhở y, mình chỉ là người ngoài.

Đứa bé dời chú ý, từ trên người mẹ nó, chuyển qua trên người Tiểu Khuê, kinh ngạc, hai giây, thấy phía sau y khí tức hắc ám đáng sợ phảng phất như cánh khổng lồ. Đứa bé chưa từng thấy quái vật lớn như thế, nhưng vị này bộ dạng cùng ba rất giống lại không biết là ai khóc lớn lên. Đối phương tản mát ra bầu không khí đáng sợ, mạc danh khiến bé sợ hãi.

“Nhân Nhân, sao lại khóc?” Lục Từ đau tích nói, nhẹ nhàng ôm lấy đứa bé. Lắc lắc lắc lắc, chọc nó vui vẻ. Thường ngày động tác này có thể dễ dàng khiến đứa trẻ dừng khóc, nay lại mất đi tác dụng, càng khóc càng lớn tiếng.

Ánh mắt đứa bé nhìn chằm chằm Tiểu Khuê không buông, càng sợ hãi càng nhìn chằm chằm, hành vi thuộc về đứa trẻ vừa mâu thuẫn vừa hiếu kỳ.

Y một cổ buồn bực dâng lên, đối với mẹ con hai người trước mắt dâng lên sát khí. Trùng Lục Từ, y chỉ cần vừa động, có thể dễ dàng giết chết đối phương.

Cứ như vậy giết cô ta đi, tính cả đứa bé kia nữa, chỉ cần một động tác, có thể đoạt lấy tính mệnh của bọn chúng, không cần tiêu phí khí lực. Tuy rằng linh hồn không mỹ vị lắm, nhưng vẫn có thể nhét bụng, chất dinh dưỡng duy trì một, hai ngày.

Giết đi.

Nhưng nháy mắt này, Tiểu Khuê chần chờ.

Trong đầu y hiện lên hậu quả giết bọn họ.

Nếu là Tiểu Chung phát hiện chuyện y làm, Tiểu Chung sẽ hận y, càng thêm hận y. Càng hơn bất cứ chuyện gì trước kia, Tiểu Chung sẽ gấp trăm lần gấp trăm ngàn oán hận mình.

Chỉ là tưởng tượng, liền từng trận đau lòng. Y nghĩ, y gánh không nổi thống khổ lại một lần nữa bị Tiểu Chung oán hận.

Cho dù hiện tại y đã muốn giết bọn họ, y cũng phải nhẫn nại.

“Ông xã?” Lục Từ vỗ vỗ lưng con, chậm rãi xoay người lại.

Nhẫn nại, y phải nhẫn nại.

Mạnh dùng lực đẩy, đẩy ngã Lục Từ, Lục Từ che chở con trai ngã xuống đất, khiếp sợ nhìn y, giọng the thé hỏi: “Anh đang làm cái gì?” Đứa trẻ bị chấn động, cảm nhận được mẹ truyền đến phần nộ, sợ tới mức oa oa khóc lớn.

Tiểu Khuê hốt hoảng, lui một bước, nhìn chăm chăm hai mẹ con bọn nàng thật lâu không nói, lập tức quay đầu đi.

“Chung Khuê! Anh đi đâu?” Lục Từ hô to, còn cùng với tiếng đứa bé khóc.

Nghe vào lỗ tai y, phảng phất ù tai, ông ông tác hưởng.

Tiểu Chung, người chính là như vậy đối đãi với ta. Một trận chua xót, ánh mắt tụ tập hơi nước, đây là lần thứ hai y khóc. Thế giới này chỉ có Tiểu Chung có thể làm cho y dụng tâm đối đãi như vậy, khiến y khổ, khiến y đau.

Vì hân, không tiếc buông tay, để hân tự do. Nhưng y trả giá được cái gì? Một đứa con trai, một người vợ. Y như vậy tính cái gì?

Tiểu Chung a Tiểu Chung, người sao nhẫn tâm cô phụ ta.

Y ngẩng đầu, ngưỡng nhìn trời không, cảm xúc bi thương bao phủ y, hắc vụ bốn phía bao trùm thân thể y, thẳng đến y hoàn toàn nhập vào trong bóng tối. Một tiếng khóc cũng truyền không ra bức tường hắc vụ chắc chắn chặt chẽ ngăn cản.

Chuyện cách ước chừng năm năm, y lại lần nữa tới chơi nhà Chung Khuê. Lục Nhân đủ năm tuổi đến vườn trẻ, giữa trưa mới có thể trở về; mà Chung Khuê ở trường học công tác ước chừng năm giờ chấm dứt. Trong nhà chỉ còn một mình Lục Từ, y tiến lên gõ cửa. Đứng ở cổng lớn, cửa hai bên cửa dán câu đối, thay thành chú thuật cổ xưa trấn ma tránh quỷ.

Chẳng lẽ Tiểu Chung tưởng rằng như vậy có thể đối phó y? Quá ngây thơ rồi. Luận pháp lực, Tiểu Chung còn chưa đủ tư cách. Động thủ, hủy câu đối hai bên cửa. Tiêu hủy chú thuật, chỉ cần một lát.

“Lại quên mang chìa khóa rồi?” Lục Từ tiến đến mở cửa, cười y mơ mơ màng màng. Đối này sớm đã quen.

Nữ nhân, đối y xảo tiểu thiện hề (nụ cười xinh đẹp duyên dáng). Y chỉ cảm thấy ghê tởm. Nhưng ở mặt ngoài đối với Lục Từ xả ra mỉm cười, bắt lấy cô ta, xoay người hôn môi cô ta.

Đây là chơi đùa nữ nhân Chung Khuê, nữ nhân đáng chết.

Lục Từ không chống cự, mặc y muốn làm gì thì làm, dục cụ còn ngênh, cuối cùng thuận theo cùng y phát sinh quan hệ.



“Ông xã anh hôm nay —— thật thô lỗ —— em, có chút đau, a ——” Lục Từ ưm, bắt đầu cầu xin tha thứ.

Cả buổi sáng Tiểu Khuê không buông tay, tình ái chưa từng duy trì lâu vậy, Lục Từ khóc kêu thảm thiết, chống đỡ không thể, Tiểu Khuê nắm chặt thân thể của cô ta, không để cô ta lộn xộn. Dem toàn bộ phần nộ đều phát tiết tại trên người cô ta.

Chỗ hai người giao hợp, chảy không ít máu tươi. Cả giường vết máu loang lổ.

Cuối cùng vừa động thân, Tiểu Khuê đem tất cả đều lưu lại trong cơ thể Lục Từ. Trong quá trình y thậm chí ngay cả quần áo cũng chưa cởi, thối lui thân thể Lục Từ, sửa sang lại sửa sang lại quần áo, một câu cũng không nói, cứ như vậy rời đi.

Nữ nhân sớm chết ngắt, thẳng đến y rời đi cũng không có dấu hiệu tỉnh lại.

Tiểu Khuê bước ra cửa nhà Tiểu Chung, hảo tâm đóng cửa lại, xoay người, lộ ra mỉm cười giảo hoạt.

Y nghĩ, Tiểu Chung nhất định sẽ tìm đến y, hơn nữa rất nhanh sẽ lại đây. Sợ Tiểu Chung trở về tìm không thấy người, lưu lại hai, ba con quạ đen đóng giữ, như vậy Tiểu Chung nếu muốn tìm người sẽ mau chút.

Xa xa tựa hồ có thể thấy bóng dáng xe trẻ con, Lục Nhân năm tuổi tan học về nhà.

Đáng thương Nhân Nhân, mẹ của nó chỉ sợ không thể giúp nó mở cửa. Tiểu Khuê sung sướng khi người gặp họa nghị.

Không như mong muốn, Tiểu Chung cũng không như y sở liệu lập tức tìm y.

Quạ đen nói cho y biết, Tiểu Chung về nhà, phát hiện thảm trạng Lục Từ, không nổi giận dùng dùng muốn tìm y lý luận, ngược lại kêu xe cứu thương, trước cứu nữ nhân kia, còn đầy mặt khẩn trương hề hề.

Ở trong lòng Tiểu Chung, là nữ nhân kia ưu tiên, nghĩ đến liền bực bội.

Đợi cho quạ đen thông tri tình huống Lục Từ ổn định, mới nhận được tin tức Tiểu Chung mang đến. Bò câu trắng Thúc Thân mang đến tin tức: [Người tới ] Như vậy ngắn gọn hai chữ. Vì hai chữ này, khiến y lông mày, vui vui vẻ vẻ phó ước, theo bò câu trắng lãnh đạo phương hướng tiến đến tìm hấn.

Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung Tiểu Chung ——

Y là cỡ nào tưởng niệm hấn.

Tiểu Chung ở trước mặt y, không tự chủ được cước bộ nhanh hơn.

“Đủ!” Đột nhiên hét lớn một tiếng.

Tiểu Khuê mạnh dưng lại, đầy mặt nghi hoặc hỏi hẩn: “Làm sao?”

Tiểu Chung ngưng trọng nhìn y, vẻ mặt lý có sợ hãi, sợ hãi, phần nộ, oán hận —— còn có chút cái gì cảm xúc phản đối, Tiểu Chung chính là như vậy đối đãi y.

“Tiểu Chung, ngươi làm sao vậy?” Y không hiểu. Thật vất vả tìm được Tiểu Chung, Tiểu Chung sao nhìn y như vậy.

“Ngươi đứng ở nơi đó là được, đừng đi tới nữa!” Tiểu Chung đề phòng nói.

Y tuy là yêu ma, nhưng cũng sẽ bị thương. Đầy mặt phức tạp nhìn Tiểu Chung, nghe hẩn từng câu từng từ nói ra lời tàn nhẫn.

“Chuyện ngươi làm với vợ ta, thật sự thật quá đáng! Ngươi đối với ta là có cái gì bất mãn, toàn bộ đều đổ lên người ta, không nên thương tổn người nhà ta!”

Người nhà ngươi!?

“Vợ ta cả đời này chưa làm qua chuyện xấu gì, cùng người ôn hòa, thiên chân thiện lương, cô ấy là người tốt. Ta không hiểu, ngươi như thế nào hạ thủ được? Cô ấy là vợ ta a.”

Là vì cô ta là vợ ngươi, mới phải làm như vậy.

“Ngươi quá tàn nhẫn.”

Ai tàn nhẫn? So ngươi phản bội ta ai tàn nhẫn? So ngươi bỏ lại một mình ta tiêu dao khoái hoạt ai tàn nhẫn? So ngươi sau lưng cùng người khác hạnh phúc khoái hoạt ai tàn nhẫn?

“Mấy trăm năm qua, ngươi chính là như vậy, vẫn tra tấn ta! Rốt cuộc muốn như thế nào ngươi mới chịu buông tha ta?”

Thả ngươi? Chuyện không có khả năng.

“Ta van cầu ngươi buông tha ta, buông tha người nhà của ta.”

Lại một lần nghe Tiểu Chung nói người nhà, y rất cục nịnh không được mở miệng: “Ta không có khả năng buông người.”

Tiểu Chung ngẩn ra, kinh ngạc nhìn y.

“Ta tuyệt đối sẽ không buông người!” Y nhắc lại.

“Người, người rốt cuộc muốn như thế nào?” Tiểu Chung thở sâu, thêm can đảm hỏi thẳng.

Trong lòng dấy lên một cỗ hy vọng, mở miệng: “Ta muốn người lưu ở bên cạnh ta.”

Ở trong mắt Tiểu Chung đọc ra tin tức tuyệt vọng, tâm y không ngừng trầm xuống, cười lạnh một tiếng, nói: “Rời khỏi ả ta.”

Tiểu Chung sững sốt một hồi, mới trả lời: “Cô ấy hiện tại thân thể rất suy yếu, vừa mới xuất viện, ta không thể —— “

“Ta nói, rời khỏi ả!” Phẫn nộ rống lên, dừng lại, áp chế ma tính nổi giận, “Không thì, người chờ giúp ả nhất xác đi.” Nói xong, xoay người, hóa thành hắc vụ rời đi.

“Tiểu Khuê!”

Phía sau Chung Khuê lên tiếng gọi, nhưng y không quay đầu lại. Không cho Tiểu Chung bất cứ đường sống cứu vãn, nhất định muốn hấn rồi nữ nhân kia, bằng không liền giết cô ta.

Tiểu Chung a Tiểu Chung, rốt cuộc là ai vô tình vô nghĩa, mấy trăm năm qua tình nghĩa cũng có thể bỏ qua, ở trong lòng hấn mình cái gì cũng không phải sao? Rốt cuộc ai mới nhẫn tâm, ai mới tàn nhẫn nhất.

Chân chính nên tuyệt vọng, hấn là y.

Chuyện cách nhiều năm, lại lần nữa gặp Tiểu Chung, chính là thời điểm cùng Lục Ngôn Thâm, hồ yêu chạm mặt, khi đó ba người bọn họ liên thủ cùng phong ấn y.

Rốt cuộc ai mới tuyệt tình tuyệt nghĩa.

## 8. Chương 8

“A ——” Chung Khuê nẩy lên hồi ức ngắt quãng, hít thở sâu. Tay ôm trán, quỳ quỳ, hấn đối Tiểu Khuê rống to: “Tránh ra!”

“Tiểu Chung, đây chính là ta.” Tiểu Khuê đối hần nói: “Người nói một chút, người đối xử ta như thế nào?”

Chung Khuê đối y hung hăng trừng, “Ta không xin lỗi người. Lục Từ năm đó cũng không làm cái gì, người lại là như thế nào đối đãi cô ấy?”

“Đừng nhắc ả! Không cho phép người nhắc ả! Người như thế nào nhẫn tâm đối ta như vậy?” Mặt Lâm Gia Duy bắt đầu vận vẹo. Mặt Tiểu Khuê phẫn nộ, từng bước tới gần Chung Khuê.

“Là người phản bội ta trước.”

[Bây giờ là phải quỳ xuống nhận sai, hay là chịu đòn nhận tội? ] Một bên Hồ Ly xem không kiên nhẫn, nhin không được ra tiếng.

Một câu người hần là muốn biết, một câu người như thế nào nhẫn tâm đối ta, không phiền sao? Rốt cuộc có cái gì muốn nói, không có thể một lần nói rõ ràng, mau giải quyết chút. Lục Ngôn Thâm xuất môn đã lâu rồi, trong cơ thể hần còn có yêu khí của mình, đến lúc đó âm khí nhập thể, phải làm thế nào mới tốt. Đáng giận, y đã nói hôm nay đừng xuất môn, Lục Ngôn Thâm chính là không nghe lời. Hồ Ly trong lòng phiền táo.

“Người rốt cuộc muốn như thế nào?” Chung Khuê hỏi, trợn to mắt trừng y.

Tiểu Khuê chậm rãi ngồi xổm xuống, ngồi ngang hần, khôi phục cảm xúc, đầy mặt lạnh lùng. Đưa tay nắm tay Chung Khuê, hai tay bao lên tay Chung Khuê, y nói: “Ta muốn người trở lại bên cạnh ta.”

Chung Khuê không thể hiểu được, “Người không phải hận ta sao? Vì cái gì còn muốn ta trở lại bên cạnh người?”

“Đúng vậy ta hận người.” Tiểu Khuê nắm chặt hai tay, “Ta chỉ muốn người trở lại bên cạnh ta, chúng ta vốn chính là nhất thể.”

Chung Khuê sửng sốt. Lấy lại tinh thần, hỏi: “Chẳng lẽ người muốn ăn ta?” Một lần nữa biến trở về nhất thể?

“Đương nhiên không phải, ta như thế nào bỏ được ăn người.” Tiểu Khuê đầy mặt hoang đường, “Ta chỉ là muốn cùng một chỗ với người. Người nếu không muốn ta giết người, ta không giết người là được.”

“Không có khả năng. Người không có khả năng không giết người.”

“Tin tưởng ta, ta hiện tại ký sinh trên thân thể Lâm Gia Duy, ta không cần giết người duy trì nhân hình. Ta có thể không giết người.” Tiểu Khuê ánh mắt chột lóe chột lóe, lóe quang mang hy vọng.

“Vậy Lâm Gia Duy đâu!? Hắn cũng là người a!” Chung Khuê phản bác, trừng y. Lúc trước Lâm Gia Duy là một người tốt bao nhiêu, tính cách thiên chân vô tà sáng sủa hoạt bát, toàn tâm toàn ý thâm nghĩ nghiên cứu ảo thuật càng khốc càng huyền. Nay lại vì tư dục của Tiểu Khuê, mà hủy diệt nhân sinh của cậu ta.

“Tiểu Khuê, ta làm không được.” Chung Khuê lắc đầu, vẫn lắc đầu cự tuyệt y.

Tiểu Khuê dừng lại, tất cả động tác bất động. Hai người chỉ là nhìn đối phương, đều là vẻ mặt thống khổ.

[Ngại quá, đánh vỡ, ] Hồ Ly xen vào hai người, trên cao nhìn xuống nói: [Có phải hay không chỉ cần Tiểu Khuê có hình thể ban sơn, người có thể ngoan ngoãn cùng y bên nhau, hay là như thế nào? Ngại quá, hôm nay thời tiết thật sự không tốt, chúng ta thời gian không nhiều. Ta muốn làm nhanh cho xong mọi việc, sau đó nhanh về nhà. Các người nói như thế nào? ]

“Hồ Ly, có lẽ phép chút.” Ngôn Thâm nhẹ trách, đi đến bên người Hồ Ly.

[Ta rất có lễ phép, được chưa. Ta nói hai lần ngại quá nha. Người phải biết chúng ta ngồi ở chỗ kia xem cuộc vui, một hồi lâu, ta đến bây giờ còn chưa bắt được trọng điểm. Phim tám giờ so các người có hiệu suất hơn. ] Hồ Ly bạch nhãn trừng hắn. Bộ dáng không kiên nhẫn.

“Hồ Ly!”

[Đạo sĩ thú vị tìm chúng ta đến, là muốn làm người chủ trì lời đài chia tay sao? Hiện tại đang giải thích, kế tiếp nếu muốn đánh một trận hay là làm gì đều được, tóm lại có thể nhanh lên hay không? ]

“Vậy thu tiết mục lại tốt không.”

[Đáng giận, nói đến liền tức, ta siêu thích xem. Không nhớ thu. ]

Tiểu Khuê cùng Chung Khuê ngửa đầu nhìn Hồ Ly Ngôn Thâm bọn họ một đáp một xuống, đột nhiên ngoài trạng huống, song song tràn ngập nghi hoặc nhú chặt lông mày.

“Hồ yêu, người nguyện ý giúp ta?” Không rõ nhất là Tiểu Khuê, y còn từng muốn ăn nó đâu, thậm chí thiếu chút nữa hại chết Lục Ngôn Thâm. Như vậy y còn nguyện ý hỗ trợ? Tiểu Khuê không tin.

[Chỉ cần có thể để ta nhanh đem người này mang về nhà. Chút bận rộn ấy không tính cái gì. ] Hồ Ly một bộ không ngại phiền toái, từ áo trong rút ra giấy trắng Thúc Thân.

“À à.” Ngôn Thâm nhìn động tác của y, biết Hồ Ly muốn làm cái gì, bưng tỉnh đại ngộ gật gật đầu, tán thành: “Phương pháp như vậy không tệ, bất quá hữu dụng sao?”

[Vây phải xem ý chí của y. ] Hồ Ly trả lời, liếc Tiểu Khuê một cái.

“Cái gì cái gì? Có ý tứ gì?” Chung Khuê bị hai người một hỏi một đáp không hiểu ra sao.

Ngôn Thâm thay hần giải đáp: “Hồ Ly muốn đem Tiểu Khuê chuyển qua trên giấy Thúc Thần. Như vậy hẳn là có thể làm ra một hình thể. Tiểu Khuê không cần phụ thân người khác nữa.”

“Các người thật muốn làm như vậy? Y là yêu ma vạn ác không tha! Y, y còn từng hại người! Các người điên rồi sao?” Chung Khuê kích động muốn ngăn cản Hồ Ly.

“Tiểu Chung! Ta sẽ không giết người nữa!” Tiểu Khuê bắt lấy tay Chung Khuê, siết chặt không buông, “Ta đáp ứng người không giết người, ta sẽ không giết người nữa!”

“Ta thấy người giết rất nhiều người, ta không có biện pháp tin tưởng lời người nói.” Chung Khuê đẩy y, thử rút tay mình về, nhưng đối phương không buông tay.

[Đơn giản. Nếu y lại giết người, người tới tìm ta, ta phóng hỏa thiêu giấy Thúc Thần, y lập tức hôi phi yện diệt. ] Hồ Ly ha cười một tiếng, đến bên bàn làm việc của hần rút bút đen viết chú ngữ lên giấy. Đối Tiểu Khuê vẫy tay, mệnh lệnh y: [ Yêu ma, tới nơi này. ]

Tiểu Khuê đứng lên, rút cục buông tay Chung Khuê, đến trước mặt Hồ Ly. Có chút do dự, “Hồ yêu, người thật muốn giúp ta? Vì lý do muốn sớm về nhà?”

[ Có phiền hay không, nhanh một chút. Nói thực ra, ta đối với người một chút hảo cảm cũng không có, nếu không phải các người lải nhải lải nhảm, chúng ta đã sớm rời khỏi nơi này. Phiền người phối hợp chút, đừng lãng phí thời gian lẫn nhau. ] Hồ Ly một phen nói ra khiến Ngôn Thâm nhéo mạnh một cái.

[ Rất đau nha! Lục Ngôn Thâm! ]

Ngôn Thâm không để ý tới y, đối Tiểu Khuê nói: “Người phải cam đoan không đả thương người, chúng ta mới có thể giúp người.”

[ Cái gì chúng ta, có thể giúp y chỉ có ta mà thôi. ] Hồ Ly một bên than thở.

“Hồ Ly, im lặng.” Ngôn Thâm cười nói. Hồ Ly ngoan ngoãn ngậm miệng.

“Ta cam đoan không giết người.” Tiểu Khuê cam đoan.

Ngôn Thâm nhẹ nhàng lắc đầu, sửa đúng y: “Người phải cam đoan không đả thương người.”

Tiểu Khuê chần chờ hồi lâu, cúi đầu nhìn phía Chung Khuê, hần cũng nhìn mình. Hỏi hần: “Tiểu Chung, nếu ta cam đoan không đả thương người, người sẽ trở lại bên cạnh ta sao?”

[Hừ, điều kiện thật nhiều. Lòng vòng quá. ] Hồ Ly hừ một tiếng. Ngôn Thâm muốn y đáp ứng không đả thương người, mới cho y hình thể; y yêu cầu Chung Khuê lưu ở bên cạnh y, mới nguyện ý cam đoan không đả thương người. Có chuyện tốt như vậy, y cũng phải trộn thêm một cước, [ Lục Ngôn Thâm ta giúp bận rộn, người tháng này phải ngoan ngoãn chờ ở nhà cho ta, không được xuất môn. ]

“Không được, người đây là hạn chế tự do thân thể, là phạm pháp. Ta cự tuyệt.” Ngôn Thâm bác bỏ.

[ Không thì ta không giúp. ] Làm bộ muốn thu hồi giấy Thức Thần.

“Người yêu cầu nói không thông a, nếu ta một tháng đều chờ ở nhà, vậy ai xuất môn mua thức ăn?” Ngôn Thâm hỏi.

[ Không cần lo lắng, Thức Thần sẽ mua. ]

“Thật không phân rõ phải trái.”

[ Coi như người đáp ứng. ] Hồ Ly cười hì hì. Tầm mắt trở lại hai vị Chung Khuê, Tiểu Khuê này. Ngôn Thâm đã đáp ứng, hai vị này cứ nhiên còn đang kéo tha, rốt cuộc là đang lo lắng cái gì? Hồ Ly thập phần phiền táo.

[ Người rốt cuộc muốn như thế nào? ] Hồ Ly giận dữ hỏi Chung Khuê: [ Không thì đáp ứng y, không thì cự tuyệt y, quyết định nhanh một chút được không! ]

Chung Khuê quay mặt qua, lảng tránh ánh mắt Tiểu Khuê tràn đầy hy vọng, “Nhưng mà ta có sinh hoạt của ta. Ta thực thích cuộc sống bây giờ.”

“Nói đến cùng người vẫn là không thích ta.” Tiểu Khuê thương tâm khổ sở. Y đều nguyện ý không hề đả thương người, cũng không theo đuổi trở thành nhân loại, y thậm nghĩ cùng Tiểu Chung bên nhau. Nhưng Tiểu Chung vẫn không thích y.

“Ta đối với người —— ta cũng không biết.” Chung Khuê thở dài.

“Người đối với ta công bằng chút.” Tiểu Khuê thực ai oán.

Lục Ngôn Thâm giật nhẹ ống tay áo Hồ Ly, đối y kề tai nói nhỏ. Hồ Ly nghe kế hoạch của hần, bưng tỉnh đại ngộ, [ Không nói sớm! Còn lãng phí nhiều thời gian như vậy. ]

“Ta cũng là vừa quyết định.” Ngôn Thâm nhún vai.

[ Ta đây liền không khách khí. ] Hồ Ly một chưởng đánh lên Tiểu Khuê. Trừu tượng mà nói, là đem Tiểu Khuê trong cơ thể Lâm Gia Duy đánh ra; cụ thể mà nói, là Tiểu Khuê chất lỏng từ trong miệng Lâm Gia Duy nhỏ ra. Hồ Ly lấy hỏa hồ bao tròn, Tiểu Khuê phát ra kêu thảm thiết.

“Người làm gì?” Chung Khuê dọa nhảy dựng.

[Chuyện không quan người. Dù sao chỉ cần đem yêu ma này cách người ra, không phải sao? Hỏi nhiều như vậy làm gì! ] Hồ Ly quát một tiếng.

“Hồ Ly, phải có lễ phép.” Ngôn Thâm nhắc nhở không đến nơi đến chốn.

[Còn chưa thô tục, cũng đã rất có lễ phép. ] Hồ Ly hừ nói.

“Tóm lại, chúng ta đem Tiểu Khuê mang đi. Những chuyện khác người đừng lo lắng, chúng ta sẽ xử lý. Đúng rồi, vị bạn học này phiền toái người chiếu cố, chúng ta đi trước.” Bởi vì Lâm Gia Duy mất đi ý thức mà ngã xuống do Ngôn Thâm đỡ hất, Ngôn Thâm công đạo xong sau, cẩn thận buông Lâm Gia Duy.

“Người muốn mang Tiểu Khuê đi đâu?” Chung Khuê hỏi.

“Rất trọng yếu sao?” Ngôn Thâm hỏi lại.

Chung Khuê nhất thời không nói gì, không biết nên truy vấn như thế nào. Chỉ có thể trở mắt nhìn Ngôn Thâm cùng Hồ Ly mang theo chất lỏng Tiểu Khuê rời văn phòng, lưu lại hắn cùng với Lâm Gia Duy hôn mê, cứ như vậy mà đi. Hắn nhìn chằm chằm cửa chậm rãi khép lại, vì cái gì trong lòng hắn lại có chút thất lạc?

Rời khỏi văn phòng Chung Khuê Ngôn Thâm cùng Hồ Ly, đến bàn ghế đá trong sân trường ngồi xuống, Ngôn Thâm cầm dù, ngăn âm khí bốn phía, đối mặt chất lỏng Tiểu Khuê nói: “Như vậy đáng giá sao?” Hỏi Tiểu Khuê.

Theo Hồ Ly cởi bỏ hỏa hồ, thả Tiểu Khuê lên bàn, Tiểu Khuê vẫn lớn tiếng khóc.

Mặc dù Tiểu Khuê từng đối cha bất lợi, cũng hại thảm mình, thậm chí một kéo cắt đứt quan hệ hắn cùng Hồ Ly. Nhưng hiện tại ngẫm lại, này hết thấy đều là vì có thể cùng Chung Khuê lâu dài cùng một chỗ. Nhưng mà, đến cuối cùng Chung Khuê đối y là ý tưởng như thế nào, cũng không nói rõ. Hai người ở chung mấy trăm năm, rõ ràng là tâm linh tương thông, đã ngăn cách như núi. Nghĩ đến, Tiểu Khuê còn thật đáng thương.

[ A —— Tiểu Chung Tiểu Chung —— ] Tiểu Khuê gào khóc.



[Yêu ma mà như người vậy, cũng thật là thật mắt mặt. ] Hồ Ly thập phần khinh thường.

“Người không có thể bớt tranh cãi sao?” Ngôn Thâm lắc đầu, không gật bừa hành vi Hồ Ly bỏ đá xuống giếng.

[ Tiểu Chung —— A —— ] Tiểu Khuê vẫn khóc.

“Đừng khóc, người lại khóc tiếp cũng không phải biện pháp.” Cho dù Ngôn Thâm nói như vậy, Tiểu Khuê vẫn khóc.

Nói không cốt khí cũng thế, y chính là khóc, gào khóc khóc lớn.

Ngôn Thâm ngẩng đầu, nhìn sắc trời, mặt trời sắp xuống núi.

[Người không thể chờ tiếp. ] Hồ Ly ra tiếng cảnh cáo, thúc giục hẳn: [Không cần lo cho ý nguyện của y, ta xem trước làm hết rồi nói sau. ]

Xem ra cũng chỉ có thể như vậy. Ngôn Thâm vô thanh đồng ý.

Hồ Ly cầm ra giấy Thúc Thần vừa họa xong, một chưởng đánh lên Tiểu Khuê trên bàn, hét lớn một tiếng: [ Thu! ]

Thu? Ngôn Thâm tràn ngập nghi hoặc.

Trên mặt bàn chất lỏng Tiểu Khuê bắt đầu tụ tập lên giấy, trở thành một viên tròn vo, đến đó dừng lại, không hề thành hình.

“Đây là chiêu nào?” Ngôn Thâm hỏi.

[Lúc trước nhìn trúng pháp thuật quốc tướng đã dùng qua, ta xem qua một lần, liền học vui đùa một chút. ] Hồ Ly hai tay ôm ngực, đầy hứng thú nhìn Tiểu Khuê hình cầu, y nói: [ Hiệu quả hình như không được tốt lắm. ]

“Dùng phương pháp bình thường! Bình thường là được!” Ngôn Thâm nhin không được thổ tào.

[Đợi đã, ta nhớ rõ còn hình như có mấy cái trình tự. ] Hồ Ly nhớ lại một chút, rốt cục nghĩ ra, [Hình! ]

Hình? Ngôn Thâm vẫn nghi hoặc.

Chỉ thấy hình cầu Tiểu Khuê bắt đầu xuất hiện hình dạng bất quy tắc, đậu phụ chiên, cá hồi nướng, cơm thịt kho —— hiển nhiên phản ánh ra vật phẩm trong lòng Hồ Ly suy nghĩ.

“À à, thì ra bữa tối ngươi muốn ăn mấy món này.” Ngôn Thâm cười nói.

[Cũng sắp đến giờ rồi, đã đói bụng. ] Hồ Ly ha cười.

Bụp một tiếng, một chiêu vỗ lên ngực Hồ Ly, là tay Ngôn Thâm vỗ vào, cả thổ tào cũng giảm đi. Tiểu Khuê còn đang biến hóa, mắt thấy tiếp như vậy cũng không phải biện pháp. Ngôn Thâm nói: “Ngươi phải nghĩ một người.”

[Nghĩ người —— ] Hồ Ly nói nhỏ, não trung lập tức hiện lên bóng người.

Chất lỏng Tiểu Khuê trực tiếp phản ứng suy nghĩ Hồ Ly, dần dần đắp nặn ra Lục Ngôn Thâm thời kì mười bảy, mười tám tuổi.

[ A! Đây không được! ] Hồ Ly kêu to.

“Chỗ nào không được?” Ngôn Thâm hỏi, bản tôn ở đây cũng chưa nói không được.

[Cho y bộ dáng này, về sau ta làm sao hạ thủ giết y được? Không được! Đây không được!] Trong đầu Hồ Ly một lần nữa tìm tòi bộ dạng nhân loại.

“Ta thấy y cái dạng này rất tốt. Không cần thay đổi đi.”

[ Không được, không được. ] Hồ Ly mạnh lắc đầu, chính là không dùng bộ dáng Ngôn Thâm thời kì thiếu niên.

Thiếu niên mặt Ngôn Thâm bắt đầu hòa tan, hình dạng bắt đầu bất quy tắc, nổi sóng lại lần nữa tụ tập. Là Lục Nhân khi hai mươi bốn tuổi.

[Được, này tốt! ] Hồ Ly thực vừa lòng, vừa muốn định hình. Nói cách khác, nếu như là Lục Nhân mà nói, y liền hạ thủ được giết y. (Đem tức giận đọng lại đã lâu đều phát tiết ra ——)

“Tốt cái gì a!” Ngôn Thâm kinh hô: “Đây là ba ta a!”

[A? Không được sao? ]

“Vô nghĩa! Đây là ba ta a!”

[Không thì người nói làm sao bây giờ? ]

“Vừa mới này rất tốt, làm gì không cần?”

[Theo như người nói, ta không hạ thủ được. ]

“Không được, tóm lại ba của ta không được!” Ngôn Thâm bác bỏ.

[Thật dong dài. Mặt trời sắp xuống núi. ] Hồ Ly tức giận suy nghĩ chọn người. Mặt Lục Nhân bắt đầu biến hóa. Ngôn Thâm nhìn Tiểu Khuê biến hóa, ánh mắt đều thẳng. Hồ Ly tràn ngập bình cảnh, [Đây là nhân loại cuối cùng trong ấn tượng của ta còn nhớ rõ. ]

Là bộ dáng mỹ thiếu niên Thường Phi. Ngôn Thâm nhin không được vỗ vỗ tay, “Oa, rất lợi hại nha. Thật sự rất giống.”

[Haiz, lại không đi ta cũng không có biện pháp. ]

“Này không tệ.” Ngôn Thâm tán đồng.

[Vậy cái này. ] Đạt thành nhận thức chung, Hồ Ly gọi tiếng: [Định! ] Tiểu Khuê liền như vậy định hình.

Thường Phi nếu biết hai người này cư nhiên nhấn tâm lấy hắn làm mô hình, khẳng định sẽ khóc ——

Bất quá trước mắt Tiểu Khuê đã khóc đến thảm thương, cũng là phi thường đáng thương.

[ Tiểu Chung —— ]

Ngôn Thâm, Hồ Ly hai mặt nhìn nhau, liếc mắt nhìn nhau, âm thầm trao đổi.

Mặt trời lặn về tây, sắc trời đã tối.

Lâm Gia Duy rốt cục tỉnh lại, nhìn chung quanh một hồi lâu, mới nhận ra đây là văn phòng thầy Chung.

Thầy cau mày, đầy mặt nghiêm túc, như có điều suy nghĩ đang nhìn mình xuất thần. Ngay cả cậu tỉnh cũng chưa phát hiện. Phảng phất như là xuyên thấu qua cậu nhìn người khác.

“Thầy ơi?” Lâm Gia Duy gọi về suy nghĩ hắn của.

Chung Khuê sững sốt, còn nói: “Lâm Gia Duy, cậu tỉnh rồi.”

“Em như thế nào ——” không biết nên hỏi như thế nào, cậu dừng lại, ký ức dừng từ sau khi gõ cửa đi vào.

“Cậu té xỉu.” Chung Khuê giải thích. Một câu té xỉu có thể giải thích hết thấy.

“Em gần đây rốt cuộc là làm sao?” Lại là đánh mất ký ức lại là té xỉu, Lâm Gia Duy đỡ trán, rất là phức tạp.

Chung Khuê thần sắc hoảng hốt, khuyên: “Người trẻ tuổi đừng chơi nhiều, chơi mệt chược, chơi game online, ngày thức đêm không ngủ, đối đãi mình như người sắt. Cậu hiện tại chỉ là mất đi ký ức, tiếp theo làm không tốt ngay cả mạng sống cũng không còn. Đừng y vào mình tuổi trẻ liền sơ sẩy thân thể —— “

Lâm Gia Duy nghe, nhin không được phản bác: “Nhưng là thầy nói này em đều không có ——” Cậu lại không chơi mệt chược (không biết chơi), lại không chơi game online (không có hứng thú), cũng không có ngày thức đêm không ngủ (lúc không báo cáo, mỗi ngày trễ nhất mười giờ rưỡi liền ngủ). Lâm Gia Duy đầu vừa nâng, nhìn phía Chung Khuê, sững sốt.

Chung Khuê mím môi, run rẩy, nước mắt tuông rơi.

“T, thầy!” Lâm Gia Duy bị dọa nhảy dựng, nằm mơ cũng không nghĩ tới, thầy cư nhiên sẽ khóc, nhưng lại khóc thành như vậy —— nước mắt rơi như mưa.

Chung Khuê đè nặng tâm, cảm giác thật là khổ sở. Khó chịu sắp hít thở không thông. Bi thương khó nói thành lời, là của hắn hay là Tiểu Khuê? Hắn phân không rõ, nhưng mà đây cũng là thật sự khổ sở.

“Giáo sư thầy làm sao vậy?” Lâm Gia Duy hỏi, một tay đập lên vai Chung Khuê, hy vọng như vậy có thể an ủi hắn một ít.

“Tôi không sao ——” Chung Khuê đẩy tay cậu ra, thối lui, nói với cậu: “Cậu mau đứng lên.”

Lâm Gia Duy đứng lên, sầu lo nhìn Chung Khuê, hỏi: “Giáo sư thầy khỏe chứ?”

“Tôi không sao.”

Bộ dáng tuyệt không giống không có việc gì. Lâm Gia Duy vẫn lo lắng.

“Lâm Gia Duy, phiền toái cậu, hiện tại rời đi được không? Tôi hiện tại không có biện pháp ứng phó cậu.” Chung Khuê hạ lệnh trực khách. Tay che lên mặt mình, khóc lớn.

Bị hấn nói như vậy, Lâm Gia Duy tổn thương nhiều ít. Chậm chạp rời đi, đứng ở cửa, không tha nhìn hấn vài lần.

“Xin cậu, rời nơi này!” Thúc giục cậu rời đi. Chung Khuê cảm xúc cơ hồ phá vỡ, thỉnh cầu cậu: “Để ta một mình yên lặng một chút.”

Lâm Gia Duy thế này mới rời đi, đóng cửa lại, lưu lại một mình Chung Khuê.

Chung Khuê hai tay che miệng lại, nước mắt tích tích rơi, bi thương không ngừng nẩy lên, phải tới khi nào mới có thể dừng lại.

Tiểu Khuê a ——

Tiểu Chung a ——

Buổi sáng sáu giờ rưỡi, đồng hồ báo thức vừa vang lên, người trên giường giật mình tỉnh lại. Gối đầu ướt một khối, hấn hôm nay lại mơ, mơ đến khóc. Chung Khuê ngồi dậy, trên giường ngẩn người hồi lâu.

Thực mờ mịt, lại cũng không biết mình mờ mịt cái gì. Chính là mờ mịt.

Đánh răng rửa mặt, thay quần áo, chìa khóa cặp tài liệu, cước bộ hoảng hốt xuất môn. Đi đường đêm chiều, khi đến gần trường học, càng ngày càng nhiều người hướng hấn chào hỏi, không yên lòng nhất nhất đáp lại.

Vào văn phòng, bắt đầu ngẩn người. Giống như lại về đến ngày Tiểu Khuê bị mang đi, rõ ràng đã qua ba, bốn tháng, cũng qua một kỳ nghỉ xuân, học kỳ mới cũng bắt đầu, hấn còn nhớ rõ rành mạch.

Quạ đen giám thị hấn không thấy, hấn khôi phục sinh hoạt thanh tĩnh.

Không, càng hơn dĩ vãng. Bởi vì ngay cả quạ đen giám thị hấn cũng không thấy. Tiểu Khuê thật sự rời khỏi hấn.

Tám giờ, tiếng chuông thứ nhất vang lên, Chung Khuê lấy lại tinh thần, xem xét thời khoá biểu trên bàn, xác định tiết một hôm nay là học ở phòng học nào khoá nào, cầm sách giáo khoa đứng dậy xuất phát.

Trên đường vô tình gặp được thành viên clb ảo thuật, nhất nhất tiếp đón, rồi cục đi vào phòng học.

Đứng ở ngoài cửa có chút không yên, không biết tân sinh năm nhất lần này có nghe nói hay không, dễ bảo hay không. Bất luận như thế nào, hy vọng lớp học tốt nhất đừng có việc gì, đồng học dự thi chịu không nổi, nháo tự sát, giữa đường mang thai sinh con, lấy danh nghĩa mình đảm bảo vay tiền, lại không có tiền trả, phải trốn chạy —— thế sự khó liệu.

Hắn không thể không bội phục mình cư nhiên còn có dũng khí tiếp nhận chức vụ hướng dẫn. Chung Khuê thở dài. Đẩy ra cửa phòng học, đi vào phòng học có hơn năm mươi mấy người. Gặp lão sư đến đây, phòng học còn ầm ầm, rõ ràng mới ngày đầu khai giảng, làm như mọi người đều rất quen thuộc, xem ra ban này thực hoạt bát, không dễ mang a.

“Các vị đồng học, có thể ngồi về chỗ hay không? Đã lên lớp nha.” Chung Khuê kiên nhẫn nói chuyện, khiến mọi người nghe lời ngồi về chỗ. Phương thức nói chuyện tựa như đối đãi học sinh tiểu học.

Các người là học sinh tiểu học sao!? Nội tâm phun tào. Đương nhiên, hắn là không có khả năng thật sự nói ra khỏi miệng.

Thẳng đến mọi người phân phân ngồi yên, mới nhìn đến người vốn bị cản trở, đồng học hàng cuối cùng.

Cậu ta là một mỹ thiếu niên xinh đẹp tuần tú, an vị tại hàng cuối cùng dựa vào cửa sổ. Ánh mắt lom lom nhìn mình, thần sắc kiên định, không chút nào che lấp, tựa hồ có thể liếc mắt một cái nhìn thấu tâm linh của hắn.

Hắn biết.

Cảm giác này quá quen thuộc. Hắn không có khả năng quên.

Kỳ quái, cảm giác đau lòng kia lại lần nữa nẩy lên, rất, rất khó chịu, nhưng là lại có chút vui sướng. Hắn giải thích không rõ, nhưng có thể cảm thụ rõ ràng.

Tâm tình của hắn là kích động như thế.

“A!? Giáo sư sao thầy lại khóc!”

“Chết chắc rồi, chắc không phải là chúng ta ồn quá, giáo sư bị chúng ta dọa khóc đi!”

“Giáo sư thầy đừng khóc, chúng em thật biết điều rất nghe lời, thầy yên tâm, sẽ không khiến thầy phiền toái!”

“Giáo sư, chúng em thật sự thật biết điều rồi!”

Chung Khuê không biết nguyên mình khóc, còn dọa xấu học sinh, nhưng nước mắt của hắn không dừng được, vẫn rơi xuống. Lau mạnh một phen nước mắt, mới thấy rõ ràng, lại thấy không rõ lắm, lại lau một phen.

Người kia vẫn nhìn hắn như vậy, dùng ánh mắt bình tĩnh lại cố chấp, nhìn chăm chăm vào mình. Không có

bất cứ động tác nào.

Nhưng mà, hẳn chính là biết người nọ so với hẳn, có lẽ còn kích động hơn.

Có thanh âm vào đáy lòng, là người nọ nói chuyện với hẳn: [ Tiểu Chung, ta tới tìm ngươi. Ta đã cùng hồ yêu bọn họ làm hiệp định, vì duy trì thân thể này, ta sẽ không giết người cũng sẽ không đả thương người. Chuyện ngươi không thích ta làm, ta cũng sẽ không làm. Ta cũng sẽ không cưỡng bách ngươi nhất định phải lưu ở bên cạnh ta nữa, lần này đến lượt ta chờ ở bên cạnh ngươi đi. ]

Chung Khuê tim đau, khóc không thành tiếng.

[ Tiểu Chung, không rõ ràng cũng không có sao, chúng ta còn có thời gian thật dài có thể biết. ] Tiểu Khuê lặng lẽ từ xa nhìn Chung Khuê khóc, hồi lâu lộ ra mỉm cười rất chua xót lại ngọt ngào.

Trong năm tháng bọn họ bất lão bất tử, còn có thời gian thật dài có thể chậm rãi biết rõ ràng.

Mà ý nguyện ý chờ.

Có ngày, Chung Khuê sẽ rõ.

**HOÀN CHÍNH VĂN**

## **9. Chương 9: Phiên Ngoại: Nguyên Tiêu**

Chung Khuê cùng Tiểu Khuê ngày ở Tướng Quân phủ thượng, nếu không chiến tranh, sinh hoạt cơ hồ là thích ý.

Trong lúc tết, trên trấn phi thường náo nhiệt, ngay cả Tướng Quân phủ đều tràn ngập nồng đậm không khí vui mừng năm mới.

Nguyên nhân chủ yếu vẫn là thân là đại lão gia Chung Khuê tâm tình rất tốt. Bởi vì đại lão gia tâm tình tốt, nhị lão gia tâm tình tự nhiên cũng tốt. Tướng Quân phủ từ trên xuống dưới ăn tết.

Tiểu Khuê cười với Chung Khuê. Hai người ở cùng phòng, Chung Khuê nằm ở trên giường, chống tay, nhìn Tiểu Khuê cười hướng mình đi tới. Không biết Tiểu Khuê vì sao cười đến vui vẻ, Chung Khuê đầy mặt nghi hoặc.

“Qua tết, có nghĩ đến đi đâu một chút?” Tiểu Khuê hỏi.

Ngày mai chính là Nguyên Tiêu, cũng đã là ngày tết cuối cùng, hôm nay mới hỏi hẳn muốn đi nơi nào. Tựa hồ quá muộn. Chung Khuê nghĩ thế.

Hiểu rõ tâm tư đối phương, Tiểu Khuê mỉm cười: “Ta biết chậm chút. Nhưng trước đó vài ngày bị chuyện quần chân, rút thân không ra.” Thánh Thượng ngự tứ tiệc tối, không tham gia không được.

Tiểu Khuê ngồi trên giường, đùa nghịch tóc đen dài của Chung Khuê, lấy lòng ái nhân, ần ần vai của hắn, xoa bóp eo hắn, tay không an phận một đường trượt xuống.

“Ta muốn đến bờ sông đi một chút.” Chung Khuê nói.

Tiểu Khuê động tác dừng lại, lại hỏi: “Hiện tại?”

“Nghe nói bờ sông mọi nhà treo đèn, phong cảnh bờ sông tựa hồ không tệ.” Chung Khuê ngồi dậy.

“Ta đi ngay bây giờ?” Tiểu Khuê còn muốn làm những gì, tay lưu luyến đặt ở trên người Chung Khuê.

“Ấn, ta đi ngay bây giờ.” Chung Khuê một câu, khiến Tiểu Khuê đánh mất ý niệm trong đầu.

Thay áo khoác, mang theo đại đèn lồng màu đỏ xuất môn. Hai người một đèn lồng, đi đến bờ sông.

Trên đường người đi đường gặp hai người, liên tiếp quỳ xuống hành lễ, cúi đầu không dám loạn xem.

Tự nhiên nhường đường cho hai người hành tẩu, Chung Khuê nhìn như không thấy. Lúc trước có lẽ có chút không được tự nhiên, nhưng thời gian dài, hiểu rõ thường dân kính sợ Tiểu Khuê cũng tốt. Không thân cận Tiểu Khuê, hoặc là mình, bọn họ tương đối có cơ hội sống.

Bờ sông quả thực như đồn đãi, mọi nhà treo đại đèn lồng màu đỏ, dọc theo bờ sông xếp thành một loạt, trông rất đẹp mắt.

“Nếu thích, ta để mọi người đốt đèn ba tháng không cho tắt.” Tiểu Khuê lấy lòng nói.

Chung Khuê thu nụ cười, nghiêm túc nhìn chằm chằm Tiểu Khuê, không nói một câu.

“Làm sao?” Tiểu Khuê hỏi.

“Lễ tết chính là một năm một lần mới có thú. Người cường bức người đốt đèn, vậy không có ý tứ.” Chung Khuê nói. Không ủng hộ Tiểu Khuê thực hiện.

“Ta không làm là được, người đừng giận ta.” Tiểu Khuê nhanh chóng thu hồi lời nói.



Chung Khuê thẳng tắp đi đến thuyền gỗ dứng bên bờ sông, nhìn vô số ánh sao lấp lánh lóe ra trên sông.

“Làm triều thần không cầu ca múa mừng cảnh thái bình, nhưng cầu quốc thái dân an.” Chung Khuê nói nhỏ.

“Tiểu Chung hy vọng ta nghĩ như vậy sao?” Tiểu Khuê hỏi.

“Không, ta biết người làm không được.” Chung Khuê có dự kiến trước, “Này chỉ là ý nghĩ của ta.” Nhìn lại Tiểu Khuê, cũng đồng dạng đang nhìn mình.

Tiểu Khuê chắc là không hiểu được.

Thân là yêu ma, lại có thể nào như con người từ lúc sinh ra đã có tứ đoan chi tâm\*.

Chung Khuê tắt đèn lồng trên tay, mất đi ánh sáng trong tay, mất hết tâm tình ngắm cảnh.

Nói với Tiểu Khuê: “Chúng ta trở về.”

Trở lại phòng bọn họ, chỉ có hai người bọn họ, sẽ lại không có sát lục.

\* Là bốn loại Trắc ẩn chi tâm, Tu ác chi tâm, Từ nhượng chi tâm, Thị phi chi tâm **TOÀN VĂN HOÀN**

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/yeu-quai-ky-dam-chi-song-sinh-chung-khe>*